

Bijlage 1

Onderschriften 2010 t.m. 2016

Onderschriften 2010

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2009-6549

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van de bovenvermelde brief van
deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van
het Gerechtshof te Leeuwarden van 26 november 2009, nr. 08/00199, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Met de inspecteur ben ik van mening dat uit de uitspraak van het Hof niet zonder
meer kan worden afgeleid of de toepassing van de vrijstelling van omzetbelasting
ter zake van de inschrijving nu terug te voeren is op de gedachte van bijkomende
dienst ten opzichte van hoofdprestatie of op de benadering van één prestatie. Voor
het uiteindelijke fiscale resultaat is dit echter niet relevant.

Naar mijn verwachting zullen de aanwezige verschillen met het door de Hoge Raad
gewezen arrest van 20 februari 2009, nr. 43037, V-N 2009/10.28, en het arrest
HvJ EG 3 september, nr. C-37/08 (RCI Europe), door de Hoge Raad niet van dien
aard worden bevonden dat deze nopen tot de conclusie van twee zelfstandige en te
onderscheiden prestaties. Mede gelet op de geringe omvang van de
inschrijfvergoeding en het eenmalige karakter daarvan acht ik - in combinatie met
de overige vaststaande feiten - een beslissing om de inschrijving als bijkomende
dienst die het lot van de hoofddienst (verhuur) deelt, niet onbegrijpelijk. Voorts
wordt door het Hof geen blijk gegeven dat van een onjuiste rechtsopvatting wordt
uitgegaan.

Een mogelijke vergelijking met het arrest HvJ EG, 11 juni 2009, C-572/07 (Tellmer Property), gaat naar mijn mening niet op. In die zaak ging het namelijk om de prestaties van verhuur en schoonmaken, die uiteindelijk als afzonderlijke prestaties werden aangemerkt. De kenmerkende elementen van de verhuur enerzijds en de schoonmaakdienst anderzijds acht ik echter dermate verschillend, dat een duiding als één prestatie dan wel een bijkomende prestatie bij de hoofdprestatie niet in de rede ligt. Dit in tegenstelling tot de onderhavige situatie van de noodzakelijke inschrijving gevolgd door de eventuele verhuur van een woning. Op grond van het vorenstaande verwacht ik van het instellen van beroep in cassatie dan ook geen succes.

De overgelegde stukken gaan hierbij. Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2009-6612

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Gravenhage van 4 december 2009, nr. 08/00454, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

In casu staat vast dat de chelatietherapie is geadviseerd door een erkende arts (BIG-registratie) en onder zijn toezicht heeft plaatsgevonden (zie o.a. verklaring in onderdeel 3.3). Ook is niet onbegrijpelijk dat het Hof tot het oordeel komt dat de behandeling plaatsvond vanwege chronisch vaatlijden bij de echtgenote van belanghebbende.

Het Hof constateert terecht dat de medische behandeling (het toedienen van de stof EDTA door middel van chelatie-infusen) niet uitsluitend preventief geschiedde en door, op voorschrift en onder toezicht van een BIG-geregistreerd medicus is uitgevoerd. Gelet op het arrest HR 23 februari 2007, nr. 42 382, BNB 2007/282c* acht ik het oordeel van het Hof dat dan sprake is van aftrekbare ziektekosten juist. In die zaak heeft de Hoge Raad namelijk beslist:

-3.3. Uitgaven voor activiteiten als de onderhavige, gymnastiek en zwemmen, zijn aan te merken als uitgaven voor geneeskundige hulp in de zin van vorenbedoelde wetsbepaling, indien die activiteiten onderdeel uitmaken van een complex van

onderling samenhangende en op elkander afgestemde maatregelen, door middel waarvan op voorschrift van een arts en onder rechtstreeks toezicht of rechtstreekse begeleiding van een arts of andere medisch geschoolde hulpverlener wordt gepoogd de fysieke en psychische toestand van een patiënt tot de voor hem optimale graad op te voeren, dan wel die zo goed mogelijk in stand te houden. Indien aan de overige voorwaarden is voldaan, maar de activiteiten niet plaatsvinden onder rechtstreeks toezicht of rechtstreekse begeleiding van een (para)medicus, kunnen de uitgaven niettemin worden aangemerkt als uitgaven voor geneeskundige hulp, indien het gaat om therapeutische activiteiten onder omstandigheden waarin gezonde personen soortgelijke activiteiten niet plegen uit te oefenen.

In casu is sprake van een behandeling op medisch voorschrift en onder direct toezicht of directe begeleiding van een arts of paramedicus, zodat sprake is van uitgaven voor geneeskundige hulp.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2009-6661

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte mevrouw

Naar aanleiding van de brief van van 18 december 2009
deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van
het Gerechtshof te Leeuwarden van 8 december 2009, nr. 08/00202, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof heeft geoordeeld dat de waarde van de vordering op per
31 december 2004 en per 1 januari 2005 naar objectieve maatstaven naar de
werkelijke toestand op die datum dient te geschieden. Daarbij acht het Hof de
financiële omstandigheden van op de peildata van belang. Voorts
oordeelde het Hof dat op grond van het arrest van 7 mei 1997, nr. 32 237, BNB
1997/268* en het arrest van 5 september 2003, nr. 37 948, BNB 2003/351* dat
daarbij rekening moet worden gehouden met gegevens die na de peildatum
beschikbaar zijn gekomen, die licht werpen op de toestand op de peildatum.

Naar mijn mening getuigt dit oordeel van een juiste rechtsopvatting. Het gaat hier
om de waardering van een persoonlijke vordering op . Voor die
waardering is de financiële positie van die debiteur van belang. Uit het FIOD-
onderzoek dat begin 2005 is uitgevoerd, is naar voren gekomen dat
nauwelijks inleggelden belegde en nieuwe inleggelden hoofdzakelijk besteedde aan
het uitbetalen van hoge rendementen en aan terugbetaling van ingelegde gelden
aan andere inleggers. Uit dit onderzoek volgt ook dat door die

handelwijze op de peildatum nimmer aan zijn financiële verplichtingen zou kunnen voldoen. Ik meen dan ook dat het Hof terecht heeft geoordeeld dat de vordering op een lagere waarde dan de nominale waarde moet worden gewaardeerd.

Het enkele feit dat zelfs nog na de peildata erin slaagde om nieuwe slachtoffers te vinden die gelden inlegden, doet aan dit alles niet af. Dit zegt immers niets over de solvabiliteit van de debiteur.

De overgelegde stukken gaan hierbij. Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2009-6745

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Gravenhage van 8 december 2009, nr. 09/00033, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het oordeel van rechtbank en Hof dat de inspecteur onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat de activiteiten met betrekking tot de verhuurde onroerende zaken niet uitstijgen boven normaal vermogensbeheer is een feitelijk oordeel, dat gelet op de door rechtbank en Hof vermelde feiten en omstandigheden ook niet als volstrekt onbegrijpelijk kan worden gekenschetst.

Op dit feitelijke oordeel ketsen in beginsel de standpunten dat sprake is van winst uit onderneming dan wel resultaat uit overige werkzaamheden af.

Ook het oordeel dat niet aannemelijk is dat belanghebbende het verkochte pand heeft aangeschaft met het oogmerk om het na opknappen met winst te verkopen, is feitelijk en niet onbegrijpelijk.

Van instellen van cassatie verwacht ik derhalve geen succes.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2010-223

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Amsterdam van 24 december 2009, nr. 08/01257 en 08/01258, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Aan het verwijzingsarrest van 21 november 2008, nr. 43 550, BNB 2009/40*, valt het volgende te ontlenen.

-3.3. Het Hof heeft onder verwijzing naar de hiervoor in 3.1.6 vermelde uitspraak van het Hof van Discipline geoordeeld dat belanghebbende bij zijn optreden voor zichzelf, dan wel namens C, is gebleven binnen de grenzen die door zijn beroepsgenoten als aanvaardbaar worden beschouwd en mitsdien binnen de uitoefening van zijn beroep heeft gehandeld. Voor zover het middel zich tegen dit oordeel richt, kan het niet tot cassatie leiden. Het Hof heeft met dit oordeel tot uitdrukking gebracht dat belanghebbende niet zo zeer onverantwoord heeft gehandeld dat reeds om die reden zijn optreden niet in de uitoefening van zijn beroep heeft kunnen plaatsvinden, welk oordeel - aldus gelezen - niet onbegrijpelijk is of onvoldoende gemotiveerd.

-3.4. (...)

Voor zover het middel zich tegen dit oordeel richt, slaagt het. De Inspecteur heeft voor het Hof onder meer aangevoerd dat belanghebbende is aangesproken vanwege zijn persoonlijke betrokkenheid bij de acties jegens B en dat geen redelijk denkend ondernemer zou zijn doorgestaan met deze acties gelet op de mogelijke schadeclaims. In het licht van deze op zichzelf door het Hof niet verworpen stellingen is 's Hof's oordeel onvoldoende gemotiveerd.

Uit overweging 3.3 valt op te maken dat belanghebbende (aanvankelijk) binnen het kader van zijn onderneming heeft gehandeld. Echter, er staat nog niet vast in hoeverre belanghebbende gehandeld heeft binnen het kader van zijn onderneming. Op een bepaald moment is belanghebbende onverantwoord gaan handelen. Geen redelijk denkend ondernemer zou zijn doorgaan met de acties. Voor zover belanghebbende gehandeld heeft binnen het kader van zijn onderneming mag een voorziening worden gevormd.

Het Hof is van oordeel dat belanghebbende een voorziening mag vormen van € 50.000. Een voorziening van deze omvang is mogelijk indien belanghebbende (in zoverre) gehandeld heeft binnen het kader van zijn onderneming. Een eventueel hogere voorziening zou verband houden met schadeclaims die het gevolg zijn van acties waarmee geen redelijk denkend ondernemer zou zijn doorgedaan. Het vormen van een hogere voorziening is niet mogelijk. Hoewel ik twijfels heb met betrekking tot de door het Hof gegeven motivering, acht ik het resultaat waartoe het Hof komt niet onredelijk. Ik geef er de voorkeur aan om geen (principaal) beroep in cassatie in te stellen.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

J. van der Vlist

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2010-227

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van de brief van _____ van 7 januari 2010 deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Leeuwarden van 22 december 2009, nr. 09/00020, inzake _____

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof heeft geoordeeld dat de waarde van de vordering op _____ per 31 december 2004 en per 1 januari 2005 naar objectieve maatstaven naar de werkelijke toestand op die datum dient te geschieden. Daarbij acht het Hof de financiële omstandigheden van _____ op de peildata van belang. Voorts oordeelde het Hof dat op grond van het arrest van 7 mei 1997, nr. 32 237, BNB 1997/268* en het arrest van 5 september 2003, nr. 37 948, BNB 2003/351* dat daarbij rekening moet worden gehouden met gegevens die na de peildatum beschikbaar zijn gekomen, die licht werpen op de toestand op de peildatum.

Naar mijn mening getuigt dit oordeel van een juiste rechtsopvatting. Het gaat hier om de waardering van een persoonlijke vordering op _____ Voor die waardering is de financiële positie van die debiteur van belang. Uit het FIOD-onderzoek dat begin 2005 is uitgevoerd, is naar voren gekomen dat nauwelijks inleggelden belegde en nieuwe inleggelden hoofdzakelijk besteedde aan het uitbetalen van hoge rendementen en aan terugbetaling van ingelegde gelden aan andere inleggers. Uit dit onderzoek volgt ook dat _____ door die

handelwijze op de peildatum nimmer aan zijn financiële verplichtingen zou kunnen voldoen. Ik meen dan ook dat het Hof terecht heeft geoordeeld dat de vordering op een lagere waarde dan de nominale waarde moet worden gewaardeerd.

Het enkele feit dat [redacted] zelfs nog na de peildata erin slaagde om nieuwe slachtoffers te vinden die gelden inlegden, doet aan dit alles niet af. Dit zegt immers niets over de solvabiliteit van de debiteur.

Aangezien partijen zich in dat geval hebben geconformeerd aan een waardering op nihil, is 's Hofs oordeel dat de waarde op nihil moet worden gesteld niet onbegrijpelijk. Daaraan doet niet af dat in januari 2005 nog rendementen van € 32 480 en € 800 zijn uitbetaald aan belanghebbende en zijn echtgenote. De inspecteur is immers ter zitting akkoord gegaan met een waardering van nihil ingeval het Hof van oordeel zou zijn dat rekening mag worden gehouden met de later bekend geworden omstandigheden betreffende de situatie op de peildatum.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,
DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2010-229

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van de brief van van 7 januari 2010 deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Leeuwarden van 22 december 2009, nr. 09/00021, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof heeft geoordeeld dat de waarde van de vordering op per 31 december 2004 en per 1 januari 2005 naar objectieve maatstaven naar de werkelijke toestand op die datum dient te geschieden. Daarbij acht het Hof de financiële omstandigheden van op de peildata van belang. Voorts oordeelde het Hof dat op grond van het arrest van 7 mei 1997, nr. 32 237, BNB 1997/268* en het arrest van 5 september 2003, nr. 37 948, BNB 2003/351* dat daarbij rekening moet worden gehouden met gegevens die na de peildatum beschikbaar zijn gekomen, die licht werpen op de toestand op de peildatum.

Naar mijn mening getuigt dit oordeel van een juiste rechtsopvatting. Het gaat hier om de waardering van een persoonlijke vordering op . Voor die waardering is de financiële positie van die debiteur van belang. Uit het FIOD-onderzoek dat begin 2005 is uitgevoerd, is naar voren gekomen dat nauwelijks inleggelden belegde en nieuwe inleggelden hoofdzakelijk besteedde aan het uitbetalen van hoge rendementen en aan terugbetaling van ingelegde gelden aan andere inleggers. Uit dit onderzoek volgt ook dat door die

handelwijze op de peildatum nimmer aan zijn financiële verplichtingen zou kunnen voldoen. Ik meen dan ook dat het Hof terecht heeft geoordeeld dat de vordering op een lagere waarde dan de nominale waarde moet worden gewaardeerd.

Het enkele feit dat zelfs nog na de peildata erin slaagde om nieuwe slachtoffers te vinden die gelden inlegden, doet aan dit alles niet af. Dit zegt immers niets over de solvabiliteit van de debiteur.

Aangezien partijen zich in dat geval hebben geconformeerd aan een waardering op nihil, is 's Hofs oordeel dat de waarde op nihil moet worden gesteld niet onbegrijpelijk. Daaraan doet niet af dat in januari 2005 nog rendementen van € 32 480 en € 800 zijn uitbetaald aan belanghebbende en zijn echtgenote. De inspecteur is immers ter zitting akkoord gegaan met een waardering van nihil ingeval het Hof van oordeel zou zijn dat rekening mag worden gehouden met de later bekend geworden omstandigheden betreffende de situatie op de peildatum.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

**Ons kenmerk
DGB 2010-246**

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte mevrouw

Naar aanleiding van bovenvermelde brief van _____ deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Arnhem van 22 december 2009, nr. 09/00144, inzake _____

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof oordeelt in r.o. 4.10 dat sprake kan zijn van andere inkomsten uit arbeid, indien de aankoop is geschied met het oogmerk om door wederverkoop een voordeel te behalen en dat voordeel bij de aankoop redelijkerwijs voorzienbaar was. Aldus gaat het Hof uit van een juiste rechtsopvatting. De bewijslast ligt in beginsel bij de inspecteur. In r.o. 4.14 oordeelt het Hof dat de inspecteur niet geslaagd is in het bewijs dat belanghebbende bij de aankoop redelijkerwijs kon voorzien dat hij een voordeel zou behalen. Het Hof acht niet aannemelijk gemaakt dat de aankoop een buitenkans vormde. Het Hof wijst daarbij op de volgende elementen:

- de gemeente heeft meermalen de kavel aan belanghebbende aangeboden en die heeft pas na 9 maanden besloten tot aankoop;
- door de algemene voorwaarden kleefden er allerlei beperkingen aan de grond;
- de uiteindelijke kopers waren ten tijde van de aankoop door belanghebbende niet in beeld.

Voorts hecht het Hof belang aan het feit dat belanghebbende ook de op de aankoop rustende omzetbelasting nog terug moest verdienen. Het feit dat

belanghebbende uiteindelijk wel in staat is geweest een belangrijk voordeel te behalen, doet daar niet aan af. Het Hof wijst er daarbij op dat dit voordeel pas is behaald na een periode van 2 jaar.

's Hofs oordeel is van feitelijke aard en voldoende gemotiveerd. Het oordeel is ook niet onbegrijpelijk. Dit geldt temeer nu de inspecteur geen hard bewijs naar voren heeft gebracht ten aanzien van zijn stelling dat de Gemeente de percelen grond aan ondernemers tegen gunstige condities verkocht.

Het enkele gegeven dat belanghebbende het perceel grond heeft gekocht zonder het oogmerk te hebben dit voor zijn onderneming aan te wenden, betekent nog niet dat hij een voordeel kon verwachten. Dit gegeven kan evenzeer steun bieden voor het standpunt dat belanghebbende een speculatieve transactie is aangegaan. Het betekent dus niet per definitie dat ten tijde van de aankoop al duidelijk sprake was van een buitenkans.

's Hofs oordeel (r.o. 4.15) dat de inspecteur niet geslaagd is aannemelijk te maken dat belanghebbende zodanige werkzaamheden heeft verricht ten behoeve van het te behalen voordeel die meer zijn dan normaal vermogensbeheer, is evenzeer van feitelijke aard en niet onbegrijpelijk.

De overgelegde stukken gaan hierbij. Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2010-1153

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte heer

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Arnhem van 2 februari 2010, nr. 08/00486, 08/00487 en 08/00488, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

In het arrest van 1 april 2005, nr. 40 321, BNB 2005/196*, is beslist dat een eenmaal bij beschikking vastgesteld verlies voor verrekening vatbaar blijft zolang de desbetreffende beschikking niet is herzien bij een beschikking als bedoeld in artikel 51a, derde lid, van de Wet op de inkomstenbelasting 1964, en dat zonder een herziening als zojuist bedoeld een verrekening van dat verlies niet door middel van navordering ongedaan kan worden gemaakt. In het onderhavige geval is sprake van een situatie waar geen beschikking tot herziening van het verlies als bedoeld in (inmiddels) artikel 3.151, vierde lid, van de Wet inkomstenbelasting 2001 is afgegeven. Terecht oordeelt het Hof dat onder dergelijke omstandigheden verrekening van het verlies niet door middel van navordering ongedaan kan worden gemaakt. Het Hof is van oordeel dat dit standpunt in hetgeen belanghebbende heeft aangevoerd besloten ligt. Dit oordeel is voorbehouden aan het Hof. Ik acht het niet onbegrijpelijk. Artikel 8:69 van de Algemene wet bestuursrecht biedt het Hof ook enige ruimte op dit punt.

In zekere zin ten overvloede oordeelt het Hof dat sprake is van een incidentele vergissing die gelijk te stellen is met een schrijf- en tikfout. Belanghebbende heeft vanwege het vermoeden dat de aanslagen onjuist waren diverse malen schriftelijk

en telefonisch contact opgenomen met de belastingdienst. Daarbij is hem telkenmale bericht dat de aanslagen juist waren. Het Hof is van oordeel dat dan de fout redelijkerwijs niet kenbaar was voor belanghebbende. Dit laatste oordeel acht ik niet juist. Juist omdat een fout kenbaar was, heeft belanghebbende contact opgenomen met de belastingdienst. Dat hem verzekerd is dat de aanslagen juist waren, neemt het onderkennen van de fout niet weg.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE MINISTER VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2010-1285

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van bovenvermelde brief van _____, deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Leeuwarden van 26 januari 2010, nr. 08/00216 en 08/00217,

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof heeft geoordeeld dat de vraag of sprake is van een periodieke uitkering die de tegenwaarde van een prestatie vormt, beoordeeld moet worden vanuit de positie van de schuldenaar. Dit oordeel getuigt van een juiste rechtsopvatting. 's Hofs oordeel dat de vijf stichtingen die in het testament zijn aangewezen als erfgenaam, de schuldenaren zijn, is van feitelijke aard en niet onbegrijpelijk. Het Hof heeft voorts geoordeeld dat er een causaal verband bestaat tussen de verkrijging door voormelde stichtingen van het vermogen van erflaatster en de lijfrente die zij moeten uitkeren aan belanghebbende. Dit oordeel berust op de aan het Hof voorbehouden uitleg van het testament. Onbegrijpelijk is die uitleg niet. In het geval dat sprake is van een wanverhouding tussen de waarde van het recht op periodieke uitkeringen en de tegenprestatie, zal moeten worden beoordeeld of de tegenprestatie uitsluitend grond voor de lijfrenteverplichting kan vormen dan wel gedeeltelijk. Dit wordt ook bevestigd in het arrest van de Hoge Raad van 14 juli 2006, nr. 39 201, BNB 2007/18*, waarin het vermogen werd nagelaten aan een trust onder de verplichting tot het betalen van een periodieke uitkering aan de belastingplichtige. De Hoge Raad bepaalde voor de toepassing van het toenmalige

artikel 25, eerste lid, onderdeel g, van de Wet op de inkomstenbelasting 1964 dat de waarde van de prestatie moest worden gesteld op de te schatten contante waarde van de aan belanghebbende toekomende uitkeringen op het tijdstip dat aan de trust het vermogen ter beschikking werd gesteld.

Gelet op het voorgaande acht ik de uitspraak van het Hof juist.

De overgelegde stukken gaan hierbij. Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE MINISTER VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2010-1738

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Arnhem van 9 februari 2010, nr. 09/00174,

Ter toelichting merk ik het volgende op.

In casu is feitelijk niet vast komen te staan dat belanghebbende de grond in privé heeft overgenomen van de BV teneinde deze met winst door te verkopen. Belanghebbende heeft steeds aangegeven, en het tegendeel is niet aannemelijk geworden, dat hij voornemens was om met zijn compagnon op het stuk grond een pand te laten bouwen en dit duurzaam te gaan verhuren. Dat dit plan uiteindelijk niet is doorgegaan en om die reden besloten is om de grond te verkopen, brengt in de initiële bedoeling geen verandering.

Ten aanzien van de verkoop van de grond is niet vast komen te staan dat belanghebbende activiteiten heeft verricht teneinde de waardeontwikkeling van het perceel grond positief te beïnvloeden. Ook is niet gebleken dat belanghebbende over bijzondere kennis beschikte, die heeft bijgedragen aan het behaalde verkoopresultaat. Het Hof heeft dan ook onder verwijzing naar het arrest HR 9 oktober 2009, nr. 43 035, V-N 2009/49.20 kunnen oordelen dat op basis van de

vastgestelde feiten en omstandigheden geen sprake is van resultaat uit overige werkzaamheden. Dat oordeel is feitelijk en niet onbegrijpelijk.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE MINISTER VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2010-1962

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Gravenhage van 16 februari 2010, nr. 09/00277, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

De onderhavige vergrijpboete is opgelegd op basis van artikel 67d AWR. Voor het opleggen van die boete bij een primitieve aanslag dient sprake te zijn van (voorwaardelijke) opzet aan de zijde van belanghebbende. In casu staat vast dat belanghebbende zich heeft laten bijstaan door een voldoende deskundige adviseur. Het door het Hof gestelde in r.o. 5.3. komt overeen met het arrest van de Hoge Raad van 13 februari 2009, nr. 07/12891, BNB 2009/114, waardoor niet kan worden volgehouden dat het Hof op dit punt blijkt geeft van een onjuiste rechtsopvatting.

Voor zover in de uitspraak van het Hof besloten zou liggen dat belanghebbende zich dan in het geheel niet, ook niet marginaal, met de juistheid van de onderhavige aangifte voor het recht van successie bezig hoeft te houden, onderschrijf ik die opvatting niet. Echter ook bij een door belanghebbende uit te voeren marginale toetsing acht ik niet onverdedigbaar, dat belanghebbende kon menen met het aangeven van de WOZ-waarde te kunnen volstaan. Deze waarde gold immers voor het tijdvak 2001 tot en met 2004, waarbinnen het overlijden van de erflater heeft plaatsgevonden. Het voert mijns inziens te ver om te kunnen stellen dat het destijds niet van toepassing zijn van de WOZ-waarde voor het recht van successie als van algemene bekendheid dient te worden aangemerkt.

Van een eventuele verwijzing na een door ons in dezen ingesteld beroep in cassatie in verband met de ontoereikende motivering door het Hof valt dan ook uiteindelijk naar mijn inschatting geen resultaat te verwachten. Daarbij dient te worden bedacht dat het in dezen geldende wettelijke vereiste van (voorwaardelijke) opzet immers een zware (dis)kwalificatie betreft. Op de voormelde gronden heb ik dan ook afgezien van het instellen van beroep in cassatie.

De overgelegde stukken gaan hierbij. Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE MINISTER VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2010-2792

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van het cassatievoorstel van Belastingdienst/Noord, kantoor
, deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb
ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Arnhem van 30 maart 2010,
nr. 09/00368, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof is van oordeel dat de Inspecteur er niet in is geslaagd aannemelijk te maken dat belanghebbende (, de makelaar of de notaris) werkzaamheden heeft (hebben) verricht die naar hun aard en omvang onmiskenbaar gericht zijn geweest op het behalen van – redelijkerwijs te verwachten – voordelen die het bij normaal actief vermogensbeheer te verwachten rendement te boven gaan. Een actief door belanghebbende gevoerd huurbeëindigingsbeleid is niet aannemelijk geworden en de overige door de Inspecteur genoemde activiteiten kunnen niet als werkzaamheden in evenbedoelde zin worden bestempeld. Voorts is de Inspecteur er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat bijzondere kennis van belanghebbende (of van de makelaar of notaris) er in belangrijke mate toe heeft bijgedragen dat het onderhavige voordeel is behaald. Het enkel wijzen op de kennis van zaken van belanghebbende en diens makelaar met betrekking tot de (plaatselijke) onroerendgoedmarkt is daartoe niet voldoende.

De Inspecteur is er evenmin in geslaagd aannemelijk te maken dat het onderhavige voordeel reeds bij de aankoop van de appartementen voor belanghebbende redelijkerwijs voorzienbaar was. De Inspecteur heeft volgens het Hof niets aangevoerd op grond waarvan zou moeten worden aangenomen dat het

prijsverschil tussen verhuurde en vrij opleverbare woningen en de omstandigheid dat de verhuurde woningen te eniger tijd leeg komen, niet in de koopprijs zou zijn verdisconteerd.

's Hofs oordeel is van feitelijke aard, niet onbegrijpelijk en derhalve in cassatie niet met vrucht te bestrijden.

De door
stukken gaan hierbij.

overgelegde

Hoogachtend,

DE MINISTER VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2010-2864

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Gravenhage van 14 april 2010, nr. 08/00492,

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Anders dan het Hof ben ik van mening dat de regeling voor aftrek van ziektekosten van inwonende zorgafhankelijke ouders niet is bedoeld voor gevallen waarbij de zorgafhankelijkheid slechts van korte duur is. De rechtbank heeft er in mijn opvatting terecht op gewezen dat de regeling een uitbreiding is van de reeds eerder ingevoerde regeling voor inwonende ernstig gehandicapte kinderen. Daar is duidelijk dat sprake is van een min of meer blijvende situatie. Daarbij dient bedacht te worden dat de kosten waar het ook in de onderhavige zaak om gaat, normaal gesproken ook worden gedekt door de zorgverzekering.

Bij de invoering van de regeling heeft de wetgever dit ook onderkend. In de Nota naar aanleiding van het Verslag (Kamerstukken II 2001/2002, 28 130, nr. 6, blz. 61) wordt opgemerkt:

“Met betrekking tot de ziektegerelateerde kosten merken wij op dat deze worden vergoed door ziekenfonds of ziektekostenverzekering en voor het eventuele deel van een eigen risico e.d. geacht te kunnen worden voldaan uit het reguliere inkomen, AOW, pensioen e.d.”

In casu is de ziektekostenverzekering van de vader pas ingegaan nadat de hoge ziektekosten zijn gemaakt. Nu in dit geval zowel de zoon (voldoet niet aan regels inwonende zorgafhankelijke ouder) als de vader (kosten drukken niet op hem omdat de zoon het heeft betaald) geen aftrekmogelijkheden bestaan, leidt dit tot een onredelijke uitkomst. Om deze reden heb ik besloten om, ondanks mijn van het Hof afwijkende opvatting, niet in cassatie te gaan tegen deze uitspraak.

De overgelegde stukken gaan hierbij. Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE MINISTER VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2010-2930

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch van 16 april 2010, nr. 09/00094,

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het belang in deze procedure bedraagt slechts . Het gaat in deze zaak om een rechtsvraag en om die reden zou er aanleiding kunnen zijn om de zaak voor te leggen aan de Hoge Raad.

In een aantal andere zaken is deze rechtsvraag echter ook al aan de orde en is voorshands pro forma cassatieberoep aangetekend. Binnenkort dienen deze beroepschriften te worden gemotiveerd. Indien die zaken worden doorgezet, komt de voorliggende rechtsvraag dus aan de orde bij de Hoge Raad.

Gelet op het geringe belang in de onderhavige zaak heb ik daarom besloten geen beroep in cassatie in te stellen.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE MINISTER VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2010-3481

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Amsterdam van 22 april 2010, nr. 09/00019, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof onderschrijft het oordeel van de rechtbank dat geen sprake kan zijn van verlegging van de heffing naar belanghebbende, aangezien zij in het onderhavige geval niet als eigenbouwer kan worden beschouwd. De rechtbank is tot dat oordeel gekomen, omdat de bouw van de woning als een activiteit van de vader in privé is aangemerkt. De inspecteur heeft niet aannemelijk gemaakt dat belanghebbende bij de bouw van de woning betrokken is geweest, waardoor de bouw van de woning niet aan haar kan worden toegerekend. Deze conclusie, die door het Hof wordt onderschreven, is tot stand gekomen op grond van een aan de feitenrechter voorbehouden – niet onbegrijpelijke - waardering van de gebezigde bewijsmiddelen.

Voorts kan niet worden volgehouden dat het opleggen van een naheffingsaanslag aan belanghebbende desondanks gewettigd zou zijn op de voet van artikel 20, tweede lid, tweede volzin, AWR. Daarvoor is immers noodzakelijk dat in dit verband belanghebbende aan haar opgelegde bepalingen van de belastingwet niet heeft nageleefd, waarvan in casu naar mijn mening geen sprake is.

Dit geldt temeer nu de rechtbank en het Hof aannemelijk hebben geacht dat de handelwijze van belanghebbende niet als misbruik valt te duiden.
Mitsdien valt van het instellen van beroep in cassatie geen succes te verwachten.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE MINISTER VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2010-3581

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch van 7 mei 2010, nr. 09/00477, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof heeft geoordeeld dat ook niet-inwoners die belang hebben bij een voor bezwaar vatbare VAR-beschikking in de zin van artikel 3.156 Wet IB 2001, recht hebben op een dergelijke beschikking, ongeacht of zij al dan niet buitenlands belastingplichtig zijn. Dit oordeel strookt niet met hetgeen in de memorie van toelichting bij de Wet uitbreiding Rechtsgevolgen verklaring arbeidsrelatie (Wet van 23 december 2004, Stb. 2004, 720) is aangegeven omtrent het afgeven van VAR-verklaringen. Daar is opgemerkt dat de Belastingdienst alleen een verklaring kan afgeven als er sprake is van in Nederland belastbare winst en dat niet-inwoners geen VAR-verklaring kunnen verkrijgen maar een verklaring van de bevoegde inspecteur met gelijke rechtskracht. Ik zie evenwel af van het instellen van cassatie, aangezien het beleid met betrekking tot het afgeven van VAR-beschikkingen is gewijzigd met het oog op het belang dat ook niet-inwoners bij een dergelijke beschikking kunnen hebben. Met ingang van 1 juni 2010 behandelt het landelijke coördinatiepunt VAR bij de Belastingdienst/Noord ook buitenlandse VAR-aanvragen en zo spoedig mogelijk worden ook VAR-beschikkingen afgegeven aan niet-inwoners, ongeacht of zij in Nederland al dan niet buitenlands belastingplichtig zijn.

Overigens onderschrijf ik niet het oordeel van het Hof dat belanghebbende reeds recht heeft op een VAR-beschikking omdat zij buitenlands belastingplichtig is in Nederland. In de eerste plaats overweegt het Hof hiertoe dat het begrip vaste basis in artikel 14 van het verdrag Nederland-België 2001 ruimer is dan het begrip vaste inrichting van artikel 5 OESO-modelverdrag. Ook indien dat het geval zou zijn, geldt dat belanghebbende naar nationaal recht slechts in de heffing kan worden betrokken als zij buitenlands belastingplichtig is en daarvoor moet zij beschikken over een vaste inrichting in Nederland (artikel 7.2, tweede lid, onderdeel a, Wet IB 2001). In de tweede plaats oordeelt het Hof dat de door belanghebbende in Maastricht gehuurde kamer kwalificeert als 'kantoor' in de zin van artikel 5, tweede lid, OESO-modelverdrag. Het tweede lid bevat echter slechts voorbeelden van mogelijke vaste inrichtingen, die alleen een vaste inrichting vormen indien zij voldoen aan de eisen welke aan een vaste inrichting in het algemeen worden gesteld (zie bijvoorbeeld HR 26 januari 2000, nr. 33.434, BNB 2000/159c*). In casu is niet zeker of aan deze eisen wordt voldaan en daarmee evenmin of belanghebbende in Nederland buitenlands belastingplichtig is.

De overgelegde stukken gaan hierbij. Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE MINISTER VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2010-3947

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch van 4 juni 2010, nr. 09/00312, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het geschil betreft de beantwoording van de vraag of de levering van het handboek en het werkboek enerzijds en de daarbij behorende CD-ROM anderzijds voor de heffing van de omzetbelasting als twee afzonderlijke leveringen zijn aan te merken of als één (samengestelde) levering.

Het Hof heeft die vraag beantwoord met inachtneming van het rechtskader uit de vaste jurisprudentie van het Hof van Justitie EU, o.a. de arresten van 25 februari 1999, nr. C-349/96 (CPP) en 11 juni 2009, nr. C-572/07 (Tellmer Property).

Daarmee heeft het Hof naar mijn mening derhalve geen blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting uit te gaan. Vervolgens vergt de beantwoording een onderzoek van feitelijke aard.

Daartoe heeft het Hof zich gebaseerd op de vaststaande feiten en de op grond van de aan de feitenrechter voorbehouden waardering van de bewijsmiddelen door het Hof gepleegde aannames, die zijn opgenomen in de r.o. 4.4. tot en met 4.6. van de uitspraak. De in die rechtsoverwegingen vermelde conclusies acht ik niet onbegrijpelijk, zodat daartegen niet met succes beroep in cassatie kan worden

ingesteld. Gegeven deze conclusies valt het oordeel van het Hof dat de levering van de CD-Rom moet worden beschouwd als een bijkomende prestatie, welke het fiscale lot van de hoofdprestatie de levering van het handboek en het werkboek deelt (absorptie), te billijken.

Voor de goede orde merk ik nog op dat mijn besluit van 15 december 2004, nr. CPP2004/2597M, V-N 2005/3.21, evenals de beantwoording van de kamervragen daarover, V-N 2005/32.27, hieraan niet afdoen. Mijn uitgangspunt in deze materie is dat er in de regel sprake zal zijn van twee afzonderlijke prestaties en dat pas bij (hoge) uitzondering sprake zal zijn van absorptie in die zin dat de levering van de CD-rom het fiscale lot van de levering van het boek volgt. In het onderhavige geval heeft het Hof op basis van het feitenonderzoek tot een dergelijke uitzonderingssituatie kunnen concluderen. Volledigheidshalve wijs ik er nog op dat met ingang van 1 januari 2010 tabelpost I a30 is uitgebreid.

Op grond van het vorenstaande heb ik afgezien van het instellen van beroep in cassatie.

De overgelegde stukken gaan hierbij. Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE MINISTER VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2010-4198

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraken van het Gerechtshof te Leeuwarden van 2 juni 2010, nr. 08/00109 en 08/00110, inzake
Behandelend inspecteur van deze zaak is

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof acht aannemelijk dat belanghebbende veronderstelde dat zijn echtgenote, net als in andere jaren, alle benodigde informatie voor het doen van de aangifte aan de gemachtigde had verstrekt, met inbegrip van de gegevens over de afkoop van de kapitaalverzekering met lijfrenteclausule. Voorts acht het Hof aannemelijk dat belanghebbende er daardoor niet bij stil heeft gestaan dat de afkoop van de kapitaalverzekering niet op de juiste wijze in de aangifte verwerkt zou zijn. Daarmee heeft het Hof kunnen oordelen dat belanghebbende niet bewust de mogelijkheid heeft aanvaard dat te weinig belasting zou worden geheven. (Voorwaardelijke) opzet is dus niet bewezen verklaard.

Het Hof heeft overigens, naar mijn opvatting terecht, geoordeeld dat sprake is van grove schuld.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE MINISTER VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2010-4240

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Gravenhage van 25 mei 2010, nr. 09/00358, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Rechtbank en Hof zijn in feite op basis van het geheel van feiten en omstandigheden tot de conclusie gekomen dat zowel de doelstelling als de feitelijke werkzaamheden van belanghebbende ten minste voor 50% zijn gericht op het dienen van een algemeen belang. Dat oordeel geeft geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is voor het overige als verweven met waarderingen van feitelijke aard niet onbegrijpelijk.

De overgelegde stukken gaan hierbij. Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE MINISTER VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2010-4504

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw brief van 6 juli 2010 deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch van 18 juni 2010, nr. 08/00726, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Ik acht deze uitspraak onjuist voor zover de r.o. 4.11 tot en met 4.13 zo dienen te worden begrepen dat van een beboetbare gedraging geen sprake meer kan zijn, indien een belastingplichtige pas bij het opmaken van de (concept) jaarrekening over het jaar 2003 - en dus ruim na het einde van het jaar 2003 - kennis neemt van de in 2003 te lage op aangifte voldane bedragen aan omzetbelasting, ongeacht welke actie de belastingplichtige nadien heeft ondernomen. De in r.o. 4.13 aangehaalde beantwoording van 25 augustus 2008, nr. DGB 2008-03325, op vragen van de Tweede-Kamerleden Remkes en Weekers heeft ook niet die strekking. In die antwoorden heb ik in het bijzonder gewezen op het ontbreken van een formele status van een suppletieaangifte voor de omzetbelasting waardoor het niet indienen van een dergelijke suppletie of het niet doen van een nadere betaling *op zichzelf* geen overtreding is. Voor een mogelijk beboetbare gedraging dient met name acht te worden geslagen op het gedrag van de belastingplichtige, nadat de te lage voldoeningen hem bekend zijn geworden, richting de belastingdienst. In dit verband kan ook worden verwezen naar het artikel van prof. dr. M.W.C. Feteris, De suppletiebetaling: wettelijke plicht of stille dood?, WFR 2007/887.

Het Hof heeft echter voorts in r.o. 4.15 over de gedragingen van belanghebbende feitelijk en niet onbegrijpelijk geoordeeld dat van het opzettelijk verzwijgen van juiste informatie of verstrekken van onjuiste inlichtingen aan de inspecteur geen sprake is. Deze (ten overvloede gegeven) overweging die in cassatie niet met succes kan worden bestreden, is voldoende dragend voor het oordeel van het Hof. Een eventueel gegrond cassatieberoep tegen het gestelde in de r.o. 4.11 tot en 4.13, kan daardoor niet leiden tot vernietiging van de onderhavige uitspraak van het Hof.

In hoeverre het Hof wellicht onbegrijpelijk heeft geoordeeld dat de inspecteur geen gronden heeft aangevoerd voor de subsidiaire stelling inzake grove schuld, acht ik in casu van onvoldoende gewicht c.q. weinig kansrijk om tot inzet van een cassatieberoep te maken.

Mitsdien heb ik afgezien van het instellen van beroep in cassatie.

Kort samengevat wordt de in uw bovenvermelde brief van 6 juli 2010 gegeven analyse over de (on)mogelijkheden van het instellen van beroep in cassatie tegen de onderhavige uitspraak van het Hof 's-Hertogenbosch door mij volledig onderschreven.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE MINISTER VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2010-4719

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Leeuwarden van 18 juni 2010, nr. 09/00075, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Belanghebbende was samen met haar echtgenoot eigenaresse van een bedrijfspand, welk pand tot en met 30 april 2000 aan twee mede door haar beheerste vennootschappen werd verhuurd. Met ingang van 1 mei 2000 zijn belanghebbende en haar echtgenoot met de vennootschappen vennootschappen onder firma aangegaan. Belanghebbende brengt vanaf 1 mei 2000 haar arbeid in deze vennootschappen onder firma.

Het aandeel in het bedrijfspand vormt vanaf 1 mei 2000 voor belanghebbende buitenvennootschappelijk ondernemingsvermogen, waarop regulier wordt afgeschreven. Daarnaast wordt op het pand willekeurig afgeschreven. Bij brief van 1 mei 2000 is de inspecteur namens belanghebbende het voornemen om de firma's aan te gaan medegedeeld. Belanghebbende verzoekt in de brief tevens om akkoord te gaan met de willekeurige afschrijving. Namens de inspecteur is ter zitting van de Rechtbank verklaard dat deze brief wel is ontvangen, is gekarakteriseerd als "moeilijk probleem" en niet is beantwoord omdat naar de mening van de inspecteur sprake zou zijn van fiscale grensverkenning. De primitieve aanslag voor het jaar 2000 is er "geautomatiseerd doorheen geglipt". Per 1 januari 2002 hebben belanghebbende en haar echtgenoot hun aandelen in de firma's ingebracht in eerdervermelde vennootschappen, waardoor de firma's

zijn ontbonden. Tot de bedoelde inbrengen respectievelijk ontbindingen is, naar door belanghebbende onweersproken is verklaard, door de vennoten pas besloten na afloop van het jaar 2000, nadat problemen ontstonden met een belangrijke debiteur welke nadien is gefailleerd. In de aangifte voor de inkomstenbelasting/premie volksverzekeringen voor het jaar 2000 trekt belanghebbende een bedrag af van f 280.000 als willekeurige afschrijving startende ondernemer.

In geschil is of de inspecteur een ambtelijk verzuim heeft begaan.

Het Hof is van oordeel dat de brief van 1 mei 2000 van belanghebbende in combinatie met het opvoeren van een willekeurige afschrijving van f 280.000 de inspecteur ertoe hadden moeten brengen de aanslag voor het jaar 2000 grondig te regelen. Daarbij zou ook de korte bestaansduur van de firma's aan het licht zijn gekomen. Nu de inspecteur dit nagelaten heeft, is naar het oordeel van het Hof de aangifte voor de inkomstenbelasting/premie volksverzekeringen voor het jaar 2001 (waarin volgens de inspecteur de korte bestaansduur van de firma's naar voren komt) niet aan te merken als een nieuw feit.

De inspecteur beaamt dat mogelijk een ambtelijk verzuim is begaan. Hij stelt evenwel dat de ontdekking van de staking eind 2001 een (tweede) nieuw feit vormt. Het Hof oordeelt dat bij een onderzoek, waartoe gelet op de brief van 1 mei 2000 wel enige reden bestond, de staking aan het licht zou zijn gekomen. Dit geval ligt daarmee anders dan het door de inspecteur aangehaalde geval van de film-CV, waar bij een onderzoek het later gebleken kasrondje niet ontdekt zou zijn. Er is in casu gelet op het vorenstaande geen sprake van een (tweede) nieuw feit.

Het Hof acht de kwade trouw van belanghebbende niet bewezen. Het Hof acht het standpunt van belanghebbende –de restwaarde van het pand wordt niet beïnvloed door de (kennelijk onverwachte) korte levensduur van de firma's- pleitbaar. Dit oordeel acht ik niet onbegrijpelijk. Ik moge nog wijzen op het arrest van 12 september 2008, nr. 43 401, BNB 2009/34^{c*}.

Hoogachtend,

DE MINISTER VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2010-4720

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Leeuwarden van 18 juni 2010, nr. 09/00074, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Belanghebbende was samen met zijn echtgenote eigenaar van een bedrijfspand, welk pand tot en met 30 april 2000 aan twee mede door hem beheerste vennootschappen werd verhuurd. Met ingang van 1 mei 2000 zijn belanghebbende en zijn echtgenote met de vennootschappen vennootschappen onder firma aangegaan. Belanghebbende brengt vanaf 1 mei 2000 zijn arbeid in deze vennootschappen onder firma.

Het aandeel in het bedrijfspand vormt vanaf 1 mei 2000 voor belanghebbende buitenvennootschappelijk ondernemingsvermogen, waarop regulier wordt afgeschreven. Daarnaast wordt op het pand willekeurig afgeschreven. Bij brief van 1 mei 2000 is de inspecteur namens belanghebbende het voornemen om de firma's aan te gaan medegedeeld. Belanghebbende verzoekt in de brief tevens om akkoord te gaan met de willekeurige afschrijving. Namens de inspecteur is ter zitting van de Rechtbank verklaard dat deze brief wel is ontvangen, is gekarakteriseerd als "moeilijk probleem" en niet is beantwoord omdat naar de mening van de inspecteur sprake zou zijn van fiscale grensverkenning. De primitieve aanslag voor het jaar 2000 is er "geautomatiseerd doorheen geglipt". Per 1 januari 2002 hebben belanghebbende en zijn echtgenote hun aandelen in de firma's ingebracht in eerderevermelde vennootschappen, waardoor de firma's zijn

ontbonden. Tot de bedoelde inbrengen respectievelijk ontbindingen is, naar door belanghebbende onweersproken is verklaard, door de vennoten pas besloten na afloop van het jaar 2000, nadat problemen ontstonden met een belangrijke debiteur welke nadien is gefailleerd. In de aangifte voor de inkomstenbelasting/premie volksverzekeringen voor het jaar 2000 trekt belanghebbende een bedrag af van f 280.000 als willekeurige afschrijving startende ondernemer.

In geschil is of de inspecteur een ambtelijk verzuim heeft begaan.

Het Hof is van oordeel dat de brief van 1 mei 2000 van belanghebbende in combinatie met het opvoeren van een willekeurige afschrijving van f 280.000 de inspecteur ertoe hadden moeten brengen de aanslag voor het jaar 2000 grondig te regelen. Daarbij zou ook de korte bestaansduur van de firma's aan het licht zijn gekomen. Nu de inspecteur dit nagelaten heeft, is naar het oordeel van het Hof de aangifte voor de inkomstenbelasting/premie volksverzekeringen voor het jaar 2001 (waarin volgens de inspecteur de korte bestaansduur van de firma's naar voren komt) niet aan te merken als een nieuw feit.

De inspecteur beaamt dat mogelijk een ambtelijk verzuim is begaan. Hij stelt evenwel dat de ontdekking van de staking eind 2001 een (tweede) nieuw feit vormt. Het Hof oordeelt dat bij een onderzoek, waartoe gelet op de brief van 1 mei 2000 wel enige reden bestond, de staking aan het licht zou zijn gekomen. Dit geval ligt daarmee anders dan het door de inspecteur aangehaalde geval van de film-CV, waar bij een onderzoek het later gebleken kasrondje niet ontdekt zou zijn. Er is in casu gelet op het vorenstaande geen sprake van een (tweede) nieuw feit.

Het Hof acht de kwade trouw van belanghebbende niet bewezen. Het Hof acht het standpunt van belanghebbende –de restwaarde van het pand wordt niet beïnvloed door de (kennelijk onverwachte) korte levensduur van de firma's- pleitbaar. Dit oordeel acht ik niet onbegrijpelijk. Ik moge nog wijzen op het arrest van 12 september 2008, nr. 43 401, BNB 2009/34^{c*}.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE MINISTER VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2010-4760

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Leeuwarden van 15 juli 2010, nr. 08/00146, inzake behandeling bij

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof is veronderstellenderwijs ervan uitgegaan dat de medewerker van de verzekeringsmaatschappij in mei 2003 tegen belanghebbende heeft gezegd dat de uitkering uit de lijfrenteverzekering progressief belast zou zijn. Dat enkele gegeven is voor het Hof onvoldoende om aannemelijk te achten dat belanghebbende door een jaar later geen melding te maken van deze uitkering in zijn aangifte, (voorwaardelijk) opzettelijk de inspecteur de juiste inlichtingen heeft onthouden. Het Hof heeft in dit kader tevens van belang geacht de indruk die het Hof ter zitting van belanghebbende heeft opgedaan. Het Hof acht aannemelijk dat belanghebbende werkelijk heeft gemeend dat de uitkering in de heffing is betrokken door opneming van het bedrag van de uitkering in de rendementsgrondslag per 31 december 2003.

's Hofs oordeel is van feitelijke aard. Niet gezegd kan worden dat dit oordeel volstrekt onbegrijpelijk is. Van het instellen van beroep in cassatie valt dan ook geen succes te verwachten.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE MINISTER VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2010-4825

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Arnhem van 6 juli 2010, nr. 09/00417, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof heeft geoordeeld dat de overeengekomen huursom van € onder zakelijke voorwaarden tot stand is gekomen, dat tussen partijen niet in geschil is dat de waarde in het economische verkeer van het bedrijfspand kan worden bepaald door de zakelijke jaarlijkse huur te vermenigvuldigen met een kapitalisatiefactor en dat die factor in ieder geval niet groter is dan 12. Ondanks dat het Hof bij zijn oordeel over de zakelijkheid van de huurprijs is voorbijgegaan aan de hogere huurprijzen uit de markt die door de verschillende taxateurs zijn aangedragen, acht ik dit oordeel van feitelijke aard, niet onbegrijpelijk en voldoende gemotiveerd en derhalve in cassatie niet aantastbaar. Het Hof heeft vervolgens geoordeeld dat de Inspecteur niet aannemelijk heeft gemaakt dat de waarde in het economische verkeer van het bedrijfspand meer bedraagt dan € (12 maal €). Het Hof is bij dit oordeel voorbijgegaan aan de stelling van de Inspecteur dat de waarde van de ongebonden grond door belanghebbendes taxateur op verkeerde wijze en te laag is getaxeerd, omdat volgens het Hof de waarde van de ongebonden grond onderdeel uitmaakt van het verhuurde bedrijfspand en op die wijze is verdisconteerd in de (zakelijke) huurprijs.

De waarde van het bedrijfspand is door belanghebbende berekend op basis van de huurwaardekapitalisatiemethode. Bij waardering volgens de huurwaardekapitalisatiemethode wordt evenwel naast de gebonden grond oftewel projectiegrond (de grond die nodig is om de onroerende zaak aan zijn functie te kunnen laten voldoen, dat wil zeggen het bebouwde oppervlak zelf en het oppervlak dat nodig is voor onderhoud en gebruik van de opstal), die wordt meegenomen in de huurwaarde, afzonderlijk een waarde toegekend aan de component ongebonden grond. Dit hebben alle drie de ingeschakelde taxateurs ook gedaan. 's Hofs oordeel dat de waarde van de ongebonden grond is verdisconteerd in de overeengekomen huurprijs is mijns inziens onbegrijpelijk. Het bedrijfspand heeft kennelijk meer grond dan doorgaans voor dit type pand in de huur is inbegrepen, en daaraan dient een afzonderlijke waarde te worden toegekend. Aangenomen moet worden dat de ongebonden grond naast de opstal met de daaraan gebonden grond voor een potentiële koper een zelfstandige meerwaarde zou opleveren, waarbij mede de omstandigheid in aanmerking moet worden genomen dat de ongebonden grond een bouwbestemming had en dat hierop – zoals door belanghebbende ter zitting van het Hof is verklaard – inmiddels ook daadwerkelijk een ander pand is gebouwd. Ik zie evenwel af van het instellen van cassatie omdat ik daarvan geen gunstiger resultaat verwacht. De door het Hof gehanteerde kapitalisatiefactor is namelijk, gelet op de diverse taxaties, aan de hoge kant. Indien de waarde van het bedrijfspand opnieuw zou worden beoordeeld en daarbij enerzijds een lagere kapitalisatiefactor en anderzijds een waarde voor de ongebonden grond in aanmerking zou worden genomen, zou de waarde van het bedrijfspand waarschijnlijk niet veel hoger uitkomen dan de door belanghebbende gehanteerde waarde. In dat geval zal waarschijnlijk niet tot een onttrekking kunnen worden geconcludeerd.

De overgelegde stukken gaan hierbij. Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE MINISTER VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2010-4855

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte heer ,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch van 8 juli 2010, nr. 09/00180, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

De ontvanger heeft een eerste beschikking aansprakelijkstelling vernietigd en belanghebbende een tweede vergelijkbare beschikking doen toekomen. De vernietiging van de eerste beschikking was niet nodig geweest gelet op het arrest van 18 december 2009, nr. 08/02641, BNB 2010/72^{c*}. Vast staat dat de ontvanger dit arrest niet heeft willen afwachten. Hij had de eerste beschikking ook in stand kunnen laten en zekerheidshalve een tweede beschikking kunnen uitreiken. De procedure ter zake van de eerste beschikking heeft hierdoor een enigszins overbodig karakter gekregen en extra kosten meegebracht. Het Hof acht sprake van onrechtmatig handelen. Tevens acht het Hof bijzondere omstandigheden aanwezig als bedoeld in artikel 2, derde lid, van het Besluit proceskosten bestuursrecht. Een integrale vergoeding van de kosten van bezwaar, de kosten van beroep bij de Rechtbank en de overige kosten acht het Hof gerechtvaardigd.

's Hofs oordeel geeft geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Het oordeel is voor het overige te zeer verweven met waarderingen van feitelijke aard om in cassatie te kunnen worden getoetst.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE MINISTER VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2010-4856

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte heer ,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch van 8 juli 2010, nr. 09/00179, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

De ontvanger heeft een eerste beschikking aansprakelijkstelling vernietigd en belanghebbende een tweede vergelijkbare beschikking doen toekomen. De vernietiging van de eerste beschikking was niet nodig geweest gelet op het arrest van 18 december 2009, nr. 08/02641, BNB 2010/72^{c*}. Vast staat dat de ontvanger dit arrest niet heeft willen afwachten. Hij had de eerste beschikking ook in stand kunnen laten en zekerheidshalve een tweede beschikking kunnen uitreiken. De procedure ter zake van de eerste beschikking heeft hierdoor een enigszins overbodig karakter gekregen en extra kosten meegebracht. Het Hof acht sprake van onrechtmatig handelen. Tevens acht het Hof bijzondere omstandigheden aanwezig als bedoeld in artikel 2, derde lid, van het Besluit proceskosten bestuursrecht. Een integrale vergoeding van de kosten van bezwaar, de kosten van beroep bij de Rechtbank en de overige kosten acht het Hof gerechtvaardigd.

's Hofs oordeel geeft geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Het oordeel is voor het overige te zeer verweven met waarderingen van feitelijke aard om in cassatie te kunnen worden getoetst.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE MINISTER VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2010-5049

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch van 15 juli 2010, nr. 09/00092, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

In geschil is of de vestigingsplaats van de onderneming van de broer van belanghebbende in Duitsland is gelegen. Het Hof overweegt het volgende.

1. De inspecteur heeft geen enkel feit aangedragen ter onderbouwing van zijn stelling dat de onderneming in Nederland vanuit het op de Rijnverklaring vermelde privéadres werd geleid en derhalve in Nederland is gevestigd.
2. De inschrijving in Duitsland scheidt in het handelsverkeer en tussen staten een vermoeden van vestiging aldaar, dat door de Inspecteur kan worden ontzenuwd. Dit is ter zitting aan de Inspecteur voorgehouden. Hij heeft daarop slechts gereageerd met de stelling dat alleen de plaats van de feitelijke leiding beslissend is.
3. Er is in het door de Inspecteur gestelde naar het oordeel van het Hof onvoldoende reden gelegen de Duitse fiscus, die de realiteit van de vestiging in Duitsland grondig heeft onderzocht, niet te volgen. Uit niets blijkt dat die verkeerd is voorgelicht.
4. Het Hof wijst er op dat het niet voor de hand ligt, dat de belangrijkste bedrijfsbeslissingen worden genomen in de schaarse momenten, dat belanghebbendes broer thuis is. Het ligt veel meer voor de hand, dat die worden genomen in Duitsland en Luxemburg bij de periodieke bespreking van de met de

Duitse bedrijfsvoerder en met de Luxemburgse uitvoerder gesloten overeenkomsten, fysiek aldaar in die landen of met moderne communicatiemiddelen vanuit het meestentijds buiten Nederland varende schip, temeer daar de Duitse fiscus dat beeld bevestigt met zijn mededeling dat vanuit de privéwoning in Nederland geen bedrijvigheid zou plaatsvinden en zich daar geen stukken zouden bevinden.

5. Een en ander betekent dat belanghebbende in 2004 in Duitsland werkte voor een in Duitsland gevestigde onderneming, civielrechtelijk in dienst van een Luxemburgse SA. Nederland heeft dan onvoldoende aanknopingspunten voor premieheffing.

6. Dat wordt niet anders doordat de Rijnvaartverklaring over 2004 niet meer beschikbaar is. En er is met de formele registratie in Duitsland en met het onderzoek van de Duitse belastingdienst voldoende ander materiaal voor een beslissing over de premieheffing. Het Hof acht de aanwezige Rijnvaartverklaring van het jaar 2003 onvoldoende voor een ander oordeel omdat het vermelde adres ook het privéadres van de broer kan zijn. Dit staat vermeld op de verklaring (woonadres óf zetel).

In het onderhavige geval ontbreken gegevens zoals de vaarbewegingen van het schip, de plaats van onderhoud, de plaatsen van het laden en lossen en informatie over een mogelijk regelmatig aangedane haven. Het Hof heeft op basis van de door partijen aangedragen feiten uitspraak gedaan. Het Hof komt tot de slotsom dat belanghebbende werkte voor een in Duitsland gevestigde onderneming. Dit oordeel is te zeer verweven met waarderingen van feitelijke aard om in cassatie te kunnen worden getoetst. Het oordeel is niet onbegrijpelijk. Ik geef er de voorkeur aan om in de uitspraak te berusten.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE MINISTER VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2010-5248

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatiebeoordeling

Geachte heer

Naar aanleiding van uw brief van 11 augustus 2010 deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Arnhem van 3 augustus 2010, nr. 09/00244, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

De uitspraak van het Hof geeft geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is voor het overige sterk verweven met waarderingen van feitelijke aard. Het feitelijke oordeel van het Hof is mede tot stand gekomen aan de hand van de aan de feitenrechter voorbehouden waardering van bewijsmiddelen. Het oordeel van het Hof is in het licht hiervan niet onbegrijpelijk en kan in cassatie dan ook niet met kans op succes worden bestreden. Hierbij dient te worden bedacht dat in cassatie geen hernieuwd feitenonderzoek kan plaatsvinden.

Het berusten in deze uitspraak impliceert dat voorshands ook het zogenoemde XRAY inruilwaardesysteem in beginsel kan worden aanvaard als maatgevend voor het bepalen van de inkoopwaarde van voor de BPM aan te geven motorrijtuigen. Overigens zal nog wel in overleg met de branche worden gezien of de inkoopwaarde van een auto eenduidiger kan worden bepaald.

De overgelegde stukken gaan hierbij. Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE MINISTER VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2010-5384

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Arnhem van 20 juli 2010, nr. 09/00305 t/m 09/00308, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof acht aannemelijk dat een samenwerkingsverband als in deze zaak tussen niet-verbonden personen niet ongebruikelijk is en dat om die reden de uitsluitingsregel van artikel 3.6, tweede lid, onderdeel a, Wet inkomstenbelasting 2001 niet van toepassing is. Het Hof heeft deze conclusie getrokken nadat het heeft vastgesteld dat zowel belanghebbende als haar echtgenoot een wezenlijke rol in de onderneming vervulden, waarbij ieders specifieke ondernemers kwaliteiten worden ingezet. Daarmee doelt het Hof naar mijn mening op de verschillende soorten activiteiten, waaronder in het bijzonder belanghebbendes activiteiten op het gebied van het bleken van tanden. Gelet op de omvang van de daarmee behaalde omzet en hetgeen door belanghebbende ter zitting van zowel de Rechtbank als het Hof is gezegd over het versterken van beide praktijken doordat patiënten worden doorverwezen na behandeling in de cosmetische praktijk en vice versa, acht ik die vaststelling niet onbegrijpelijk.

Ik meen dan ook dat 's Hof's oordeel berust op een juiste rechtsopvatting. Anders dan in uw brief wordt gesteld gaat het hier niet slechts om een oordeel over de

verdeling van de werkzaamheden. Voorts meen ik dat er geen sprake is van een verkeerde verdeling van de bewijslast. De bewijslast is wel degelijk bij belanghebbende neergelegd. Het Hof acht belanghebbende geslaagd in het te leveren bewijs. Dat oordeel is van feitelijke aard en niet onbegrijpelijk. Belanghebbende heeft een beschrijving gegeven van de diverse activiteiten binnen de onderneming. Voorts is – zoals hiervóór al opgemerkt - ter zitting naar voren gebracht en door het Hof aannemelijk geacht, dat de verschillende ondernemingsactiviteiten op elkaar aansluiten. Verwijzingen over en weer kunnen aldus voor beide soort activiteiten tot hogere omzet leiden. Het Hof heeft hieruit kunnen concluderen dat het niet ongebruikelijk is dat onafhankelijke derden met dergelijke activiteiten een samenwerkingsverband aangaan.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE MINISTER VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2010-6690

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Arnhem van 12 september 2010, nr. 09/00448, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof heeft naar mijn oordeel terecht geoordeeld dat op grond van het gelijkheidsbeginsel de goedkeuring ook voor de partner van een aanmerkelijkbelanghouder zou moeten gelden. Met het Hof ben ik van oordeel dat uit het arrest HR 22 januari 2010, nr. 08/00327, BNB 2010/190 volgt dat de ratio van de terbeschikkingstellingsregeling is gelegen in het bewerkstelligen van een vergelijkbare behandeling tussen enerzijds een ondernemer die voor zijn onderneming een vermogensbestanddeel aanschafte en anderzijds een aanmerkelijkbelanghouder (of een met hem verbonden persoon) die een vermogensbestanddeel aan zijn B.V. ter beschikking stelt.

Bij het hebben van een regresvordering op de B.V. maakt artikel 3.92 Wet IB 2001 geen enkel onderscheid tussen de situatie van een terbeschikkingstelling door de aanmerkelijkbelanghouder en een terbeschikkingstelling door een met de aanmerkelijkbelanghouder verbonden persoon. Het hebben van een regresvordering op de B.V. door de aanmerkelijkbelanghouder of een met hem verbonden persoon is daarmee rechtens niet verschillend.

Verder merkt het Hof terecht op dat de grond waarop de goedkeuring is gebaseerd: te weten dat het maatschappelijk niet gewenst is dat het bedrijfsleven gedwongen zou worden tot een andere financieringsstructuur, is beide gevallen in gelijke mate opgaat.

Gelet op bovenstaande onderschrijf ik het oordeel van het Hof. Het oordeel van het Hof komt overeen met de bedoeling van de in het besluit van 1 december 2008, nr. CPP2008/520M, V-N 2009/2.7, onderdeel 15.2.2, gegeven goedkeuring. Bij een herdruk van dit besluit zal bovenstaande in de tekst van de goedkeuring worden aangepast.

De overgelegde stukken gaan hierbij. Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2010-6717

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Gravenhage van 28 september 2010, nr. 09/00766 en 09/00767, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Belanghebbende koopt in 2002 een pand dat bouwkundig al gesplitst was voor € . Belanghebbende gaat het pand splitsen, knapt het in geringe mate op en verkoopt in 2003 en 2004 de twee appartementen met winst. Is het voordeel aan te merken als een resultaat uit overige werkzaamheden?

Het Hof leidt uit de taxaties en de verkoopopgingen af dat de overeengekomen koopprijs van het pand marktconform was en dat de koopsom niet lager was dan de waarde in het economische verkeer van het pand. Uit het feit dat geen van de makelaars, die mogen worden aangemerkt als deskundigen op het gebied van de onroerendgoedmarkt in de gemeente , de verwachting van een hogere opbrengst na splitsing kenbaar heeft gemaakt, leidt het Hof het vermoeden af dat niet voorzienbaar was dat door kadastrale splitsing het pand meer zou opbrengen dan bij verkoop van het pand als geheel. Dit vermoeden wordt versterkt door het feit dat mag worden aangenomen dat indien bij een of meer van de acht geïnteresseerden die het pand hebben gezien in het kader van de verkoop bij inschrijving een zodanige verwachting zou zijn ontstaan, dit zou hebben geleid tot het aangaan van aankooponderhandelingen met de makelaar, hetgeen niet is

geschied. In dat kader acht het Hof van belang dat volgens de verklaring van de makelaar nagenoeg iedere geïnteresseerde uit zichzelf over splitsingsmogelijkheden begon, zodat moet worden aangenomen dat zij de waardevermeerdering bij gesplitste verkoop op nihil dan wel nagenoeg nihil hebben ingeschat. Kennelijk lag in de gevraagde prijs de mogelijkheid van splitsing besloten. Op het moment van aankoop is een meerwaarde niet latent aanwezig. Het eventuele voordeel dat met splitsing behaald kan worden is in een dergelijk geval niet voorzienbaar. Deze feitelijke oordelen van het Hof, welke niet onbegrijpelijk kunnen worden genoemd, leiden tot de slotsom dat geen sprake is van een voorzienbaar transactieresultaat dat op grond van artikel 3.90 van de Wet inkomstenbelasting 2001 in de heffing kan worden betrokken.

Het Hof is voorts van oordeel dat de Inspecteur, op wie mede gelet op het feit dat het gaat om een navorderingsaanslag de bewijslast rust, niet aannemelijk heeft gemaakt dat de werkzaamheden van belanghebbende normaal actief vermogensbeheer te boven zijn gegaan.

De renovatiewerkzaamheden (door belanghebbende het verhuurklaar maken genoemd) waarmee een bedrag van € is gemoeid zijn bescheiden. Het invullen en indienen van het aanvraagformulier voor de splitsingsvergunning en de werkzaamheden van de notaris gaan normaal actief vermogensbeheer niet te boven. De werkzaamheden hebben kennelijk geen meerwaarde gecreëerd.

De vraag of bij transacties als de onderhavige sprake is van een belastbaar voordeel is in sterke mate afhankelijk van de keuze en waardering van de bewijsmiddelen door het Hof. Bij grensgevallen zijn veelal verschillende opvattingen mogelijk en men kan het huldigen van een bepaalde opvatting niet onbegrijpelijk noemen. Ik verwacht van het instellen van beroep in cassatie geen succes.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2010-6826

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw e-mailbericht van 12 oktober 2010 deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch van 16 september 2010, nr. 08/00466, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof overweegt met betrekking tot de gezagsverhouding dat belanghebbende niet het recht heeft van de prostituees te eisen dat zij werkzaamheden verrichten, noch de bevoegdheid om hen bindende aanwijzingen te verschaffen over de wijze waarop zij hun diensten verlenen. Met betrekking tot de verplichting om arbeid te verrichten overweegt het Hof dat de prostituees zich niet jegens belanghebbende verplicht hebben tot het verrichten van diensten. De verplichting die zij aangaan is direct jegens de prostituut. Naar het oordeel van het Hof doet zich voorts hier niet een situatie voor, waarin moet worden aangenomen dat belanghebbende, het organisatorisch kader scheppende, als economisch rechthebbende van de door de klanten aan de prostituee betaalde bedragen moet worden aangemerkt, en deze betalingen vervolgens aan hen heeft gelaten.

Vorenstaande oordelen zijn van feitelijke aard. Alhoewel in vergelijkbare situaties door hoven en de Centrale Raad van Beroep meestal anders wordt geoordeeld, kan de zienswijze van het Hof niet met betrekking tot alle drie getoetste criteria onbegrijpelijk worden genoemd, ook niet in het licht van de omstandigheid dat voor de heffing van de omzetbelasting is geoordeeld dat sprake is van één dienst van belanghebbende waarin de door de prostituee aan de prostituut geleverde

dienst opgaat. Deze laatste omstandigheid is wel een sterke aanwijzing voor het bestaan van een dienstbetrekking, maar de omstandigheid leidt niet noodzakelijkerwijs tot de aanwezigheid van een dienstbetrekking.

Van het instellen van beroep in cassatie is naar mij mening gelet op het sterk feitelijke karakter van 's Hofs uitspraak geen succes te verwachten.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2010-6846

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Amsterdam van 14 oktober 2010, nr. 04/02821, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof heeft geoordeeld dat een belastingplichtige die een vaststellingsovereenkomst heeft gesloten (met daarin zoals in casu de passage dat geen bezwaar en/of beroep zou worden aangetekend), de vraag of de vaststellingsovereenkomst rechtsgeldig tot stand is gekomen, moet kunnen voorleggen aan de belastingrechter. Het Hof is dan ook van oordeel dat het bezwaar ten onrechte niet-ontvankelijk is verklaard.

Een vergelijkbare vraag was aan de orde in het arrest Hoge Raad 16 november 2007, nr. 42 257, BNB 2008/20^{c*}. In het verweerschrift in cassatie is dit punt uitdrukkelijk aan de orde gesteld. De Advocaat-Generaal heeft in dat kader geconcludeerd, dat afstand van recht in beginsel niet kan inhouden de afstand van de bevoegdheid om de rechter de nietigheid of de vernietigbaarheid van de overeenkomst (met name omtrent de aanwezigheid van vitiërende wilsgebreken) voor te leggen en al helemaal niet de afstand van de bevoegdheid de rechter te adiëren indien de betrokkene meent dat de andere partij de overeenkomst schendt. De belastingplichtige behoort op die punten een rechtsingang te hebben ondanks een gedaan afstand van recht. De Hoge Raad heeft zich in voormeld

arrest niet expliciet hierover uitgelaten, maar uit het feit dat de Hoge Raad de rechtsgeldigheid van de overeenkomst toetst, kan worden afgeleid dat de Hoge Raad dit standpunt van de Advocaat-Generaal volgt.

Indien eenmaal vaststaat dat de rechtsgeldigheid van de vaststellingsovereenkomst ter discussie kan worden gesteld, dient de conclusie te worden getrokken dat het bezwaar en/of beroep ontvankelijk is.

Wat betreft de boete merk ik nog het volgende op. Het toenmalige artikel 67i van de Algemene wet inzake rijksbelastingen bepaalde dat ingeval van overlijden van de belastingplichtige een boete moet worden vernietigd indien de aanslag nog niet onherroepelijk vaststaat. Tevens was bepaald dat wanneer de boete wel onherroepelijk vaststaat, de boete moet worden verminderd voorzover betaling daarvan nog niet heeft plaatsgevonden. Op grond van paragraaf 18 van het Besluit Bestuurlijke Boeten Belastingdienst 1998 dient de inspecteur dit ambtshalve te doen in het geval er geen verzoek daartoe is ingediend. Thans is dit geregeld in artikel 5:42 van de Algemene wet bestuursrecht.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2010-6934

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief van 29 oktober 2010 deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Amsterdam van 26 oktober 2010, nr. 07/00835, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

In het arrest van 23 september 2005, nr. 38 811, BNB 2006/93^{c*}, is het volgende beslist.

"-3.3. Het Hof heeft aannemelijk geacht dat de Inspecteur, toen hij de aanslag vennootschapsbelasting 1993 vaststelde, door het rulingverzoek redelijkerwijs op de hoogte kon zijn van de door belanghebbende aangebrachte wijzigingen in de structuur van royaltyvergoedingen door en via belanghebbende, en dat de in het rulingverzoek vermelde feiten ten tijde van het vaststellen van de aanslag voor de Inspecteur reden waren om een boekenonderzoek te doen verrichten. Vervolgens heeft het Hof geoordeeld dat de Inspecteur dat onderzoek had dienen af te wachten teneinde de resultaten daarvan bij het vaststellen van de aanslag mede in aanmerking te nemen. Op grond hiervan heeft het Hof geoordeeld dat de Inspecteur een ambtelijk verzuim heeft begaan dat - wat de onder 3.1.4 bedoelde correcties betreft - aan het opleggen van de navorderingsaanslag in de weg staat.

-3.4. De voormelde oordelen geven geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting en kunnen, als verweven met waarderingen van feitelijke aard, voor het overige in cassatie niet op juistheid worden getoetst. De oordelen zijn ook niet onvoldoende

gemotiveerd. Het middel, dat die oordelen bestrijdt, kan derhalve niet tot cassatie leiden.”

In het onderhavige geval heeft de inspecteur op 26 augustus 2003 een onderzoek ingesteld naar de aftrek van de uitgaven aan het monumentenpand, waarbij ook het Bureau Monumentenpanden wordt ingeschakeld. De aanslag wordt vervolgens bij abuis op 24 oktober 2003 overeenkomstig de aangifte vastgesteld.

Het Hof is van oordeel dat de inspecteur door de aanslag vast te stellen zonder de resultaten van het ingestelde onderzoek af te wachten een ambtelijk verzuim heeft gepleegd dat niet door middel van navordering kan worden hersteld.

Dit oordeel geeft, ook gelet op de omstandigheden van dit geval, geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is voor het overige te zeer verweven met waarderungen van feitelijke aard om in cassatie te kunnen worden getoetst.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2010-7124

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Gravenhage van 21 oktober 2010, nr. 09/00867, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Een belastingplichtige heeft recht op de verhoging van de heffingskorting als de gecombineerde heffingskorting wordt beperkt op grond van artikel 8.8 Wet IB 2001. Dit artikel bepaalt dat de heffingskorting maximaal het bedrag van de gecombineerde inkomensheffing bedraagt.

De gecombineerde inkomensheffing wordt gedefinieerd in artikel 8.1, onderdeel b, Wet IB 2001 als "het gezamenlijke bedrag, na toepassing van regelingen ter voorkoming van dubbele belasting, van de belasting op het belastbare inkomen uit werk en woning, de belasting op het belastbare inkomen uit aanmerkelijk belang, de belasting op het belastbare inkomen uit sparen en beleggen en de volgens artikel 10 van de wet financiering sociale verzekeringen berekende premie voor de volksverzekeringen".

Deze verschuldigde belastingen worden genoemd in artikel 2.7, lid 1, Wet IB 2001, waarbij wordt aangegeven dat de verschuldigde belastingen, na toepassing van de

regelingen ter voorkoming van dubbele belasting, worden verminderd met de heffingskorting.

Verder staat in artikel 2.11a Wet IB 2001 dat de belasting op het inkomen uit werk en woning, na toepassing van de regelingen ter voorkoming van dubbele belasting, wordt verminderd met de belastingkorting voor verlies uit aanmerkelijk belang.

Voor de samenhang van artikel 8.9 Wet IB 2001 en artikel 2.11a Wet IB 2001 is van belang of de aftrek van de belastingkorting voor verlies uit aanmerkelijk belang in aftrek komt op de gecombineerde inkomensheffing of niet. Gelet op het systeem van de wet acht ik het oordeel van het Hof, dat de belastingkorting voor verlies uit aanmerkelijk belang in mindering komt op de gecombineerde inkomensheffing, juist. Hierdoor wordt bereikt dat belanghebbende op grond van artikel 8.8 Wet IB 2001 geen recht heeft op eigen heffingskorting, omdat zijn gecombineerde inkomensheffing, na aftrek van de belastingkorting voor verliezen uit aanmerkelijk belang, nihil bedraagt. Indien bij de partner na aftrek van de eigen heffingskorting voldoende gecombineerde inkomensheffing resteert, bestaat dan wel recht op verhoging van de heffingskorting uit hoofde van artikel 8.9 wet IB 2001.

Daarmee sluit het oordeel van het Hof qua systematiek ook aan bij de lijn van de uitspraak van rechtbank Arnhem, 26 september 2008, V-N 2009/7.21. In die zaak werd geoordeeld dat een partner geen recht heeft op de verhoging van de heffingskorting ex artikel 8.9 Wet IB 2001 indien de gecombineerde inkomensheffing van de andere partner door de aftrek van de belastingkorting voor verlies uit aanmerkelijk nihil bedraagt.

Ter voorkoming van misverstanden merk ik nog op dat voor de verrekening van aanmerkelijk belangverliezen van vóór 2001 een andere benadering geldt. De verschuldigde inkomstenbelasting als bedoeld in het vierde lid van artikel I, onderdeel W van de Invoeringswet IB 2001 betreft dan de verschuldigde inkomstenbelasting na toepassing van de heffingskorting als bedoeld in de tweede volzin van artikel 2.7 eerste lid Wet IB 2001.

De overgelegde stukken gaan hierbij. Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2010-7494

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw brief van 15 november 2010 deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Arnhem van 26 oktober 2010, nr. 09/00444, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

's Hofs oordeel dat de geldverstrekkingen, gelet op het ontbreken van een concreet aflossingsschema en van volwaardige zekerheden alsmede op het overeengekomen rentepercentage en het ontbreken van directe invloed van erflater of diens echtgenote op de bedrijfsvoering van de vennootschap onder firma, zijn aan te merken als in het algemeen ongebruikelijke terbeschikkingstellingen, getuigt mijns inziens niet van een onjuiste rechtsopvatting en is voor het overige niet onbegrijpelijk of onvoldoende gemotiveerd.

De omstandigheid dat sprake is van in het algemeen ongebruikelijke terbeschikkingstellingen brengt volgens het Hof op basis van de tekst van artikel 3.91, derde lid, Wet inkomstenbelasting 2001 (hierna: Wet IB 2001) en de wetsgeschiedenis mee dat niet meer wordt toegekomen aan de vraag of de terbeschikkingstellingen gebruikelijk zijn gegeven de familierelatie. Dat oordeel van het Hof acht ik juist. Uit het arrest HR 15 oktober 2010, nr. 09/02120, NTFR 2010/2604, V-N 2010/53.15 (r.o. 3.4.1 en 3.4.2), volgt mijns inziens dat reeds sprake is van een in het maatschappelijke verkeer ongebruikelijke

terbeschikkingstelling indien het met een geheel van handelingen bereikte resultaat zodanig is dat een dergelijk samenstel van handelingen zich tussen derden die geen familie zijn, niet zou voordoen. In navolging van de Advocaat-Generaal (zie met name onderdeel 8.4 van diens conclusie van 14 januari 2010, V-N 2010/10.16) is de Hoge Raad kennelijk de opvatting toegedaan dat uitsluitend indien sprake is van een terbeschikkingstelling die als zodanig in het algemeen niet ongebruikelijk is in het maatschappelijke verkeer, nog dient te worden getoetst of de terbeschikkingstelling in de gegeven familieverhoudingen ongebruikelijk is. In zoverre zie ik dan ook aanleiding het in mijn toelichting van 25 juni 2009, nr. DGB 2009/2929, V-N 2009/37.13, op de intrekking van het cassatieberoep tegen de uitspraak van Hof Den Bosch van 3 april 2009, nr. 2008/00322, ingenomen standpunt bij te stellen. Hierbij merk ik nog op dat een en ander niet afdoet aan hetgeen ik omtrent de beoordeling door de belastingdienst van de zakelijkheid/gebruikelijkheid van binnen de familiesfeer overeengekomen geldleningen heb opgemerkt in mijn Brief van 22 februari 2010, nr. DGB2010/86U, V-N 2010/12.18.

Ten slotte acht ik eveneens juist 's Hof's oordeel dat de omstandigheid dat de geldleningen zijn verstrekt aan de vennootschap onder firma, waarvan behalve erflaters zoon ook een derde vennoot was, niet meebrengt dat slechts het aan de onderneming van de zoon toerekenbare deel van de geldleningen onder de terbeschikkingstellingsregeling valt. Zowel uit de tekst van de bepaling als uit de geschiedenis van de totstandkoming daarvan (zie het door het Hof in r.o. 4.13 opgenomen citaat met betrekking tot artikel 3.92 Wet IB 2001) blijkt dat de wetgever bedoeld heeft vermogensbestanddelen die ter beschikking worden gesteld aan een samenwerkingsverband, voor hun geheel in de terbeschikkingstellingsregeling te betrekken. Het volledige resultaat ter zake van een dergelijke terbeschikkingstelling behoort dus tot het resultaat van een werkzaamheid. Dat strookt ook met de bedoeling van de wetgever, te weten het bewerkstelligen van een gelijke belastingdruk ongeacht of de desbetreffende vermogensbestanddelen door de belastingplichtige in privé worden gehouden of tot het ondernemingsvermogen of het resultaatsvermogen van de verbonden persoon behoren.

De overgelegde stukken gaan hierbij. Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2010-7560

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Amsterdam van 11 november 2010, nr. 09/00025, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Uit het proces-verbaal van de zitting van 17 augustus 2010, pagina 5, blijkt dat de inspecteur gesteld heeft dat belanghebbende op 22 december 2000 geen ondernemer was en dat het eigendomsrecht van het geen ondernemingsvermogen was. Het Hof treedt niet buiten de rechtstrijd door van deze omstandigheden uit te gaan. De inspecteur stelt vervolgens dat beantwoord moet worden de vraag of zich een bijzondere omstandigheid voordoet die maakt dat het vanaf 1 januari 2001 verplicht ondernemingsvermogen wordt. Het Hof beantwoordt deze vraag ontkennend. 's Hofs oordeel geeft geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Voor het overige is het oordeel van feitelijke aard en in ruime mate gemotiveerd. Ik acht het oordeel niet onbegrijpelijk. Ter zitting heeft de inspecteur medegedeeld dat hij niet direct kon beoordelen of hij belanghebbende alsnog in het gelijk kon stellen of niet. Het Hof heeft de inspecteur in de gelegenheid gesteld om zijn standpunt –hij stelt belanghebbende wel of niet in het gelijk- binnen een week aan het Hof kenbaar te maken. Het Hof heeft uitdrukkelijk vermeld dat de inspecteur met "ja" of "nee" dient te antwoorden. Indien de inspecteur zich niet met het standpunt van belanghebbende kan verenigen, zal het Hof schriftelijk uitspraak doen. De inspecteur heeft het Hof toestemming gegeven om in dat geval zonder nadere zitting uitspraak te doen.

De inspecteur heeft het Hof bericht zich niet met het standpunt van belanghebbende te kunnen verenigen. Met deze mededeling is het onderzoek gesloten. De inspecteur heeft in zijn bericht een nieuw standpunt ingenomen. Daartoe was hij door het Hof niet in de gelegenheid gesteld. Het Hof beziet vervolgens of er reden bestaat om tot heropening van het onderzoek over te gaan. Uit het arrest van 20 februari 2009, nr. 43 904, BNB 2009/107, blijkt dat, hoewel de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid dat een partij verzoekt om heropening van het onderzoek op de voet van artikel 8:68 Awb, het een partij vrijstaat het Hof te verzoeken om van zijn bevoegdheid om het onderzoek te heropenen gebruik te maken, en dat het Hof van een zodanig verzoek dient kennis te nemen. Zowel uit de tekst van artikel 8:68 Awb als uit het arrest volgt mijns inziens dat het Hof niet gehouden is een dergelijk verzoek in te willigen. Het is immers aan het Hof om vast te stellen of het onderzoek al dan niet volledig is geweest. Dit volgt ook uit hetgeen is opgemerkt in de memorie van toelichting met betrekking tot artikel 8:68 Awb:

“Bij de voorbereiding van de uitspraak kan de rechtbank blijken, dat een bepaald voor de uitspraak relevant punt onopgehelderd is gebleven en dat derhalve het onderzoek niet volledig is geweest. In dat geval kan zij het onderzoek heropenen en het onderzoek voortzetten op de wijze die haar het meest adequaat voorkomt.”
(Kamerstukken II 1991/92, 22 495, nr. 3, blz. 141)

Indien het verzoek om heropening niet wordt ingewilligd, zal het Hof, afhankelijk van de aard, inhoud en strekking van hetgeen aan het verzoek om heropening ten grondslag is gelegd, moeten motiveren waarom het verzoek wordt afgewezen (vergelijk de uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State van 2 juli 2007, nr. 200700320/1, LJN BA9767).

In het onderhavige geval heeft de inspecteur niet specifiek verzocht om een heropening van het onderzoek. Het Hof acht heropening van het onderzoek in strijd met een goede procesorde gelet op het belang dat belanghebbende heeft bij afdoening van de zaak en - ook met het oog op de door hem in dat verband anders nog te maken kosten - niet geconfronteerd te worden met de noodzaak zich zo laat in de procedure nog te moeten verweren tegen een geheel nieuw subsidiair standpunt van de inspecteur, een standpunt dat niet zuiver van rechtskundige aard is. Nu het de inspecteur bekend was dat het verpacht was aan de zonen van belanghebbende acht ik de beslissing van het Hof om niet tot heropening over te gaan niet onbegrijpelijk.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2010-7563

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van de Rechtbank te Haarlem van 9 november 2010, nr. 10/01684, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

De Inspecteur heeft belanghebbende met dagtekening 3 januari 2009 ambtshalve een aanslag vennootschapsbelasting voor het jaar 2006 opgelegd, waarbij tevens een verzuimboete is opgelegd. De Inspecteur heeft op 17 december 2008 belanghebbendes aangifte vennootschapsbelasting 2006 ontvangen, op welke datum de aanslag reeds administratief was afgehandeld. De Inspecteur heeft de door belanghebbende ingediende aangifte aangemerkt als een bezwaarschrift tegen de aanslag. De Inspecteur heeft op de ingediende aangifte gereageerd door middel van een brief van 16 januari 2009 en de uitspraak op het bezwaarschrift van 18 februari 2010. In geen van beide brieven heeft de Inspecteur aangegeven hoe hij het geschatte bedrag van belanghebbendes belastbare winst heeft bepaald. Wel heeft de Inspecteur in beide brieven de verzuimboete gemotiveerd. De Inspecteur heeft het bezwaar afgewezen, omdat belanghebbende met het overleggen van de nagenoeg oningevulde aangifte vennootschapsbelasting niet heeft voldaan aan haar ingevolge artikel 25, derde lid, van de Algemene wet inzake rijksbelastingen verzwaarde bewijslast.

De Hoge Raad heeft in zijn arrest van 8 maart 2002, nr. 34 993, BNB 2002/224*, geoordeeld:

"-3.4. Bij de beoordeling van het middel moet het volgende worden vooropgesteld. De inhoud van de eis die ingevolge artikel 6:5, lid 1, aanhef en letter d, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) aan een bezwaarschrift wordt gesteld, hangt onder meer samen met de mate waarin de Inspecteur de aanslag heeft gemotiveerd (vergelijk HR 29 september 1999, nr. 34 822, BNB 2000/76). In gevallen waarin niet redelijkerwijs kan worden aangenomen dat de aanslag waartegen het bezwaarschrift is gericht geen motivering behoeft - hetgeen bij een aanslag waarin een verhoging is begrepen steeds het geval is - en die motivering niet overeenkomstig het bepaalde in artikel 3:47 van de Awb bij, of uiterlijk binnen een week na, de bekendmaking van de aanslag aan de belastingplichtige is verstrekt, kan de belastingplichtige indien hij na die week bezwaar maakt en hij ten tijde van het indienen van zijn bezwaarschrift nog steeds niet met die motivering bekend was, in zijn bezwaarschrift volstaan met de mededeling dat hij bezwaar heeft tegen de aanslag. Aan de ontvankelijkheid van het bezwaar doet dan niet af dat in het bezwaarschrift een nadere motivering wordt aangekondigd, en evenmin dat de belanghebbende de aangekondigde motivering niet heeft gegeven, terwijl hem daarvoor door de inspecteur meermalen de gelegenheid is geboden. Die omstandigheden kunnen immers niet bewerkstelligen dat het bezwaarschrift, dat ten tijde van de indiening voldeed aan de eisen van artikel 6:5 van de Awb, daaraan nadien niet meer voldeed (HR 25 juli 2000, nr. 34 990, BNB 2000/333)."

Naar mijn mening heeft de regel van BNB 2002/224* evenzeer te gelden voor de aan beroepschriften te stellen motiveringseisen (zie in deze zin ook Feteris in pt. 6 van zijn noot onder het arrest BNB 2002/224*; en Langereis in zijn noot onder HR 29 september 1999, nr. 34 822, BNB 2000/76*). Voorts moet mijns inziens ook van ambtshalve naar een geschat bedrag opgelegde aanslagen worden aangenomen dat deze een motivering behoeven (zie in deze zin ook Hof Amsterdam 7 maart 2001, 99/1923, V-N 2001/23.8; en Feteris in pt. 7 van zijn noot onder het arrest BNB 2002/224*).

In casu is de aanslag opgelegd naar een door de inspecteur ambtshalve vastgestelde belastbare winst van € 50.000, waarbij tevens een verzuimboete is opgelegd van € 158. Naar mijn oordeel is dus geen sprake van een geval waarin redelijkerwijs kan worden aangenomen dat de aanslag waartegen het beroepschrift is gericht geen motivering behoeft. Deze motivering is door de Inspecteur wat betreft de ambtshalve vastgestelde belastbare winst niet gegeven, ook niet in de uitspraak op het bezwaar. Derhalve kon belanghebbende ter motivering van haar beroepschrift, dat zich richt tegen het bedrag van de vastgestelde belastbare winst, naar mijn mening volstaan met de mededeling dat de winst ten onrechte te hoog is vastgesteld. Belanghebbendes verzet is dan ook terecht gegrond verklaard.

Het is nu aan de Rechtbank om te bepalen of belanghebbende met de door haar ingediende aangifte vennootschapsbelasting 2006 heeft doen blijken dat en in hoeverre de aanslag tot een te hoog bedrag is opgelegd.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,

P.W.A. Veld

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2010-7612

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch van 25 juni 2010, nr. 08/00620, inzake

Ook tegen de uitspraak van Hof 's-Hertogenbosch van 24 september 2010, nr. 09/00338, inzake wordt door
mij geen cassatie ingesteld.

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Hof 's-Hertogenbosch (kenmerk 08/00620 dd. 25 juni 2010) heeft geoordeeld dat de tekst van de wet geen steun biedt voor de stelling van de inspecteur dat het voor de toepassing van de aftrekmogelijkheid van artikel 9, eerste lid, onderdeel h (voorheen onderdeel i), van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969 (hierna: Wet Vpb 1969) moet gaan om werkzaamheden die voor het publiek *kenbaar* zijn als fondsenwerving. Gelet op de formulering van de wettekst acht ik de kans zeer gering dat de Hoge Raad voor wat betreft de kenbaarheid tot een ander oordeel zou komen dan het Hof. Ik heb op dit punt dan ook geen cassatie ingesteld. De uitleg van het Hof acht ik echter wel ongewenst in het licht van de oorspronkelijke bedoeling van de wetgeving.

Ik ben verder van mening dat het Hof ook een ongewenste uitleg heeft gegeven aan de woorden "tenzij als gevolg van deze aftrek ernstige concurrentieverstoring zou optreden". Gelet op de tekst van de wet zie ik echter ook op dat punt geen mogelijkheden om deze uitleg in cassatie met succes aan te vechten. Om deze reden zal door mij ook geen cassatie worden ingesteld tegen het oordeel van Hof 's-Hertogenbosch, (kenmerk 09/00338, 24 september 2010), inzake een kruidenierswinkel, waarvan de opbrengsten toekomen aan een stichting waarin een moskee wordt onderhouden.

Ik overweeg om de wettekst meer in overeenstemming te brengen met de bedoeling van de bepaling. In afwachting van deze mogelijke wetsaanpassing kunnen andere zaken met in achtneming van het voorgaande conform de lijn van de uitspraken van Hof 's Hertogenbosch worden afgedaan.

Wel moet uiteraard worden getoetst of is voldaan aan alle overige voorwaarden. In dat verband merk ik nog op dat ik de opvatting van het Hof dat de tekst van de wet niet voorschrijft dat (nagenoeg) de gehele winst moet worden uitgekeerd aan een algemeen nut beogende instelling (ANBI) niet deel. Het Hof stelt daartoe dat het criterium `uitsluitend of nagenoeg uitsluitend` betrekking heeft op de werkzaamheden en niet op het bedrag van de uitkering. Dit standpunt van het Hof is naar mijn mening op een onjuiste grond gebaseerd. In het vervolg van artikel 9, eerste lid, onderdeel h, Wet Vpb 1969 wordt namelijk gesproken over "de verkrijging van gelden *die* ingevolge de statuten van het lichaam of op grond van een schriftelijke overeenkomst zullen worden uitgekeerd".

De overgelegde stukken gaan hierbij. Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2010-7615

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch van 29 oktober 2010, nr. 09/00410,

Ter toelichting merk ik het volgende op.

De koopovereenkomst met betrekking tot de onderhavige aandelen dateert van 30 december 2000. De Inspecteur heeft betoogd dat belanghebbendes medeaandeelhouder diens ingevolge de statutaire blokkeringsregeling voor de overdracht van de aandelen vereiste toestemming heeft verleend op 5 april 2001. De juridische levering van de aandelen vond plaats op 24 juli 2001.

De Inspecteur heeft zich op het standpunt gesteld dat de koopovereenkomst is gesloten onder de opschortende voorwaarde van toestemming van de medeaandeelhouder, zodat de obligatoire overeenkomst pas perfect is geworden op het moment dat die toestemming is verleend, derhalve in 2001. De Rechtbank heeft de Inspecteur gevolgd in haar standpunt, maar naar het oordeel van het Hof vond de vervreemding plaats in 2000. Het Hof is van oordeel dat de blokkeringsregeling betrekking heeft op de juridische overdracht van de aandelen, terwijl in dezen het moment van het aangaan van de obligatoire overeenkomst beslissend is. Volgens het Hof heeft de blokkeringsregeling in het kader van de obligatoire overeenkomst geen derdenwerking.

In de civielrechtelijke literatuur en rechtspraak wordt algemeen aangenomen dat het veronachtzamen van de blokkeringsregeling zakelijke ofwel goederenrechtelijke werking heeft met betrekking tot de overdracht van de aandelen. Op het veelal eerdere moment van de obligatoire overeenkomst hoeft men nog niet in overeenstemming te hebben gehandeld met de blokkeringsregeling, zodat dit niet afdoet aan de geldigheid van de overeenkomst (zie de hieronder genoemde vindplaatsen). In zoverre is 's Hofs oordeel derhalve juist.

Een obligatoire overeenkomst met betrekking tot aandelen die onder een blokkeringsregeling vallen, wordt echter in zowel de civielrechtelijke jurisprudentie als (een belangrijk deel van) de civielrechtelijke literatuur beschouwd als overeengekomen onder de opschortende voorwaarde dat de verkoper uiteindelijk op grond van de blokkeringsregeling toestemming krijgt voor levering van de aandelen aan de koper. Aangenomen moet immers worden dat de verkopende aandeelhouder zich slechts heeft willen binden voor het geval hij in staat blijkt de aandelen rechtsgeldig te leveren. Ook ten aanzien van de koper geldt dat deze zich slechts zal willen binden indien de overdracht van de aandelen aan hem kan worden bewerkstelligd. Tot het moment waarop de opschortende voorwaarde wordt vervuld, is derhalve geen sprake van een perfecte overeenkomst en mitsdien evenmin van een vervreemding in de zin van de aanmerkelijkbelangregeling. Zie Hof Den Bosch 28 mei 1957, NJ 1958, 129, en Rechtbank Haarlem 10 mei 1983, NJ 1984, 431, V-N 1986/519, pt. 40. Zie voorts bijvoorbeeld P.J. Dortmund, *Enige beschouwingen rondom aandelen*, diss. Nijmegen, Deventer: Kluwer 1989, blz. 32-33; S.C.J.J. Kortmann, 'Verbonden aandelen als blokkeringsregeling', NV december 1991, blz. 281-282; en Asser/Maeijer, *Van Solinge & Nieuwe Weme 2-II, De naamloze en besloten vennootschap*, nr. 301. Ten slotte wijs ik ook nog op de uitspraak van de belastingkamer van Hof Arnhem van 18 februari 1976, nr. 897/1974, BNB 1976/221; de aantekening van de redactie in V-N 2009/14.26; en A.J. van Soest, *Belastingen*, 18^e druk, Arnhem: Gouda Quint 1995, blz. 270. Naar mijn mening is het Hof derhalve in zoverre uitgegaan van een onjuiste rechtsopvatting. Dat geldt evenzeer met betrekking tot 's Hofs oordeel inzake de overgang van het economische belang bij de aandelen. Indien sprake is van een overeenkomst onder opschortende voorwaarde, heeft de koper slechts een voorwaardelijk recht verkregen en kan het economische belang bij de aandelen hem niet toekomen voordat de voorwaarde in vervulling is gegaan (zie HR 9 oktober 2009, nr.

08/03606, BNB 2010/46^{c*}; vergelijk ook HR 19 april 2000, nr. 33 560, BNB 2000/261^{c*}).

Het Hof heeft ten overvloede geoordeeld dat belanghebbendes medeaandeelhouder ten tijde van het sluiten van de obligatoire overeenkomst al toestemming had gegeven voor de overdracht van de aandelen. Het Hof heeft de in hoger beroep overgelegde verklaringen in dat kader geloofwaardig geoordeeld. Dit oordeel is van feitelijke aard en mijns inziens in cassatie onaantastbaar. Uitgaande van dat oordeel was op het moment waarop de obligatoire overeenkomst tot stand kwam, de statutaire blokkeringsregeling materieel gezien reeds in acht genomen. De obligatoire overeenkomst was derhalve reeds op 30 december 2000 perfect en de vervreemding van de aandelen heeft in 2000 plaatsgevonden. De uitkomst waartoe het Hof gekomen is (vermindering van de navorderingsaanslag over 2001 tot een naar een belastbaar inkomen uit aanmerkelijk belang van nihil) is derhalve juist. Om die reden zie ik af van het instellen van cassatie.

De overgelegde stukken gaan hierbij. Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

J. van der Vlist

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2010-7928

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch van 5 november 2010, nr. 09/00526, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof heeft uiteindelijk geoordeeld dat het vertrouwensbeginsel in de weg staat aan de door de inspecteur opgelegde naheffingsaanslag in de omzetbelasting. Het door het Hof daartoe in r.o. 4.3. gehanteerde uitgangspunt geeft naar mijn oordeel geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Voor het overige is de zaak sterk verweven met waarderingen van feitelijke aard.

De door het Hof op grond van de vaststaande feiten en omstandigheden in r.o. 4.4. getrokken conclusie dat deze bij belanghebbende de indruk hebben kunnen wekken dat de inspecteur (nader) bewust het standpunt heeft ingenomen dat het verlangde schriftelijk verzoek toch niet werd vereist en de veehandelsregeling kon worden toegepast, acht ik niet onbegrijpelijk. In wezen is de conclusie van het Hof het resultaat van een 'optelsom van feitelijke gedragingen van de inspecteur'. In dit verband kan naar mijn inschatting in aanvulling op de in 1993 en 1996 uitgevoerde onderzoeken met name het niet opleggen van de - zonder voorbehoud - aangekondigde naheffingsaanslag over de periode 1999-2000, de doorslag hebben gegeven.

Daargelaten of in casu sprake is van kwade trouw bij belanghebbende ben ik van mening dat op processuele gronden een dergelijke stelling ter onderbouwing van

het standpunt dat aan deze persoon geen in rechte te beschermen vertrouwen toekomt, expliciet door de inspecteur dient te worden betrokken voor de rechter die over de feiten oordeelt. Dit in verband met het noodzakelijke feitenonderzoek. Nu een dergelijke stelling in dit kader niet eerder aan de orde is geweest, kan deze niet voor het eerst in cassatie plaatsvinden.

Gelet op het vorenstaande verwacht ik van het instellen van beroep in cassatie in dezen geen succes. Mitsdien heb ik afgezien van het instellen van cassatieberoep.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2010-8042

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Arnhem van 9 november 2010, nr. 08/00047, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

De Inspecteur betwist dat de in geding zijnde afvalstoffen een volumieke massa hebben van meer dan 1.100, omdat de volumieke massa niet te kennen valt zonder dat het juiste gewicht van een vracht en het correcte volume vaststaan. Uit de gegevens die zijn vermeld in bijlage 2 van het bezwaarschrift (bijlage 4 van het verweerschrift in eerste aanleg) en die door de Inspecteur op zichzelf niet zijn weersproken, blijkt volgens het Hof dat de losse grond die voor de genoemde steunlaag in vrachtauto's is aangevoerd 1.386 kg/m³ heeft gewogen en dus een volumieke massa heeft van meer dan 1.100. Die gegevens kunnen volgens het Hof voor dit geding als vaststaand worden aanvaard. Het gevolg hiervan is dat het tarief van € 13,47 per 1.000 kg genoemd in artikel 18, tweede lid, van de Wet belastingen op milieugrondslag van toepassing is. Gelet op de omstandigheden van het onderhavige geval geef ik er de voorkeur aan in de uitspraak van het Hof te berusten.

Het Hof oordeelt vervolgens dat de vraag of onder nadere regels omtrent de wijze waarop het gewicht van de afvalstoffen wordt bepaald ook nadere regels omtrent de wijze van vaststellen van de volumieke massa kunnen worden begrepen in dit geding geen beantwoording behoeft. Op dit punt is de wettelijke regeling overigens

veranderd. Thans is van toepassing artikel 28, zesde lid, van de Wet belastingen op milieugrondslag in verbinding met artikel 5, tweede lid, van het Uitvoeringsbesluit belastingen op milieugrondslag.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,

P.W.A. Veld

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2010-8044

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch van 18 november 2010, nr. 09/00655, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof heeft geoordeeld dat het niet vermelden van het onderhavige voordeel uit aanmerkelijk belang niet kan leiden tot het niet doen van de vereiste aangifte, omdat belanghebbende betwist dat deze bestanddelen tot diens belastbaar inkomen uit aanmerkelijk belang behoren. Belanghebbende stelt dat zijn echtgenote en hij een vordering hadden op , onder andere uit hoofde van uit privé-middelen betaalde voorschotnota's aan de advocaat. Het van de NV ontvangen bedrag dient als aflossing van de schuldvordering en als terugbetaling van gestort kapitaal te worden beschouwd, aldus belanghebbende. Het Hof acht het bestaan van een vordering op de NV aannemelijk, maar niet verder dan tot op een bedrag van f 80.000. Een hoger bedrag maakt belanghebbende niet aannemelijk.

Het enkele betwisten van inkomensbestanddelen leidt niet tot de conclusie dat sprake is van het innemen van een pleitbaar standpunt dan wel dat sprake is van goede trouw. Echter, ik acht de kans dat de Hoge Raad in dit geval in de uitspraak van het Hof leest dat het Hof van mening is dat belanghebbendes standpunt in die mate verdedigbaar is, dat hij redelijkerwijs kon menen juist te handelen door in overeenstemming daarmee zijn aangifte te doen, en dat belanghebbende derhalve niet wist of zich ervan bewust moest zijn dat hij in zijn aangifte ten onrechte geen

inkomen uit aanmerkelijk belang had opgenomen, zo groot dat ik er de voorkeur aan geef om in de uitspraak van het Hof te berusten. Daaruit volgt dat niet kan worden gezegd dat belanghebbende de vereiste aangifte niet heeft gedaan. In die zin is het Hof bij zijn oordeel niet uitgegaan van een onjuiste rechtsopvatting. Dat oordeel kan voor het overige, als verweven met waarderingen van feitelijke aard, in cassatie niet op juistheid worden getoetst. Het is ook niet onbegrijpelijk of onvoldoende gemotiveerd. (HR 30 oktober 2009, nr. 43 937, BNB 2010/49*).

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

Onderschriften 2011

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2010-8113

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Amsterdam van 25 november 2010, nr. 04/02824, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof heeft geoordeeld dat belanghebbende overtuigend heeft aangetoond dat de opname in 1994 van f 50.250 is besteed aan de bouw van de nieuwe woonwagen. Dit oordeel is van feitelijke aard en niet onbegrijpelijk.

Voor de vermogensbelasting heeft het Hof geoordeeld dat belanghebbende in de onderhavige jaren geen ander vermogen had dan het vermogen dat in 1992 op de KB-Luxbank is gestort. Hoewel betwijfeld kan worden of belanghebbende dit overtuigend heeft aangetoond, verwacht ik niet dat een cassatiemiddel op dit punt kans op succes zal hebben bij de Hoge Raad.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2011-969

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Amsterdam van 3 februari 2011, nr. 04/02810, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het oordeel van het Hof dat de op naam van de dochter (belanghebbende) geopende rekening nooit tot het vermogen van de dochter heeft behoord, maar een tot het vermogen van de ouders behorend potje was ten behoeve van de dochter is van feitelijke aard en niet onbegrijpelijk.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2011-972

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Amsterdam van 20 januari 2011, nr. 04/02813, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

De vaststelling van het inkomen 1994 conform de door de inspecteur berekende minimale correctie, geeft mij vooralsnog geen reden om cassatie in te stellen tegen de uitspraak. Het inkomen lijkt, ondanks de vermogenstoename van f. 40.000, in redelijkheid vastgesteld. Als belanghebbende niet in cassatie gaat kunnen we hierin wel berusten. Gaat belanghebbende wel in cassatie dan kunnen wij voor 1994 op een hoger geschat inkomen gaan zitten, waarbij wij stellen dat belanghebbende niet heeft doen blijken dat het minder moet zijn.

Bij deze benadering neem ik in overweging dat de overige jaren zijn vastgesteld conform de alsnog overgelegde gegevens van KB Lux, waardoor in deze zaak de

factor 1,5 en de vermindering van de boete wegens omkering van de bewijslast niet speelt.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2011-1003

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Arnhem van 15 februari 2011, nr. 10/00337 en 10/00338, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Zoals telefonisch met u besproken achten wij het oordeel inzake opgewekt vertrouwen in cassatie niet aantastbaar. De werkwijze van de inspecteur ten aanzien van de definitief in 2004 toegekende bijstandsuitkering over 2001 en 2002 kan aangemerkt worden als een bewuste standpuntbepaling.

Gelet op de conclusie van A-G Van Ballegooijen, d.d. 25 juni 2004, nr. 39 687, LJN: AQ7159 kon het Hof ook oordelen dat de werkwijze van de inspecteur, gezien vanuit belanghebbende, niet zozeer in strijd was met een juiste wetstoepassing, dat hij aan die onjuiste werkwijze geen vertrouwen mocht ontleen. A-G van

Ballegooijen concludeerde in die conclusie namelijk dat de omzetting van een Bbz-lening in een definitieve bijstandsuitkering niet aangemerkt kan worden als een belaste uitkering.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2011-1303

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

De heer _____ heeft in zijn brief van 2 maart 2011 een cassatievoorstel gedaan. Naar aanleiding van deze brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Leeuwarden van 15 februari 2011, nr. 10/00038, inzake _____

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Over het algemeen bestaat er geen onderzoeksplicht voor de inspecteur indien de aangifte een verzorgde indruk maakt en gedaan is door een gerenommeerd kantoor. In het onderhavige geval was een hokje ten onrechte niet ingevuld en week de aangegeven winst af van de winst uit de jaarstukken. Het is de vraag of hier gesproken kan worden van een verzorgde aangifte.

Hoewel de onderneming van belanghebbende in het onderhavige jaar deels was overgedragen aan haar dochter en schoonzoon, had belanghebbende geen stakingswinst aangegeven. Er bestond de niet-onwaarschijnlijke mogelijkheid dat belanghebbende zich de stille reserves bij de gedeeltelijke overdracht van de onderneming had voorbehouden. Op het moment van het regelen van de aanslag was bekend dat de gehele onderneming een jaar later voor een aanzienlijk bedrag was verkocht. Ook had belanghebbende vóór het moment van het regelen van de aanslag het belastbare inkomen over het latere jaar van verkoop aan de inspecteur gemeld. Het bedrag van dat belastbare inkomen wees op een relatief laag bedrag

aan overdrachtswinst (ongeveer een derde deel), hetgeen in strijd zou zijn met een voorbehoud van alle stille reserves in het onderhavige jaar. Mede gelet op de overige feiten en omstandigheden verwacht ik van het instellen van beroep in cassatie voor zover het gaat om het nieuwe feit uiteindelijk geen succes.

Voorts is het Hof van oordeel dat de inspecteur niet aannemelijk heeft gemaakt dat belanghebbende te kwader trouw is geweest bij het indienen van de aangifte. Belanghebbende heeft in verband met de vorming van de vof de onderneming laten taxeren en is vervolgens in de vof-akte én bij het doen van aangifte van deze waarde uitgegaan. Het Hof is kennelijk van oordeel dat belanghebbende ten aanzien van het in geschil zijnde feit de Inspecteur niet opzettelijk de juiste inlichtingen heeft onthouden of opzettelijk onjuiste inlichtingen heeft verstrekt. 's Hof's oordeel berust op de aan dit College voorbehouden keuze en waardering van de bewijsmiddelen. Van het instellen van beroep in cassatie verwacht ik op dit punt eveneens geen succes.

De overgelegde stukken gaan hierbij. Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2011-1481

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Amsterdam van 17 februari 2011, nr. 09/00582 en 09/00607, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Belanghebbende voert samen met de directie over een werkmaatschappij. De twee holdings bezitten de aandelen in de werkmaatschappij. Elk bezit 50% van de aandelen. De aandelen van elke holding zijn in handen van een directeur-aandeelhouder. In geschil is de omvang van het gebruikelijk loon. Het Hof overweegt het volgende.

"4.9. Voor de beloning voor de werkzaamheden van voor belanghebbende dient in beginsel te worden uitgegaan van het in de eerste volzin van artikel 12a van de Wet LB genoemde bedrag, hetgeen de inspecteur ook verdedigt.

Het Hof kan echter de inspecteur, in zijn stelling dat hierbij moet worden uitgegaan van het volledige bedrag, niet volgen. Belanghebbende heeft, onder verwijzing naar de beperkte omvang van de werkzaamheden van voor belanghebbende (zijnde een houdstermaatschappij) in voldoende mate aannemelijk gemaakt dat het loon van bij belanghebbende zelf op een lager bedrag gesteld moet worden. Zijn conclusie, ter zitting van de rechtbank, dat alsdan moet worden uitgegaan van een jaarlijkse vergoeding van € 385 voor het jaar 2001 oplopend naar € 544 voor het jaar 2005 kan het Hof echter niet volgen. Deze stelling op basis van de veronderstelling dat het zou gaan om een deeltijdbaan van 1% van de normale

werktijd is niet nader onderbouwd, net zomin als de (blote) stelling dat het zou gaan om een werkbelasting van tien uren per jaar.

Nu het Hof geen van beide partijen kan volgen in de door hen voorgestane hoogte van de vergoeding stelt het Hof, na kennisneming en toetsing van hetgeen partijen over en weer in het geding hebben aangedragen, deze vergoeding in goede justitie vast op € 4.000 per jaar.”

In Hof 's-Gravenhage 2 februari 2011, nr. 09/00885, overweegt dit Hof dat de belanghebbende, _____ er in is geslaagd om aannemelijk te maken dat het gebruikelijke loon voor de dienstbetrekking bij de holding minder bedraagt dan € 39.000. Dit Hof stelt het gebruikelijke loon voor een parttime directiebetrekking met een takenpakket als vermeld in r.o. 7.1.6 van zijn uitspraak in goede justitie vast op € 20.000 per jaar. Het takenpakket bestaat uit de directievoering van de holding en in dat kader de controle op het reilen en zeilen van de dochtervennootschap, alsmede het ter beschikking stellen van een persoon aan die dochtervennootschap voor haar directievoering.

In beide uitspraken lijkt op dit punt sprake te zijn van vergelijkbare werkzaamheden, hoewel het Hof 's-Gravenhage de werkzaamheden uitgebreider beschrijft dan het Hof Amsterdam. Beide Hoven stellen de vergoeding voor de werkzaamheden vast in goede justitie. Een dergelijke vaststelling is in cassatie niet met vrucht te bestrijden, ook al waarden de Hoven de feiten enigszins verschillend. De uitspraken zijn beide niet onbegrijpelijk.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2011-1632

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Amsterdam van 3 maart 2011, nr. 08/00179,

Ter toelichting merk ik het volgende op. Het Hof heeft geoordeeld dat geen sprake was van kwade trouw in de zin van artikel 16 AWR, nu uit de door de inspecteur aangevoerde feiten en omstandigheden niet volgt dat belanghebbende ten tijde van het doen van de aangifte wetenschap had van de aanmerkelijke kans dat door zijn wijze van aangeven te weinig belasting zou worden geheven. Naar mijn mening heeft het Hof hiermee geen onjuiste maatstaf aangelegd.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2011-1787

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch van 4 maart 2011, nr. 10/00264,

Ter toelichting merk ik het volgende op.

In het arrest van 27 juni 2008, nr. 07/10704, BNB 2008/239*, is het volgende beslist.

“Voor het antwoord op de vraag of iemand bestuurder is als bedoeld in artikel 36, lid 1, van de Wet is niet beslissend of betrokkene in het handelsregister staat ingeschreven als bestuurder van de desbetreffende vennootschap.

-3.3. Indien het Hof belanghebbende als bestuurder heeft aangemerkt op grond van het feit dat belanghebbende tot 11 december 2000 in het handelsregister stond ingeschreven als bestuurder van D BV ongeacht of belanghebbende werkelijk bestuurder van genoemde vennootschap was, geeft dit oordeel - gelet op het hiervoor in 3.2 overwogene - blijk van een onjuiste rechtsopvatting.

Indien het Hof is uitgegaan van de juiste rechtsopvatting, behoefde 's Hofs vaststelling in onderdeel 2.6 van zijn uitspraak dat belanghebbende tot 11 december 2000 statutair bestuurder is geweest van D BV meer motivering, zulks in het licht van de in onderdeel 2.8 van 's Hofs uitspraak geciteerde brief gedagtekend 29 februari 2000 van belanghebbende aan B, waarin belanghebbende meedeelt dat hij per heden niet meer als directeur van D BV in het handelsregister geregistreerd wil staan. Aldus heeft het Hof geen inzicht in zijn gedachtegang gegeven. In zoverre slaagt het middel.”

Uit dit arrest blijkt dat het uitsluitend ingeschreven zijn als bestuurder in het Handelsregister onvoldoende is voor de kwalificatie van bestuurder in de zin van artikel 36 van de Invorderingswet 1990. Belanghebbende dient werkelijk bestuurder te zijn (geweest).

In casu oordeelt het Hof dat op de ontvanger de last rust, bij betwisting door belanghebbende, om te bewijzen dat belanghebbende bestuurder was van

Deze opvatting acht ik mede gelet op de gevolgen van de kwalificatie als bestuurder niet onjuist. De omstandigheid dat belanghebbende pas ter zitting van het Hof stelt geen bestuurder te zijn geweest kan voor de ontvanger reden zijn om te verzoeken hierop te mogen reageren, hetzij mondeling, hetzij schriftelijk dan wel tijdens een nieuwe zitting. Uit het proces-verbaal van de zitting blijkt niet dat de ontvanger hierom heeft verzocht. Het Hof vermeldt in r.o. 4.5. van zijn uitspraak dat de ontvanger ter zitting te kennen heeft gegeven niet nader te willen reageren op hetgeen belanghebbende gesteld heeft omtrent zijn bestuurderschap. De ontvanger was van mening dat de inschrijving in het Handelsregister voldoende bewijs vormt voor het formele bestuurderschap van belanghebbende. Blijkens voormeld arrest is een inschrijving in het Handelsregister onvoldoende.

De opvatting dat ieder lichaam iedere willekeurige stroman kan laten inschrijven als bestuurder zonder risico op aansprakelijkstelling acht ik niet geheel juist. Niet alleen de bestuurder kan aansprakelijk worden gesteld, maar ook de gewezen bestuurder en met name degene die het beleid van het lichaam heeft bepaald of mede heeft bepaald.

Het Hof komt tot de slotsom dat de ontvanger niet aannemelijk heeft gemaakt dat belanghebbende daadwerkelijk een door de vergadering van aandeelhouders aangestelde formele bestuurder was. Gelet op de feiten en omstandigheden is volgens het Hof het vermoeden gerechtvaardigd dat het niet de bedoeling is geweest van de werkelijke bestuurders/aandeelhouders, de heer en mevrouw , belanghebbende als bestuurder formeel of materieel enige zeggenschap te verlenen. De ontvanger heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat belanghebbende feitelijk bestuurder was. Het oordeel van het Hof is van feitelijke aard, niet onbegrijpelijk en derhalve in cassatie niet met vrucht te bestrijden. Het Hof geeft geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting door belanghebbende niet als bestuurder in de zin van artikel 36 van de Invorderingswet 1990 te kwalificeren.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2011-1941

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch van 18 maart 2011, nr. 09/00376, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof heeft geoordeeld dat de aangroei van blote eigendom tot volle eigendom behoort tot het resultaat uit overige werkzaamheden. Dat oordeel is in overeenstemming met het door mij ingenomen standpunt in het besluit van 1 december 2008, nr. CPP2008/520M, BNB 2009/33. Dat het Hof daarbij de waardeaanroei, die verband houdt met de waardestijging van de onroerende zaken na 1 januari 2001 buiten beschouwing laat, is niet in strijd met het beleidsbesluit.

Het besluit beoogt uitsluitend de bij aanvang van de terbeschikkingstelling aanwezige verschil tussen bloot eigendomswaarde en volle eigendomswaarde gedurende de looptijd van het vruchtgebruik tot de jaarwinst te rekenen. De waardestijging van de onroerende zaken zelve na 1 januari 2001 betreft ongerealiseerde winsten, die op grond van goed koopmansgebruik (dat door de verwijzing in artikel 3.95 Wet IB 2001 naar artikel 3.25 Wet IB 2001 ook voor het resultaat uit overige werkzaamheden geldt) nog niet in aanmerking genomen behoeft te worden.

Het Hof heeft ook terecht rekening gehouden met afschrijvingslasten bij de bloot eigenaar. Gelet op de door de inspecteur berekenende volle waarde van de onroerende zaken (aandeel belanghebbende) per 1 januari 2001 ad € 2.449.131, lijkt een jaarlijkse afschrijving van ruim € 15.000 per jaar niet te hoog, wat er ook zij van de door het Hof gebruikte gegevens uit het rapport van .

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2011-2012

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch van 18 maart 2011, nr. 09/00375, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof heeft geoordeeld dat de aangroei van bloot eigendom tot volle eigendom behoort tot het resultaat uit overige werkzaamheden. Dat oordeel is in overeenstemming met het door mij ingenomen standpunt in het besluit van 1 december 2008, nr. CPP2008/520M, BNB 2009/33. Dat het Hof daarbij de waardeaanroei, die verband houdt met de waardestijging van de onroerende zaken na 1 januari 2001 buiten beschouwing laat, is niet in strijd met het beleidsbesluit.

Het besluit beoogt uitsluitend de bij aanvang van de terbeschikkingstelling aanwezige verschil tussen bloot eigendomswaarde en volle eigendomswaarde gedurende de looptijd van het vruchtgebruik tot de jaarwinst te rekenen. De waardestijging van de onroerende zaken zelve na 1 januari 2001 betreft ongerealiseerde winsten, die op grond van goed koopmansgebruik (dat door de verwijzing in artikel 3.95 Wet IB 2001 naar artikel 3.25 Wet IB 2001 ook voor het resultaat uit overige werkzaamheden geldt) nog niet in aanmerking genomen behoeft te worden.

Het Hof heeft ook terecht rekening gehouden met afschrijvingslasten bij de bloot eigenaar. Gelet op de door de inspecteur berekenende volle waarde van de onroerende zaken (aandeel belanghebbende) per 1 januari 2001 ad € 2.449.131, lijkt een jaarlijkse afschrijving van ruim € 15.000 per jaar niet te hoog, wat er ook zij van de door het Hof gebruikte gegevens uit het rapport van Ernst & Young.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2011-2101

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Leeuwarden van 29 maart 2011, nr. 10/00023, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Op basis van de feiten en omstandigheden komt het Hof in beginsel tot het bewijsvermoeden dat belanghebbende zich tijdens een bespreking met haar adviseur en bij controle van het aangiftebiljet bewust is geweest van de onvolledigheid van de door haar verstrekte informatie, respectievelijk van de ingediende aangifte. Belanghebbende is er echter naar het oordeel van het Hof in geslaagd om dit vermoeden te ontzenuwen. Belanghebbende heeft verklaard dat ze het aangiftebiljet slechts marginaal heeft gecontroleerd en zich op dat moment niet bewust was van de onvolledigheid van het aangiftebiljet. Voorts verklaart belanghebbende dat ze zich niet heeft gerealiseerd dat de door haar verstrekte informatie ten behoeve van het opmaken van het aangiftebiljet onvolledig was en dat ze al haar bankafschriften van 2004 aan haar adviseur heeft overhandigd. Op de betreffende bankafschriften staan de in 2004 ontvangen afkoopsommen vermeld en bovendien heeft belanghebbende haar adviseur gewezen op het hoge banksaldo ultimo 2004. In het licht van een drietal omstandigheden acht het Hof de verklaringen aannemelijk. Dat is een feitelijk oordeel en niet onbegrijpelijk.

Nu het Hof aannemelijk vindt dat belanghebbende het bankafschrift, met daarop vermeldt de in 2004 ontvangen afkoopsommen, aan haar adviseur heeft verstrekt, kon het Hof oordelen dat niet is komen vast te staan dat belanghebbende bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat te weinig belasting zou worden geheven.

De door overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,

P.W.A. Veld

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2011-2457

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Arnhem van 12 april 2011, nr. 10/00406, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op. Naar aanleiding van deze uitspraak is besloten bij de eerstvolgende aanpassing van de Toelichting Tabel I, Besluit van 10 juni 2010, nr. DGB2010/2147M, in het besluit op te nemen dat postzegelalbums onder het verlaagde tarief vallen.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2011-2490

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch van 8 april 2011, nr. 10/00415,

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het oordeel van het Hof dat de uitkeringen die belanghebbende ontvangt in het kader van het _____ niet als pensioenuitkeringen aangemerkt kunnen worden is gebaseerd op de aan het hof voorbehouden uitleg van de overgelegde documentatie. Dat oordeel acht ik van feitelijke aard en niet onbegrijpelijk. Uit de documentatie heeft het Hof kunnen afleiden dat de regeling niet als pensioenregeling kwalificeert (belegging voor rekening inlegger, ruime kring begunstigden). Ook het oordeel dat belanghebbende geloofwaardig heeft verklaard dat zijn bijdragen nooit in enige mate ten laste van zijn inkomen zijn gekomen is van feitelijke aard en niet onbegrijpelijk.

Gelet op de wijze waarop de uiteindelijke uitkering is berekend, zijn er ook aanwijzingen dat wel sprake is van een pensioenregeling. Ook lijkt uit de stukken opgemaakt te kunnen worden dat belanghebbende in zijn Nederlandse aangiften zijn inkomsten steeds heeft aangegeven onder aftrek van zijn bijdrage aan het _____. Wanneer belanghebbende voor de overige punten uit de uitspraak zelf in

cassatie gaat, neem ik in overweging om op het punt van het incidenteel
beroep in te stellen.

De overgelegde stukken houdt ik voorlopig achter voor het geval belanghebbende
in cassatie gaat.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2011-2491

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch van 8 april 2011, nr. 10/00414, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het oordeel van het Hof dat de uitkeringen die belanghebbende ontvangt in het kader van het _____ niet als pensioenuitkeringen aangemerkt kunnen worden is gebaseerd op de aan het hof voorbehouden uitleg van de overgelegde documentatie. Dat oordeel acht ik van feitelijke aard en niet onbegrijpelijk. Uit de documentatie heeft het Hof kunnen afleiden dat de regeling niet als pensioenregeling kwalificeert (belegging voor rekening inlegger, ruime kring begunstigden). Ook het oordeel dat belanghebbende geloofwaardig heeft verklaard dat zijn bijdragen nooit in enige mate ten laste van zijn inkomen zijn gekomen is van feitelijke aard en niet onbegrijpelijk.

Gelet op de wijze waarop de uiteindelijke uitkering is berekend, zijn er ook aanwijzingen dat wel sprake is van een pensioenregeling. Ook lijkt uit de stukken opgemaakt te kunnen worden dat belanghebbende in zijn Nederlandse aangiften zijn inkomsten steeds heeft aangegeven onder aftrek van zijn bijdrage aan het _____. Wanneer belanghebbende voor de overige punten uit de uitspraak zelf in

cassatie gaat, neem ik in overweging om op het punt van het incidenteel
beroep in te stellen.

De overgelegde stukken houdt ik voorlopig achter voor het geval belanghebbende
in cassatie gaat.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2011-3113

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch van 13 mei 2011, nr. 10/00294, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof is van oordeel dat aan geen van de drie vereisten van de dienstbetrekking is voldaan. Dit oordeel is van feitelijke aard, niet onbegrijpelijk en derhalve in cassatie niet met vrucht te bestrijden. Het Hof acht evenmin sprake van een fictieve dienstbetrekking. Ook dit oordeel is niet onbegrijpelijk, met name niet nu belanghebbende de dames geen beloning verstrekt (HR 5 november 1980, nr. 19 348, BNB 1981/127) en het Hof van oordeel is dat de dames hun beroep zelfstandig uitoefenen.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2011-3241

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Amsterdam van 12 mei 2011, nr. 10/00082, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof is van oordeel dat de danseressen niet verplicht zijn jegens belanghebbende gedurende zekere tijd persoonlijk arbeid te verrichten. Nu dit zowel vereist is voor het aannemen van een privaatrechtelijke dienstbetrekking als voor het aannemen van een fictieve dienstbetrekking op grond van het bepaalde in artikel 4, aanhef en onderdeel e, van de Wet op de loonbelasting 1964, behoeven de overige criteria verder geen behandeling meer. Het Hof komt daarmee tot de conclusie dat het gelijk aan belanghebbende is.

Op het punt van de verplichting om persoonlijk arbeid te verrichten is in het arrest van 5 november 1980, nr. 19 348, BNB 1981/127, het volgende beslist.

„dat uit de nota van toelichting op het Koninklijk Besluit van 14 december 1973, Staatsblad 628 (het Besluit), blijkt dat de besluitgever in artikel 5 van dat besluit met degene, die persoonlijk arbeid verricht, heeft bedoeld degene die in feite persoonlijk arbeid verricht, onverschillig of hij zich daartoe jegens een wederpartij heeft verbonden;

dat, voor zover aan onderdeel 2 van het eerste middel ten grondslag ligt de opvatting dat de besluitgever aan artikel 5, aanhef en letter d, van de Kinderbijslagwet voor loontrekkenden (de Wet) slechts de bevoegdheid kon ontlenen die arbeidsverhouding met een dienstbetrekking gelijk te stellen waarin sprake is

van een verplichting tot het persoonlijk verrichten van arbeid jegens een wederpartij, dit onderdeel faalt;
dat immers voor een zodanig beperkte opvatting van voormelde delegatiebepaling noch in haar bewoordingen noch in de geschiedenis van haar totstandkoming steun kan worden gevonden en het veeleer voor de hand ligt dat de wetgever de besluitgever de vrijheid heeft willen laten om onder het persoonlijk verrichten van arbeid in de zin van evengenoemde bepaling evenzeer te begrijpen het persoonlijk verrichten van arbeid zonder daartoe verplicht te zijn;"

In zijn noot onder dit arrest merkt Van Dijck op:

"1. De vraag of de gelijkgestelde verplicht is de arbeid persoonlijk te verrichten dan wel of het voldoende is dat hij deze arbeid feitelijk verricht, wordt aan de hand van het KB van 14 dec. 1973 S.628 in laatstbedoelde zin beslist. Wat er zij van de rechtstoestand voor 1 januari 1974, na die datum is voor de belastingwetgeving en de sociale verzekeringswetgeving een gelijke behandeling tot stand gekomen."

Dat het Hof vasthoudt aan de verplichting om persoonlijk arbeid te verrichten geeft blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Het Hof heeft evenwel ook het volgende beslist.

"Het Hof acht vervolgens van belang dat de danseressen voor het uitvoeren van paaldans-acts en het geven van lapdances alleen van de bezoekers een vergoeding ontvangen. "

In het arrest van 5 november 1980, nr. 19 348, BNB 1981/127, is tevens beslist:

"dat onderdeel 2 van het middel echter doel treft voor zover het voorts klaagt over 's Hofs oordeel dat de wederverkopers arbeid verrichten tegen beloning;
dat immers van het verrichten van arbeid tegen beloning in de zin van artikel 5, letter d, van de Wet slechts sprake kan zijn indien degene die arbeid verricht een vergoeding daarvoor ontvangt van degenen tot wie hij staat in een rechtsverhouding welke het feitelijk verrichten van die arbeid meebrengt;
dat van een zodanige vergoeding in het onderhavige geval geen sprake is nu blijkens 's Hofs uitspraak belanghebbende, behalve tot het verlenen van handelskorting, niet verplicht was de wederverkopers voordelen van enige betekenis te verschaffen en de risico's van onverkochte voorraad en van niet- betalende debiteuren - zij het dat deze beperkt in omvang zijn - voor de wederverkopers zijn;"

Voor zover het gaat om de beloning die de danseressen van de klanten ontvangen, kan niet van een beloning door belanghebbende worden gesproken. Er is een

verschil met de buschauffeursarresten (o.a. HR 24 juli 1995, nr. 30 897, BNB 1995/312*), omdat de buschauffeurs in dienstbetrekking werkzaam zijn en de baropbrengsten door de werkgever zijn verstrekt als beloning voor door hen uit hoofde van hun dienstbetrekking verrichte werkzaamheden.

Gesteld noch gebleken is dat de provisie, die de danseressen ontvangen indien zij bezoekers ertoe brengen dat zij champagne dan wel cocktails bestellen, ten minste bedraagt 2/5 maal het minimumweekloon.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2011-4232

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Gravenhage van 22 juni 2011, nr. 10/00444, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Zoals telefonisch met u is besproken op 26 juli 2011, heeft het Hof naar mijn mening terecht beslist dat aangezien de naheffingsaanslag aan belanghebbende is uitgereikt, haar de mogelijkheid van bezwaar en dientengevolge van beroep openstond. Het oordeel van het Hof dat het namens belanghebbende ingediende bezwaarschrift alsnog ontvankelijk verklaard dient te worden, is juist.

Nu de vereffening van belanghebbende bij beschikking is heropend, waarna de aanslag aan belanghebbende is bekendgemaakt, en nu de Rechtbank kon oordelen dat het reeds ingediende bezwaarschrift een voortijdig ingediend bezwaarschrift is, is het oordeel van het Hof niet onbegrijpelijk.

Dat de vereffening inmiddels weer is geëindigd, doet niet af aan het oordeel dat het ingediende bezwaarschrift destijds ontvankelijk was.

Met u is besproken dat het in de onderhavige zaak van belang is dat de vereffening van belanghebbende opnieuw wordt heropend.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. A. van der Meer

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2011-4990

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch van 14 juli 2011, nr. 04/02812, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Belanghebbende heeft zich voor het Hof beroepen op schending van de redelijke termijn van artikel 6 EVRM en de Inspecteur heeft zich eveneens op het standpunt gesteld dat de verhogingen en boeten moeten worden verminderd in verband met de overschrijding van de redelijke termijn. Het Hof heeft dus niet *ambtshalve* geoordeeld dat de verhogingen en boeten moeten worden verminderd in verband met undue delay. Gelet hierop is het wel degelijk een verdienste van het beroep van belanghebbende dat hij bij het Hof in het gelijk is gesteld. In dat geval is gegrondverklaring van het beroep en het uitspreken van een veroordeling tot vergoeding van het griffierecht en de proceskosten terecht.

Het door mij ingediende cassatieberoep in de zaak HR 10/03571 betrof daarentegen een geval waarin het Hof in de hogerberoepfase ambtshalve overschrijding van de redelijke termijn constateerde, maar desondanks overging tot toekenning van vergoeding van griffierecht en proceskosten. Zulks acht ik onterecht aangezien de vermindering van de boete niet is bewerkstelligd door het door de belanghebbende ingestelde beroep en evenmin verband houdt met een

aan de uitspraak van de voorliggende instantie klevend gebrek. Zie ook A-G Wattel in zijn conclusie bij die zaak van 22 februari 2011, LJN BP8053.

Met betrekking tot de redelijke termijn in de bezwaarfase is inderdaad verdedigbaar dat deze gelet op de feiten en omstandigheden van het geval niet is overschreden, maar nu die fase als zodanig wel langer dan twee jaar heeft geduurd zie ik geen aanleiding om (uitsluitend) op dat punt cassatie in te stellen.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2011-6221

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Leeuwarden van 4 oktober 2011, nr. 11/00022, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof heeft met betrekking tot de vraag of van de tussen belanghebbende en overeengekomen koopsom een gedeelte moet worden toegerekend aan de (ondergrond van de) windturbine, geoordeeld dat de omstandigheid dat aan de (ondergrond van de) windturbine waarde kan worden toegekend, onvoldoende grondslag vormt voor een bevestigende beantwoording daarvan. Volgens het Hof is daarvoor beslissend of, en zo ja, tot welk bedrag, koper en verkoper in werkelijkheid een prijs zijn overeengekomen voor de (ondergrond van de) windturbine. Ik acht deze oordelen, gelet op het door het Hof genoemde arrest HR 18 december 1996, nr. 31.588, BNB 1997/60, juist. Hierbij moet worden bedacht dat niet in geschil is dat de koper een onafhankelijke derde is en dat in het algemeen een tussen van elkaar onafhankelijke partijen overeengekomen koopprijs niet afwijkt van de waarde in het economische verkeer van het verkochte goed (HR 24 januari 1990, nr. 25.884, BNB 1990/83).

Uit de omstandigheid dat de totale voor de overdracht bedongen koopsom zakelijk was, volgt nog niet dat de door koper en verkoper overeengekomen verdeling van die vergoeding in overeenstemming met de werkelijkheid is (HR 25 oktober 2000, nr. 35.686, BNB 2000/387). Op degene die stelt dat de in werkelijkheid door

partijen betaalde prijzen afwijken van de in de koopovereenkomst – in casu in de akte van levering – neergelegde splitsing, rust evenwel de last zulks te bewijzen; zie HR 3 januari 1996, nr. 30.890, BNB 1996/110. Zie voorts de arresten HR 2 december 2005, 41.532, V-N 2006/6.12, en HR 21 april 1993, nr. 28.546, BNB 1993/188.

De Inspecteur heeft een aanzienlijk aantal omstandigheden genoemd die erop wijzen dat belanghebbende wist dat de (ondergrond van de) windturbine een substantieel hogere waarde had dan de waarde in het economische verkeer bij agrarische bestemming (zie r.o. 4.8 van het Hof). Het Hof heeft echter geoordeeld dat de Inspecteur met al hetgeen hij in dit verband naar voren heeft gebracht, niet aan zijn bewijslast heeft voldaan. Het Hof heeft namelijk geloof gehecht aan de door belanghebbende ter zitting afgelegde verklaring dat hij op het moment van de verkoop niet op de hoogte was van een rendabele mogelijkheid tot vervanging de bestaande windturbine door een met een grotere capaciteit. Dat oordeel berust op de aan het Hof voorbehouden keuze en waardering van de bewijsmiddelen. Hoewel het Hof, gelet op het door de Inspecteur aangevoerde, ook tot een ander oordeel had kunnen komen, acht ik 's Hof's oordeel niet onbegrijpelijk.

De overgelegde stukken gaan hierbij. Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Onderschriften 2012

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2011-7808

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch van 2 december 2011, nr. 04/01631,

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Gelet op het geringe 'zichtbare' saldo en de ruimte die in deze zaak nog aanwezig is binnen de rentevrijstelling (inkomstenbelasting) en belastingvrije som (vermogensbelasting) lijkt het mij niet zinvol om in cassatie te gaan. Bewijzen dat er sprake is van niet aangegeven inkomens- c.q. vermogensbestanddelen, waarover daadwerkelijk belasting is verschuldigd in de zin van het voor de boete te leveren bewijs, lijkt niet mogelijk. De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2011-7810

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Arnhem van 13 december 2011, nrs. 11/00493 en 11/00494, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof heeft geoordeeld dat de bestelauto met een tweede zitplaats in de bestuurderscabine door aard en inrichting (nagenoeg) uitsluitend geschikt is voor het vervoer van goederen.

Nu niet is vastgesteld dat de laadruimte 90% of meer van het totale vloeroppervlak of van de totale auto omvat, blijft de bijtelling voor privégebruik in het onderhavige geval achterwege indien er redenen zijn waarom de tweede zitplaats niet dan wel lastig gebruikt kan worden. Het Hof acht aannemelijk dat de aard van de goederen die doorgaans vervoerd worden (onder andere bouwhout) en de aard van de werkzaamheden die bestuurder en bijrijder verrichten, maken dat de laadruimte en stoelen voor bestuurder en bijrijder vies en stoffig zijn. Nu voorts is komen vast te staan dat de tweede stoel aanwezig is, omdat vaak de aanwezigheid van een bijrijder noodzakelijk is - onder andere in verband met de noodzaak om te helpen bij het laden en lossen van goederen - heeft het Hof kunnen oordelen dat belanghebbende aannemelijk heeft gemaakt dat de auto (nagenoeg) uitsluitend geschikt is voor goederenvervoer. Gezien het arrest van

29 mei 2009, nr. 43 602, BNB 2009/217, waarin is beslist dat een bestelauto met in de cabine een tweede stoel voor een bijrijder kan kwalificeren voor de uitzondering op de hoofdregel wanneer de vervoersmogelijkheid van een passagier functioneel is aan de uit de aard of inrichting blijkende werkzaamheden, geeft dat oordeel geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Voor het overige is het oordeel van het Hof als verweven met waarderingen van feitelijke aard niet onbegrijpelijk, hoezeer een andersluidend oordeel inzake de geschiktheid van deze auto ook mogelijk was geweest.

De overgelegde stukken gaan hierbij. Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. A. van der Meer

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2012-259

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch van 29 december 2011, nr. 04/01519, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

De vermindering van de boete voor IB/PVV 1990 met f. 643 is wellicht minder begrijpelijk, maar gelet op de schattingen niet volstrekt onbegrijpelijk en tevens een gering belang gelet op het geheel.

De fout in het dictum is gelet op de heldere tekst van r.o. 4.11 mijns inziens ook geen probleem. Ik acht het niet zinvol om hiervoor cassatie in te stellen.

Ten aanzien van proceskostenvergoeding ben ik van oordeel dat het Hof heeft kunnen oordelen dat geen sprake is van samenhangende zaken als bedoeld in het Besluit proceskosten bestuursrecht. Van cassatie verwacht ik dan ook geen succes.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2012-286

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch van 29 december 2011, nr. 04/01515, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Ten aanzien van proceskostenvergoeding ben ik van oordeel dat het Hof heeft kunnen oordelen dat geen sprake is van samenhangende zaken als bedoeld in het Besluit proceskosten bestuursrecht. Van cassatie verwacht ik dan ook geen succes.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2012-288

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Beste _____,

Naar aanleiding van bovenvermelde brief deel ik je mee dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch van 29 december 2011, nr. 04/02693, inzake _____

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Voor de boete heeft het Hof gelet op het geringe fiche-saldo kunnen oordelen dat sprake is van onvoldoende bewijs. Ik ben het met je eens dat op dit punt geen cassatie hoeft te worden ingesteld. Het betreft een feitelijk oordeel. Ten aanzien van proceskostenvergoeding ben ik van oordeel dat het Hof heeft kunnen oordelen dat geen sprake is van samenhangende zaken als bedoeld in het Besluit proceskosten bestuursrecht. Van cassatie verwacht ik dan ook geen succes. De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2012-368

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Amsterdam van 5 januari 2012, nr. 08/00181 t/m 08/00199, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Met betrekking tot de ontvankelijkheid van het beroep heeft het Hof terecht onderscheid gemaakt tussen de periode voor en na 1998. Voor de jaren tot en met 1997 was sprake van in de navorderingsaanslagen begrepen verhogingen. Vanaf 1998 is sprake van afzonderlijke navorderingsaanslagen en boetebeschikkingen. In zoverre heeft het Hof kunnen oordelen dat het bezwaar en beroep voor de jaren tot en met 1997 betrekking had op de navorderingsaanslagen. Van een uitbreiding van de rechtsstrijd in (hoger) beroep is dan ook geen sprake.

Ten aanzien van de voortvarendheid heeft het Hof kunnen oordelen dat de inspecteur niet duidelijk heeft kunnen maken wat er is gebeurd in de periode tussen het verkrijgen van de informatie uit Duitsland (2002) en het verzenden van de eerste vragenbrief (april 2004). Met name is niet duidelijk geworden op basis van welke ter zake op belanghebbende betrekking hebbende informatie verder actie is ondernomen.

Wanneer duidelijk was geweest dat ten aanzien van belanghebbende eerst per brief van 23 juli 2003 van de Duitse belastingdienst informatie was ontvangen zou dit anders liggen. Uit de door de inspecteur bij de pleitnota overgelegde briefwisseling blijkt dat met betrekking tot de 81 belastingplichtigen waar deze briefwisseling op zag, eind 2003 alle benodigde informatie bij de Fiod aanwezig was. Wanneer daarbij wordt gezien dat deze informatie meegenomen is in het in oktober 2003 opgestarte project "buitenlands vermogen", zou geconcludeerd kunnen worden dat het versturen van de eerste vragenbrief in april 2004 voldoende voortvarend is geweest. In casu was echter niet meer te achterhalen op basis van welke informatie een en ander in gang is gezet. Ook is het exacte moment van verkrijging van de informatie uit Duitsland niet meer vast te stellen. Het Hof heeft in r.o. 4.13 dan ook terecht kunnen oordelen dat niet is vast te stellen waaruit de 'aanwijzingen' dat belanghebbende buitenlandse banktegoeden aanhield bestonden, noch op welk moment de Belastingdienst de beschikking kreeg over die 'aanwijzingen'. De inspecteur heeft daarmee onvoldoende duidelijkheid kunnen verschaffen over de redelijke voortvarendheid. Het Hof heeft de met behulp van de verlengde navorderingstermijn opgelegde navorderingsaanslagen en boetebeschikkingen dan ook terecht vernietigd.

De overgelegde stukken gaan hierbij. Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2012-423

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch van 29 december 2011, nr. 04/01507, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Nu niet is komen vast te staan aan wie het saldo van de op twee namen staande rekening toegerekend dient te worden, heeft het Hof kunnen oordelen dat uit de beschikkingsmacht tegenover de bank onvoldoende bewijs voortvloeit en dat daaraan niet, al dan niet in combinatie met andere vaststaande gegevens en ervaringsregels, een dusdanig vermoeden voortvloeit, dat daaruit een zodanige verdenking voortvloeit dat die vraagt om een nadere uitleg (kennelijk ontleend aan het arrest EHRM, 8 februari 1996, zaaknummers 41/1994/488/570, NJ 1996, 725 m. nt. Knigge).

Het per 31 januari 1994 op de fiche vermelde saldo van f. 737.525 zou ook volledig toerekenbaar kunnen zijn aan de andere rekeninghouder. Het is dan ook de vraag aan wie van de twee rekeninghouders nadere uitleg gevraagd zou mogen worden. Alhoewel het onbevredigend is dat nu beide rekeninghouders geen boete opgelegd krijgen, zie ik binnen de grenzen van het EVRM geen mogelijkheden voor cassatie.

De overgelegde stukken gaan hierbij. Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2012-426

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch van 29 december 2011, nr. 04/01504, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Nu niet is komen vast te staan aan wie het saldo van de op twee namen staande rekening toegerekend dient te worden, heeft het Hof kunnen oordelen dat uit de beschikkingsmacht tegenover de bank onvoldoende bewijs voortvloeit en dat daaraan niet, al dan niet in combinatie met andere vaststaande gegevens en ervaringsregels, een dusdanig vermoeden voortvloeit, dat daaruit een zodanige verdenking voortvloeit dat die vraagt om een nadere uitleg (kennelijk ontleend aan het arrest EHRM, 8 februari 1996, zaaknummers 41/1994/488/570, NJ 1996, 725 m. nt. Knigge).

Het per 31 januari 1994 op de fiche vermelde saldo van f. 737.525 zou ook volledig toerekenbaar kunnen zijn aan de andere rekeninghouder. Het is dan ook de vraag aan wie van de twee rekeninghouders nadere uitleg gevraagd zou mogen worden. Alhoewel het onbevredigend is dat nu beide rekeninghouders geen boete opgelegd krijgen, zie ik binnen de grenzen van het EVRM geen mogelijkheden voor cassatie.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2012-457

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch van 29 december 2011, nr. 04/01518, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Ten aanzien van proceskostenvergoeding ben ik van oordeel dat het Hof heeft kunnen oordelen dat geen sprake is van samenhangende zaken als bedoeld in het Besluit proceskosten bestuursrecht. Van cassatie verwacht ik dan ook geen succes.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2012-551

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Beste

Naar aanleiding van bovenvermelde brief deel ik je mee dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch van 29 december 2011, nr. 04/01540, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Gelet op het geringe saldo en het ontbreken van andere aanwijzingen ben ik het met je eens dat we ons neerleggen bij de vernietiging van de boeten.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2012-896

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Amsterdam van 26 januari 2012, nr. 10/00482, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

De echtgenoot van belanghebbende exploiteerde een akkerbouwbedrijf waarvoor de grond door hem werd gepacht. Bij akte van 6 februari 1998 heeft de verpachter de grond geleverd aan belanghebbende en haar echtgenoot. Ieder verkreeg ongeveer de helft. Belanghebbende verkreeg dit in privé, haar echtgenoot in zijn onderneming. De pacht van haar deel dat haar echtgenoot gebruikte in zijn onderneming kwam belanghebbende toe. Bij overeenkomst van 22 december 2000 is de pachtovereenkomst tussen belanghebbende en haar echtgenoot ontbonden. Op 1 januari 2001 is belanghebbende een maatschap aangegaan met haar echtgenoot. Belanghebbende heeft de grond in haar openingsbalans voor de waarde in vrij opleverbare staat opgenomen. In de loop van 2004 is het akkerbouwbedrijf gestaakt. In dat verband is de grond van belanghebbende aan een derde verkocht. De vraag is of de waarde van de grond van belanghebbende op de openingsbalans moet opgenomen in verpachte staat, zoals de inspecteur verdedigt. Het Hof is, net als de Rechtbank, van oordeel dat zich geen waardedrukkende factor voordoet en dat de grond voor de waarde in vrij opleverbare staat mag worden opgenomen. Vast staat dat op 1 januari 2001 geen sprake was van een pachtovereenkomst. Het oordeel van het Hof acht ik dan ook

niet onbegrijpelijk. In de maatschapsovereenkomst is een voortzettingsbeding opgenomen. De echtgenoot heeft het recht de zaken van de maatschap voort te zetten. Indien belanghebbende de gronden ter overname aan haar echtgenoot aanbiedt, kan deze de gronden overnemen tegen waarde in verpachte staat. Het Hof is van oordeel dat aan het voortzettingsbeding op het moment van inbreng geen bijzonder waardedrukkend effect kan worden toegekend. Dit oordeel acht ik, gelet op het feit dat geen gebruik is gemaakt van het beding en dat overname door de echtgenoot tegen de waarde in verpachte staat kennelijk slechts mogelijk is indien belanghebbende de gronden ter overname aanbiedt, niet onbegrijpelijk. Dat de aanwezigheid van een voortzettingsbeding inhoudt dat de grond gewaardeerd moet worden op de waarde in verpachte staat acht ik niet zonder meer juist. Het oordeel van het Hof dat de grond voor de waarde in vrij opleverbare staat mag worden opgenomen acht ik te zeer verweven met waarderingen van feitelijke aard om van het instellen van beroep in cassatie succes te verwachten.

Voorts is sprake van een niet aftrekbaar verlies (landbouwvrijstelling). Een eventueel waardedrukkend effect kan tot gevolg hebben dat het niet aftrekbare verlies kleiner wordt.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2012-1048

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Arnhem van 7 februari 2012, nr. 11/00497 en 11/00498, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Gelet op het arrest van de Hoge Raad van 2 maart 2012, nr. 11/00785, LJN: BV7393, kan niet worden volgehouden dat de uitspraak van het Hof blijk geeft van een onjuiste rechtsopvatting. Overigens kan in cassatie een rechtsopvatting niet met vrucht worden bestreden met een motiveringsklacht.

Voorts ben ik met het Hof van mening dat het bedrag van de zogenoemde residuele BPM niet gelijk is aan de op basis van de tabel terug te geven BPM bij een veronderstelde uitvoer van de referentieauto. De omstandigheid dat slechts bij uitvoer een bedrag aan terug te geven BPM kan worden gerealiseerd, doet mijns inziens hieraan niet af.

Mitsdien valt van het instellen van beroep in cassatie geen succes te verwachten.

De overgelegde stukken gaan hierbij. Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2012-1262

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik, zoals reeds telefonisch besproken, geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraken van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch van 17 februari 2012, nrs. 11/00508, 11/00509 en 11/00510, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

De Inspecteur heeft motorrijtuigenbelasting nageheven naar aanleiding van belanghebbendes aangifte van 14 januari 2008 voor de belasting van personenauto's en motorrijwielen (hierna: BPM) en het tussen belanghebbende en het Duitse autoverhuurbedrijf gesloten huurcontract voor de periode 2 januari tot en met 31 oktober 2009. Ter zitting heeft de Inspecteur voorts gesteld te vermoeden dat belanghebbende de auto feitelijk in Nederland ter beschikking heeft, omdat zij in Nederland is gevestigd. Belanghebbende heeft ontkend dat zij de auto in Nederland feitelijk ter beschikking had. Zij heeft gesteld dat de auto alleen in Duitsland werd gebruikt om aldaar naar te kopen auto's te kijken en dat de aangifte BPM slechts is gedaan omdat in januari 2008 niet viel uit te sluiten dat met de auto door Nederlandse ingezetenen gebruik van de weg in Nederland zou worden gemaakt.

Het Hof heeft terecht geoordeeld dat op de Inspecteur de last rust te bewijzen dat belanghebbende de auto feitelijk in Nederland ter beschikking heeft gehad en dat belanghebbende met de auto bij de ingang van de onderhavige tijdvakken gebruik

van de weg in Nederland heeft gemaakt. Het Hof heeft vervolgens geoordeeld dat de Inspecteur er niet in is geslaagd het van hem gevergd bewijs te leveren. Dat oordeel berust op de aan het Hof voorbehouden waardering van de bewijsmiddelen. Om die reden acht ik het niet zinvol om cassatieberoep aan te tekenen tegen deze uitspraken.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2012-1750

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Arnhem van 6 maart 2012, nr. 11/00523, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Belanghebbende heeft bij de staking van zijn onderneming in het jaar 2000 tevens het recht verkregen om twee bouwkavels uit te kiezen (hierna: het voorwaardelijke recht). De waarde van dit recht is € 125.000. Belanghebbende heeft het voorwaardelijke recht tot zijn ondernemingsvermogen gerekend. In 2003 heeft belanghebbende het voorwaardelijke recht geschonken aan zijn dochter. De vraag is of dit voorwaardelijke recht na de staking van de onderneming ondernemingsvermogen mag blijven. Van belang is het arrest van 14 maart 2003, 37 885, BNB 2003/195*. Er is geen wezenlijk verschil tussen de koopoptie uit dit arrest en het voorwaardelijke recht in het onderhavige geval. Het voorwaardelijke recht had bij staking naar privé moeten worden overgebracht. In genoemd arrest komt ook de foutenleer aan bod. Overwogen wordt:

“De uit de waardering van de koopoptie voortvloeiende stille reserve die bij de staking van de onderneming tot uitdrukking diende te komen, wordt alsdan in aanmerking genomen als winst van het jaar waarin dit herstel plaatsvindt. Deze winst wordt gesteld op het in dat jaar bestaande verschil tussen de waarde in het economische verkeer en de boekwaarde van de koopoptie. Een en ander lijdt evenwel uitzondering indien en voor zover belanghebbende aannemelijk maakt dat

aldus een hoger bedrag als belasting wordt geheven dan uit een juiste wetstoepassing zou zijn voortgevloeid, of dat het herstel op deze wijze anderszins tot een onredelijke uitkomst leidt. Alsdan dient de Inspecteur belanghebbende hetzij met betrekking tot het bedrag van de verschuldigde belasting, hetzij met betrekking tot het tijdstip waarop het herstel plaatsvindt, een redelijke tegemoetkoming te bieden.”

Als de waarde van het voorwaardelijke recht in het jaar 2000 in de heffing zou zijn betrokken, zou hierop de landbouvvrijstelling van toepassing zijn geweest (zie het arrest van 5 maart 2010, nr. 08/03683, BNB 2010/150). De heffing zou bij juiste wetstoepassing nihil bedragen. In zoverre kan dan in het jaar 2003 geen winst in aanmerking worden genomen. Gelet op het vorenstaande komt het mij voor dat van het instellen van beroep in cassatie geen succes is te verwachten. De omstandigheid dat J.W. Zwemmer in zijn noot onder het arrest van 14 maart 2003, 37 885, BNB 2003/195*, en R.P.C. Cornelisse in zijn noot onder het arrest van 9 oktober 2009, nr. 08/00716, BNB 2009/311^{c*}, een ander criterium voorstaan dan het criterium dat de Hoge Raad hanteert in deze arresten, acht ik onvoldoende voor het instellen van beroep in cassatie.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2012-1755

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Gravenhage van 24 februari 2012, nr. 11/00385, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Ik ben van mening dat de nodige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de 'motivering' van het Hof. Zo wordt door het Hof niet aangegeven welke werkzaamheden voorafgaand aan de oplevering van de grond, naast de sloophandelingen, zijn verricht met het oog op de bebouwing van de grond. Desondanks voel ik niet de dwingende noodzaak om deze zaak nu wederom aan de Hoge Raad voor te leggen.

Ten eerste is het een zaak die sterk verweven is met waarderingen van feitelijke aard. Ten tweede kunnen nasloopse bewerkingen van geringe aard reeds tot het ontstaan van een bouwterrein leiden. Zie o.a. HR 14 november 2008, nr. 42860, BNB 2009/30. Ten derde dient er terdege rekening mee te worden gehouden dat zelfs bij gegrondbevinding van een in te stellen beroep in cassatie na verwijzing uiteindelijk toch nog tot het onderhavige resultaat wordt gekomen. Tot slot krijgen we over de principiële kwestie met betrekking tot het slopen van opstallen en de betekenis daarvan voor het begrip bouwterreinen binnenkort ook al een nadere verduidelijking met de door het Hof van Justitie te geven antwoorden op de door de Hoge Raad gestelde vragen bij arrest van 9 september 2011, nr. 10/02888. Daarmee wordt de rechtsvorming hopelijk voldoende gediend.

Het geheel overziende, acht ik het dan ook niet noodzakelijk om tegen deze uitspraak beroep in cassatie in te stellen.

De overgelegde stukken gaan hierbij. Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2012-2071

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Amsterdam van 15 maart 2012, nr. 10/00390, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Uit het arrest HR 17 juni 2005, nr. 38 960, BNB 2005/338 volgt dat ook wanneer de reden voor gegrondverklaring van een beroep uitsluitend is gelegen in een termijnoverschrijding door het Hof, de inspecteur veroordeeld kan worden tot vergoeding van proceskosten en betaling van het griffierecht. De Hoge Raad overweegt daar:

"-3.4. De gedingstukken laten geen andere conclusie toe dan dat de Inspecteur op 10 december 1997 aan belanghebbende een kennisgeving heeft gedaan van zijn voornemen de onderhavige verhoging op te leggen. Het Hof heeft pas uitspraak gedaan bijna vijf jaar na voormelde kennisgeving. Nu voorts uit de gedingstukken niet blijkt dat sprake is van bijzondere omstandigheden die een zo lange duur van de berechting van de zaak voor het Hof rechtvaardigen, heeft de berechting van de zaak voor het Hof niet plaatsgevonden binnen een redelijke termijn als bedoeld in artikel 6, lid 1, EVRM (vgl. HR 22 april 2005, nr. 37 984, *V-N* 2005/22.6⁽¹⁾).

-3.5. In deze zaak is beroep in cassatie ingesteld op 28 november 2002.

Op het moment dat de Hoge Raad in deze zaak arrest wijst, zijn sindsdien meer dan twee jaren verstreken. Dit levert een aan de cassatieprocedure toe te schrijven verdere overschrijding van de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6, lid 1, EVRM op.

-3.6. Gelet op het hiervoor in 3.4 en 3.5 overwogene zal de Hoge Raad de verhoging verder kwijtschelden met een bedrag gelijk aan 20 percent van de na de kwijtschelding door de Inspecteur resterende verhoging.

4. Proceskosten

De Staatssecretaris van Financiën zal worden veroordeeld in de kosten van het geding in cassatie en de Inspecteur in de kosten van het geding voor het Hof."

In zijn noot onder dat arrest schrijft Feteris:

"g. *Vergoeding van griffierecht en proceskosten*-32. Wanneer een belastingplichtige zich voor de rechter beroept op een overschrijding van de redelijke termijn, en alleen op dat punt gelijk krijgt, heeft hij recht op vergoeding van het griffierecht en in beginsel ook op vergoeding van eventuele proceskosten.^[34] Daaraan doet niet af dat er aan de bestreden beslissing op het moment waarop zij totstandkwam geen gebreken kleefden. De situatie ligt anders wanneer de rechter ambtshalve vaststelt dat de zaak te lang bij hem aanhangig is geweest, en uitsluitend op die grond ingrijpt. Dit blijkt uit het arrest nr. 37 984.^[35] De Hoge Raad verwierp het cassatieberoep van de belanghebbende, maar vernietigde de uitspraak van het Hof niettemin ambtshalve omdat de redelijke termijn in de cassatiefase was overschreden. Hoewel de boete op die grond werd verlaagd, krijgt de belanghebbende geen vergoeding van het griffierecht en de proceskosten in de cassatieprocedure. Dit is ook begrijpelijk: dat het cassatieberoep voor de belanghebbende tot een gunstiger uitkomst leidde was geen verdienste van het ingestelde beroep, en berust ook niet op afkeuring van de bestreden uitspraak. Dictum-technisch gebeurt dit door het beroep in cassatie ongegrond te verklaren. Dat leidt tot de ongebruikelijke situatie dat de uitspraak van de lagere rechter wordt vernietigd, hoewel het cassatieberoep ongegrond is. Normaliter is de Hoge Raad van oordeel dat vernietiging van een uitspraak op een ambtshalve bijgebrachte grond tot gevolg heeft dat het cassatieberoep gegrond moet worden verklaard (zie bv. HR 28 maart 2001, nr. 35 968, *BNB* 2001/297*). Dat gebeurt zelfs wanneer de grond voor vernietiging niets te maken heeft met de klachten in cassatie, slechts van formele aard is, en voor de belanghebbende niet tot een gunstiger uitkomst leidt. Ook dan wordt er een proceskostenvergoeding toegekend (HR 8 april 2005, nr. 40 149, *BNB* 2005/186). Maar het gaat dan wel om een geval waarin de beslissing van het hof onjuist was. Daarvan is geen sprake wanneer vernietiging alleen plaatsvindt vanwege de lange duur van de cassatiefase. Vernietiging vindt dan niet plaats

wegens onrechtmatigheid van de bestreden beslissing, maar slechts om compensatie te bieden voor een los van die beslissing staande schending van art. 6 EVRM.

Ik neem aan dat het voorgaande ook geldt voor de feitenrechter, en dat ongegrondverklaring van het (hoger) beroep dus ook is aangewezen wanneer deze rechter het (hoger) beroep niet honoreert, en alleen ambtshalve ingrijpt wegens een bij hemzelf opgetreden overschrijding van de redelijke termijn.

[34] Zie t.a.v. de proceskosten HR 20 december 1995, nr. 30 728, *BNB* 1996/74 en HR 24 augustus 1995, nr. 30 500, *BNB* 1996/125c*. Zie ook arrest nr. 38 960: de belanghebbende had bij het Hof tevergeefs een beroep gedaan op overschrijding van de redelijke termijn. De Hoge Raad vond de uitspraak van het Hof alleen op dit punt onjuist, en kende vervolgens (onder meer) een vergoeding toe voor het griffierecht en de proceskosten in de procedure voor het Hof.

[35] Eerdere rechtspraak van de Hoge Raad wees ook al in die richting, vgl. mijn noot in *BNB* 1996/246 punt 9)."

Alleen wanneer het beroep ongegrond is en de rechter ambtshalve bijvoorbeeld de boete vermindert vanwege termijnoverschrijding, wordt geen proceskostenveroordeling uitgesproken. In dat geval is de vermindering namelijk geen verdienste van het ingestelde beroep. Het beroep wordt dan ook ongegrond verklaard. Dat de uitspraak toch wordt vernietigd is dan geen aanleiding tot vergoeding van proceskosten. Zie in dit kader bijvoorbeeld het arrest HR 16 september 2011, nr. 10/03571, *BNB* 2011/286.

In de onderhavige zaak is de uitspraak van de rechtbank vernietigd op basis van de door belanghebbende tegen die uitspraak in hoger beroep aangevoerde klachten. Het beroep is dan ook terecht gegrond verklaard, wat met zich meebrengt dat de proceskostenvergoeding terecht is toegekend. Dat het beroep alleen maar slaagt vanwege een fout van de rechtbank brengt niet mee dat de kosten door de rechtbank vergoed moeten worden. Artikel 8:75 van de Algemene wet bestuursrecht geeft alleen de mogelijkheid om een procespartij te veroordelen tot betaling van de proceskosten van de andere procespartij.

Dat bij de vergoeding van immateriële schade vanwege overschrijding van de redelijke termijn ook de Minister van Veiligheid en Justitie veroordeeld kan worden tot schadevergoeding ligt anders. In die gevallen is sprake van door het

desbetreffende gerecht veroorzaakte immateriële schade, die ook door de veroorzaker vergoed dient te worden.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2012-2339

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Leeuwarden van 27 maart 2012, nr. 11/00153, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Uit onderzoek bij Informatiemanagement Belastingregio's is mij gebleken dat in versie 1.0 van het aangifteprogramma van de Belastingdienst bij de aftrek elders belast, net als in het aangifteprogramma van Elsevier, bij looninkomsten uit het Verenigd Koninkrijk de ingehouden bronbelasting ingevuld kon worden.

Medewerkers van Belastingdienst/CA waren belast met het veredelen van de ingevulde gegevens, om daardoor tot de juiste aftrek ter voorkoming van dubbele belasting te komen. In een geval als het onderhavige had dat tot de uitkomst moeten leiden dat, omdat sprake was van looninkomsten uit het Verenigd Koninkrijk, de vrijstellingsmethode werd toegepast.

Pas in een latere versie (vanaf 1.1) is gekozen voor de methode dat bij een vrijstellingsland de ingehouden bronbelasting niet kon worden ingevuld. In versie 1.1.2 is daaraan nog toegevoegd dat bij het invullen van ingehouden belasting sprake moet zijn van in Nederland *verrekenbare* bronbelasting.

Nu sprake is geweest van verschillende versies is het de verantwoordelijkheid van de Belastingdienst om bij het opleggen van de (voorlopige) aanslag de juiste

voorkomingsregeling toe te passen. Dat geldt te meer als het aangifteprogramma, zoals dat van Elsevier, wel de elementen bevat die kunnen leiden tot toepassing van de vrijstellingsmethode.

Gelet op bovenstaande acht ik het niet gewenst om cassatie in te stellen.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2012-2456

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Amsterdam van 5 april 2012, nr. 10/00337, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof is van oordeel dat zelfs al zou belanghebbende de bouwvergunning slechts hebben kunnen verwerven in zijn hoedanigheid als agrarisch ondernemer, dan nog is hij niet verplicht de bouwvergunning tot zijn ondernemingsvermogen te rekenen. Nu het zich niet goed laat denken om de bouwvergunning los te zien van het perceel grond waarop die bouwvergunning betrekking heeft, is het Hof van oordeel dat de verkregen bouwvergunning zozeer samenhangt met de tot het privévermogen gerekende twee hectare grond dat belanghebbende de bouwvergunning niet tot het ondernemingsvermogen behoefde te rekenen. Het Hof meent kennelijk dat sprake is van keuzevermogen. Het Hof wijst op het arrest van 25 november 2011, nr. 09/04978, BNB 2012/77*. P.H.J. Essers merkt in zijn noot onder genoemd arrest op dat de feitelijke functie van de studio van belang is. Vanwege het gemengde gebruik en het niet-splitsbaar zijn van de studio, was het oordeel van het hof dat het aan het appartementsrecht voorafgaande certificaatrecht behoorde tot het verplichte ondernemingsvermogen onbegrijpelijk, aldus Essers. In het onderhavige geval gaat het om een perceel grond dat vanaf de aankoop (terecht) als privévermogen is geëtiketteerd. Gelet op de feitelijke functie van het perceel meen ik dat het oordeel van het Hof niet onbegrijpelijk is.

Nu belanghebbende de bouwvergunning bij verkrijging niet tot het ondernemingsvermogen rekende en dit ook niet hoefde te doen, heeft er, zoals het Hof oordeelt, geen onttrekking van de bouwvergunning aan het ondernemingsvermogen plaatsgevonden. De waardevermeerdering van het perceel grond is geen voordeel uit onderneming.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2012-2599

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Arnhem van 27 maart 2012, nr. 11/00040, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Uit de arresten HR 4 februari 2011, nr. 10/01660, BNB 2011/112 en HR 12 augustus 2011, nr. 10/02236, BNB 2011/254, blijkt dat wanneer geen sprake is van betalingsonmacht ten tijde van de verplichting tot afdracht of voldoening van de verschuldigde belasting er niet gemeld hoeft te worden. De beslissing van het Hof dat de Ontvanger dient te bewijzen dat sprake is van betalingsonmacht bij (hierna: de BV) is juist, nu het beroep van de Ontvanger op het ontbreken van een (tijdige) melding van betalingsonmacht door belanghebbende gemotiveerd is bestreden. Het Hof heeft kunnen oordelen dat de Ontvanger niet aannemelijk heeft gemaakt op welk tijdstip een situatie van betalingsonmacht is ontstaan, nu de Ontvanger heeft verklaard niet precies te kunnen aangeven wanneer bij de BV een toestand van betalingsonmacht is ontstaan. Dat op een bankrekening van het door belanghebbende geëxploiteerde café-restaurant op 30 mei 2008 een saldo aanwezig was van € en op 30 juni 2008 van € doet niet af aan dat oordeel. Op basis van enkel die gegevens kan niet worden geconcludeerd dat in het onderhavige geval ten tijde van de in de wet voorziene tijdstippen van afdracht sprake was van betalingsonmacht.

Vanwege de onzekerheid omtrent het tijdstip waarop bij de BV betalingsonmacht is ontstaan, kon het Hof oordelen dat niet valt uit te sluiten dat betalingsonmacht pas is ontstaan binnen twee weken voor of zelfs na de datum van faillissement, in welk geval een melding van betalingsonmacht achterwege kon blijven en het betreffende faillissement de Ontvanger reeds bekend was.

Aan het oordeel van het Hof dat de BV vóór 2 juli 2008 – de dag waarop de BV in staat van faillissement is verklaard – geen betalingsonmacht behoefde te melden, ligt enerzijds ten grondslag dat niet duidelijk is geworden wanneer bij de BV voor het eerst sprake was van betalingsonmacht en anderzijds dat de Ontvanger binnen de voor deze specifieke situatie geldende meldingstermijn op de hoogte was gesteld van het faillissement van de BV. De beslissing van het Hof dat belanghebbende er redelijkerwijs op mocht vertrouwen dat voor haar voor de betreffende tijdvakken andere – van de wet afwijkende – uiterste betaaldagen waren vastgesteld (zie r.o. 4.11), wat daar verder ook van zij, is ten overvloede gegeven. Reeds om die reden kan dat oordeel niet tot cassatie leiden.

Gelet op het vorenstaande heeft het Hof ten slotte terecht overwogen dat het aan de Ontvanger is om aannemelijk te maken dat het niet betalen van de belastingschulden het gevolg is van aan belanghebbende te wijten kennelijk onbehoorlijk bestuur in de periode van drie jaren voorafgaande aan het faillissement. Nu de Ontvanger kennelijk onbehoorlijk bestuur niet aannemelijk heeft kunnen maken, heeft het Hof met juistheid geoordeeld dat belanghebbende ten onrechte aansprakelijk is gesteld voor de litigieuze nageheven loonheffing.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,

P.W.A. Veld

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2012-2624

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Leeuwarden van 11 april 2012, nr. 11/00003, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof heeft de uitspraak van de rechtbank vernietigd omdat aan deze uitspraak een formeel gebrek kleefde ten aanzien van de ondertekening van die uitspraak. Op zich is in deze zaak de vernietiging geen verdienste van het door belanghebbende ingestelde beroep, doch het gevolg van ingrijpen van het Hof zelve, hetgeen tot het oordeel zou kunnen leiden dat ten onrechte een proceskostenvergoeding is toegekend. In het arrest HR 16 september 2011, nr. 10/03571, BNB 2011/286 heeft de Hoge Raad geoordeeld:

"3.2.1. Nu het Hof de door belanghebbende in hoger beroep aangevoerde grieven ongegrond achtte en enkel vanwege de ambtshalve geconstateerde overschrijding van de redelijke termijn bij de behandeling van het hoger beroep tot de conclusie is gekomen dat de boete moet worden verminderd, had het Hof het hoger beroep van belanghebbende ongegrond dienen te verklaren, de uitspraak van de Rechtbank voor wat betreft de boetebeschikking moeten vernietigen, en de boete moeten verminderen (vgl. HR 22 april 2005, nr. 37984, LJN AO9006, BNB 2005/337) . Derhalve heeft het Hof ten onrechte het hoger beroep gegrond verklaard. Ook heeft het Hof ten onrechte het beroep gegrond verklaard, **aangezien er - afgezien van**

de hiervoor bedoelde boetevermindering - geen grond voor vernietiging van de in beroep bestreden uitspraken aanwezig was."

Hieruit volgt dat de Hoge Raad oordeelt dat geen recht op proceskostenvergoeding bestaat als er geen grond voor vernietiging van de bestreden uitspraak zelf is. De grond voor vernietiging is gelegen in de te lange behandelduur in hoger beroep. Dat betekent dat de uitspraak van de rechtbank op basis van de tot dat moment verlopen tijd geheel juist was.

In casu is er wel een (ambtshalve) grond voor vernietiging van de uitspraak van de rechtbank. Normaliter is de Hoge Raad van oordeel dat vernietiging van een uitspraak op een ambtshalve bijgebrachte grond tot gevolg heeft dat het cassatieberoep gegrond moet worden verklaard (zie bv. HR 28 maart 2001, nr. 35 968, BNB 2001/297*). Dat gebeurt zelfs wanneer de grond voor vernietiging niets te maken heeft met de klachten in cassatie, slechts van formele aard is, en voor de belanghebbende niet tot een gunstiger uitkomst leidt. Ook dan wordt er een proceskostenvergoeding toegekend (HR 8 april 2005, nr. 40 149, BNB 2005/186).

Om deze reden ben ik van oordeel dat tegen de uitspraak geen cassatie ingesteld behoeft te worden. Dat neemt niet weg dat in casu eigenlijk alleen sprake is van het gebruik van een verkeerd stempel. Indien in plaats van het stempel "de griffier is verhinderd om te ondertekenen" het stempel was gebruikt "de voorzitter is verhinderd om te ondertekenen" was er niets aan de hand geweest. Mogelijk is dit niet meer dan een kenbare vergissing. De beslissing van de rechtbank is op alle punten juist. Indien belanghebbende in cassatie gaat, overweeg ik om op dit punt incidenteel beroep in te stellen. Nu echter sprake is van een formeel gebrek in de uitspraak van de rechtbank, gaat het mij te ver om zelf principaal beroep in cassatie in te stellen.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2012-2860

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraken van het Gerechtshof te Amsterdam van 29 maart 2012, nr. 10/00106, 10/00107 en 10/00679, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Belanghebbende was gehuwd met Belanghebbende en woonden in een pand, waarvan zij gemeenschappelijk eigenaar waren. Vanaf 1 november 2003 wonen belanghebbende en gescheiden. Op basis van een beslissing van de rechtbank Arnhem (eind 2003/begin 2004) is belanghebbende bij uitsluiting gerechtigd tot het gebruik van de echtelijke woning. Zij is samen met haar vier kinderen in de woning blijven wonen. Belanghebbende heeft voor de woning de gehele hypotheekrente betaald. heeft geen hypotheekrente in aftrek gebracht. De woning is in de akte van levering van 8 september 2006 aan belanghebbende toegedeeld. Aannemelijk is dat bij deze toedeling is uitgegaan van de waarde van de woning per 1 november 2003. Alle kosten en lasten zijn vanaf 1 november 2003 voor haar rekening gekomen. Naar het oordeel van het Hof is het risico van waardeverandering van de eigen woning vanaf 1 november 2003 geheel voor rekening van belanghebbende gekomen. Het volledige woongenot en alle kosten en lasten, inclusief die van de hypotheekschuld, kwamen eveneens voor haar rekening. Onder deze omstandigheden had belanghebbende de economische eigendom van de woning en is het volle bedrag van de hypotheekschuld aan te merken als eigenwoningschuld. Dit oordeel geeft geen

blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is voor het overige te zeer verweven met vaststellingen van feitelijke aard om in cassatie kunnen worden getoetst. Terecht oordeelt het Hof dat aan belanghebbende voor de jaren 2004, 2005 en 2006 aftrek toekomt van het volledige bedrag van de door haar betaalde hypotheekrente.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2012-3155

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraken van het Gerechtshof te 's-Gravenhage van 8 mei 2012, nr. 11/00314 tot en met 11/00319, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof overweegt dat door de wijze waarop belanghebbende, die een glazenwassersrij exploiteert, noteert of en wanneer een klant hem heeft betaald het mogelijk is vast te stellen wanneer belanghebbende de op de door hem verrichte werkzaamheden betrekking hebbende inkomsten heeft ontvangen en de omvang daarvan. Gesteld noch gebleken is dat belanghebbende de waskaarten niet of onzorgvuldig bijhield. Niet geoordeeld kan worden dat belanghebbendes primaire administratie ondeugdelijk, onbetrouwbaar, of onjuist is, aldus het Hof. Voorts is gesteld noch gebleken dat de wijze waarop de administrateur van belanghebbende de door belanghebbende aangeleverde gegevens heeft verwerkt ondeugdelijk, onbetrouwbaar of onjuist is. 's Hof's oordeel geeft geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is voor het overige te zeer verweven met waarderingen van feitelijke aard om in cassatie te kunnen worden getoetst.

Gelet op dit oordeel draagt de Inspecteur de bewijslast van de omzetcorrecties die hij heeft aangebracht. De door de Inspecteur aangebrachte correcties zijn voor het merendeel gebaseerd op de grond dat belanghebbende werkzaamheden heeft verricht in bepaalde, in zijn administratie opgenomen, straten in eerdere perioden dan uit zijn administratie blijkt. Volgens het Hof heeft de Inspecteur zich daarbij

kennelijk gebaseerd op de verklaringen van belanghebbende die zijn neergelegd in de processen-verbaal, opgemaakt op 8 en 10 april 2008. Deze verklaringen zijn voor zover deze betrekking hebben op de aanvang van de werkzaamheden door belanghebbende in bepaalde straten echter niet eenduidig en zeer globaal, zodat niet is uit te sluiten dat belanghebbende zich onder druk van de verhoorsituatie dienaangaande heeft vergist. De verklaringen vormen, bij betwisting van de juistheid daarvan door belanghebbende, daarom geen deugdelijke grondslag voor de door de Inspecteur aangebrachte omzetcorrecties. De Inspecteur is derhalve niet geslaagd in het van hem te verlangen bewijs, aldus het Hof. De waardering van eerdergenoemde verklaringen is voorbehouden aan het Hof. Ik acht het oordeel van het Hof niet onbegrijpelijk. Ik geef er dan ook de voorkeur aan te berusten in de uitspraak van het Hof.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2012-3214

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte

Zoals reeds met u is besproken, heb ik geen beroep in cassatie ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Amsterdam van 29 maart 2012, nr. 09/00340, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof heeft uitspraak gedaan inzake de (mate van) afwaardering als gevolg van een vervreemdingsverbod van beursgenoteerde aandelen die werknemers in het kader van hun dienstbetrekking hebben verkregen. Het Hof stelt de afwaardering - in goede justitie - vast op 10% voor 2 jaar. Daarbij heeft het Hof argumenten van zowel de belanghebbende als de inspecteur gewogen. Geen van beide partijen heeft de precieze afwaardering op overtuigende wijze kunnen kwantificeren. Daarom kon het Hof de afwaardering slechts in goede justitie bepalen. Een dergelijke bepaling van de afwaardering leent zich slechts in beperkte mate voor motivering (HR BNB 2010/80 en HR BNB 2011/57). Van cassatie verwacht ik dan ook geen succes. Een niet onbelangrijk bijkomend aspect is dat gedurende een cassatieprocedure in vergelijkbare gevallen de uitvoeringspraktijk in onzekerheid zal blijven verkeren over wat een juiste maatstaf voor afwaardering is.

In verband hiermee heb ik de Belastingdienst gevraagd de tot dusver gehanteerde bewijsregel te wijzigen zodat deze regel nauw aansluit bij het oordeel van het Hof en de argumenten die door zowel de Belastingdienst als namens de belanghebbende naar voren zijn gebracht. Als resultaat hiervan hanteert de

Belastingdienst voor lopende en nieuwe gevallen andere uitgangspunten dan tot nu toe is gedaan. Ik verwijs hiervoor naar de bijlage.

Ik heb de zaak aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2012-3496

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Leeuwarden van 15 mei 2012, nr. 11/00202, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

In geschil is het ondernemerschap van een zorgverlener, belanghebbende, die (mede) werkt via een bemiddelingsbureau. Het Hof komt tot de slotsom dat gelet op de feiten en omstandigheden van dit geval sprake is van de zelfstandige uitoefening van een beroep. Dit oordeel is zodanig verweven met waarderingen van feitelijke aard, dat geen succes kan worden verwacht van het instellen van beroep in cassatie. Ik moge aan de overwegingen van het Hof nog toevoegen dat uit de overeenkomst tot bemiddeling blijkt dat de bedoeling van partijen was dat belanghebbende zelfstandig zou optreden.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,

P.W.A. Veld

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2012-3576

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Leeuwarden van 5 juni 2012, nr. 11/00062, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

In de brief worden de betreffende leningen in beeld gebracht en vervolgens wordt aangegeven dat de belanghebbende als medegerechtigde in de zin van artikel 3.3. van de Wet IB 2001 kan worden aangemerkt en dat gelet op de samenhang tussen de medegerechtigdheid en de leningen deze leningen op grond van de regels van de vermogensetikettering tot het verplichte ondernemingsvermogen gerekend dienen te worden. Op basis van deze informatie verzoekt belanghebbende om de vorderingen te laten vervallen in box 3 en om als vermogen als medegerechtigde aan te merken een bedrag van € . Voorts verzoekt hij om de rente op de leningen te belasten als winst. Verder wijst belanghebbende er op dat het transportbedrijf verlies maakt in 2002. Daarmee heeft belanghebbende de etiketteringsvraag uitdrukkelijk en gemotiveerd aan de orde gesteld. Dat was namelijk de kern van de brief. Het Hof heeft derhalve kunnen oordelen dat belanghebbende er op mocht vertrouwen dat het volgen van de in de brief gevraagde behandeling berustte op een bewuste standpuntbepaling. Dat de inspecteur de behandeling van de brief niet op het niveau van een aanslagregelend ambtenaar heeft doen plaatsvinden, kan niet als argument

worden gebruikt richting belanghebbende. Van het instellen van cassatie verwacht ik dan ook geen succes.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2012-3649

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Leeuwarden van 15 mei 2012, nr. 11/00111 en 11/00112, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

In de onderhavige zaak heeft de controlerende ambtenaar in het rapport van het boekenonderzoek het standpunt ingenomen dat sprake is van een bron van inkomen. Hij heeft hierbij geen voorbehoud gemaakt en zijn standpunt is ook niet herroepen; de Inspecteur heeft bij het opleggen van de aanslag de conclusies uit het boekenonderzoek gevolgd. Het Hof volgt belanghebbende derhalve in haar stelling dat de Inspecteur het vertrouwen heeft gewekt dat sprake is van een bron van inkomen. Bij haar is de indruk gewekt dat sprake is van een weloverwogen standpuntbepaling. De inschatting dat in het jaar 2008 een klein positief resultaat zal worden behaald is naar het oordeel van het Hof niet in die mate afwijkend van het gerealiseerde kleine negatieve resultaat dat kan worden gezegd dat de standpuntbepaling is gebaseerd op een onjuiste aanname.

's Hof's oordeel is van feitelijke aard, niet onbegrijpelijk en derhalve in cassatie niet met vrucht te bestrijden. Hetzelfde geldt voor het oordeel dat belanghebbende winst uit onderneming geniet.

In het jaar 2009 is belanghebbende op de hoogte gesteld van het (afwijkende) standpunt ter zake van de aanwezigheid van een bron van inkomen. Daarmee is het opgewekte vertrouwen beëindigd. Het komt mij voor dat met betrekking tot

het jaar 2009 (en volgende jaren), zo de feiten daartoe aanleiding geven, gesteld kan worden dat geen sprake is van een bron van inkomen.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,

P.W.A. Veld

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2012-3650

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Leeuwarden van 5 juni 2012, nr. 11/00063, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

In de brief worden de betreffende leningen in beeld gebracht en vervolgens wordt aangegeven dat de belanghebbende als medegerechtigde in de zin van artikel 3.3. van de Wet IB 2001 kan worden aangemerkt en dat gelet op de samenhang tussen de medegerechtigdheid en de leningen deze leningen op grond van de regels van de vermogensetikettering tot het verplichte ondernemingsvermogen gerekend dienen te worden. Op basis van deze informatie verzoekt belanghebbende om de vorderingen te laten vervallen in box 3 en om als vermogen als medegerechtigde aan te merken een bedrag van € . Voorts verzoekt hij om de rente op de leningen te belasten als winst. Verder wijst belanghebbende er op dat het transportbedrijf verlies maakt in 2002. Daarmee heeft belanghebbende de etiketteringsvraag uitdrukkelijk en gemotiveerd aan de orde gesteld. Dat was namelijk de kern van de brief. Het Hof heeft derhalve kunnen oordelen dat belanghebbende er op mocht vertrouwen dat het volgen van de in de brief gevraagde behandeling berustte op een bewuste standpuntbepaling. Dat de inspecteur de behandeling van de brief niet op het niveau van een aanslagregelend ambtenaar heeft doen plaatsvinden, kan niet als argument

worden gebruikt richting belanghebbende. Van het instellen van cassatie verwacht ik dan ook geen succes.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2012-3973

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Amsterdam van 24 mei 2012, nr. 11/00718, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Voor toepassing van de vrijstelling als bedoeld in artikel 15, eerste lid, onderdeel p, WBR (tekst 2007), komt in aanmerking een onroerende zaak die als monument staat ingeschreven in een ingevolge de Monumentenwet 1988 vastgesteld register van beschermde monumenten.

Voor zover in de uitspraak van het Hof valt te lezen dat daarbij aansluiting dient te worden gezocht bij het kadastrale perceel, acht ik dat rechtens onjuist. Essentieel is naar mijn mening of de verkregen onroerende zaak als beschermd monument staat ingeschreven, waarbij bestanddelen van die zaak daaronder worden begrepen. In het onderhavige geval dient de vraag dus veeleer te zijn of op het verkregen kadastrale perceel zich een of meer onroerende zaken bevinden, waarvan er slechts een is ingeschreven . De rechtbank hanteert ook dit uitgangspunt.

De rechtbank heeft dienaangaande geoordeeld dat het onderhavige complex aan de één onroerende zaak is. In r.o. 5.3 geeft het Hof tevens aan de overwegingen van de rechtbank te onderschrijven en tot de zijne te maken. Dat oordeel is in het licht van de vaststaande feiten en aan de feitenrechter voorbehouden waardering van de gebezigde bewijsmiddelen niet

onbegrijpelijk. Hieraan doet de omstandigheid dat het Hof niet uitdrukkelijk ingaat op het arrest van de Hoge Raad van 29 mei 1985, nr. 22739, NJ 1986, 274, niet af. De door het Hof in acht te nemen motiveringsverplichting strekt immers niet zo ver dat aan alle ingebrachte argumenten expliciet aandacht dient te worden besteed in de uitspraak.

De opmerking van het Hof omtrent de installaties kan door de Hoge Raad zo worden begrepen dat daarin tevens ligt besloten, dat de onderdelen van het complex zich niet lenen voor verticale splitsing en niet zelfstandig bruikbaar zijn. De omstandigheid dat de zienswijze van de Inspecteur wellicht meer in de rede zou liggen c.q. meer recht zou doen aan de feiten, maakt het oordeel van het Hof nog niet onbegrijpelijk.

Mitsdien valt van het instellen van beroep in cassatie geen succes te verwachten.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2012-3994

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte heer

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Amsterdam van 14 juni 2012, nr. 09/00309,

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Op grond van de in het overzichtsproces-verbaal vermelde feiten acht het Hof voldoende reden aanwezig om te vermoeden dat de optierechten eerst op of omstreeks 4 januari 1999 zijn aanvaard. Gelet hierop ligt het op de weg van belanghebbende, als daartoe meest gereede partij om aannemelijk te maken dat de onderhavige optierechten, zoals door belanghebbende is gesteld, op of omstreeks 8 oktober 1998 door bepaalde werknemers, waaronder , zijn aanvaard. In dit bewijs acht het Hof belanghebbende niet geslaagd. Het oordeel van het Hof is derhalve gebaseerd op een niet weerlegd vermoeden.

Het Hof is voorts van oordeel dat de inspecteur tegenover het verweer van belanghebbende onvoldoende feiten en omstandigheden heeft gesteld op grond waarvan aannemelijk is dat bij het doen van zijn aangifte IB/PVV voor het jaar 1999 de inspecteur opzettelijk onjuiste of onvolledige informatie heeft verstrekt dan wel daartoe bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard. Bij deze stand van zaken kan de inspecteur zich niet met goed gevolg beroepen op de 'kwade-trouwexceptie' van artikel 16, eerste lid, laatste volzin, van de AWR, aldus het Hof.

De inspecteur heeft gemotiveerd gesteld dat bij sprake was van kwade trouw. Het Hof acht deze motivering evenwel onvoldoende. Dit oordeel berust op de keuze en waardering van hetgeen partijen hebben aangevoerd. Het oordeel is voorbehouden aan het Hof. Nu bovendien het oordeel, dat de optierechten niet op of omstreeks 8 oktober 1998 zijn aanvaard, is komen vast te staan op grond van een niet weerlegd vermoeden acht ik de kans, dat de Hoge Raad het oordeel van het Hof, dat kwade trouw niet aannemelijk is gemaakt, onjuist acht, te gering om beroep in cassatie in te stellen.

Op het punt van de (immateriële) schadevergoeding kunt u zo nodig contact opnemen met van de Raad voor de Rechtspraak (Minister van Veiligheid en Justitie).

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,

P.W.A. Veld

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2012-4028

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch van 22 juni 2012, nr. 11/00749, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Vooropgesteld dient te worden dat - anders dan de verwijzing door het Hof naar de arresten van 12 februari 2009, nr. 07/12891, BNB 2009/114 en 15 mei 2009, nr. 08/01277, BNB 2009/170 mogelijkerwijs doet vermoeden - in de uitspraak van het Hof niet ligt besloten het oordeel dat het ontbreken van (minimaal) grove schuld tevens inhoudt dat sprake is van afwezigheid van alle schuld. Voor afwezigheid van *alle* schuld geldt een strengere zorgplicht (zie HR 15 juni 2007, nr. 42687, BNB 2007/251) dan voor afwezigheid van (minimaal) grove schuld (zie HR 1 december 2006, nr. 40 369, BNB 2007/151).

Dat de afwezigheid van alle schuld aan oplegging van een verzuimboete in de weg staat, is door de Hoge Raad beslist in het arrest van 15 juni 2007, nr. 42 687, BNB 2007/251. Uit het arrest blijkt dat belanghebbende met vrucht een beroep kan doen op afwezigheid van alle schuld indien zij stelt en bij betwisting aannemelijk maakt dat zij alle in de gegeven omstandigheden van haar in redelijkheid te vergen zorg heeft betracht om te bewerkstelligen dat de aangifte tijdig bij de Belastingdienst zou zijn ingediend. Met het enkel doorsturen van de uitnodiging tot

het doen van aangifte, de herinneringsbrief en de aanmaning tot het doen van een aangifte aan zijn gemachtigde, voldoet de belastingplichtige in beginsel niet aan de op hem rustende zorgplicht in het kader van de afwezigheid van alle schuld.

In de onderhavige situatie oordeelt het Hof dat belanghebbende aannemelijk heeft gemaakt dat zij voldoende zorgvuldig heeft gehandeld. Naar het oordeel van het Hof kan onder de gegeven omstandigheden niet worden gezegd dat belanghebbende niet alle in redelijkheid te verlangen zorg heeft betracht om de aangifte tijdig te doen (zie r.o. 4.7. van de uitspraak). Gelet op de specifieke feiten en omstandigheden van het geval kon het Hof mijns inziens tot dit oordeel komen. In het licht van de feitelijke vaststelling dat belanghebbende er van uitging dat voor haar aangifte vennootschapsbelasting 2009 uitstel was gevraagd en verleend, is 's Hof's oordeel niet onbegrijpelijk dat belanghebbende niet verder hoefde toe te zien op de werkzaamheden van haar gemachtigde en mocht volstaan met het doorzenden van de herinneringsbrief en de aanmaning aan gemachtigde. Dat wellicht een ander oordeel mogelijk was geweest, doet daar niet aan af. Illustratief in dit verband is de uitspraak van Hof Arnhem 24 april 2012, nr. 11/00668, LJN: BW5519.

Nu de uitspraak van het Hof niet getuigt van een onjuiste rechtsopvatting en voor het overige sterk verweven is met waarderingen van feitelijke aard is, valt van het instellen van beroep in cassatie geen succes te verwachten.

De door de belastingdienst/Zuidwest/kantoor Goes overgelegde stukken gaan hierbij. Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,

P.W.A. Veld

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2012-4076

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte heer

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Amsterdam van 14 juni 2012, nrs. 11/00246 en 11/00266, inzake

Op 3 juli 2012 is in een mailbericht door een van de medewerkers van team cassatie aangegeven dat gelet op het arrest van 9 maart 2012, nr. 10/02401, V-N 2012/21.17, de Hoge Raad de onderhavige hofuitspraak niet zal casseren.

Ter toelichting merk ik nog het volgende op.

Het Hof heeft op grond van de in r.o. 4.2.5. vastgestelde feiten en omstandigheden kunnen oordelen dat de inspecteur niet aannemelijk heeft gemaakt dat de lening onder onzakelijke voorwaarden is verstrekt en dat sprake is van een onzakelijke lening. Voorts kon het Hof in r.o. 4.2.6. beslissen dat door de inspecteur onvoldoende feiten en omstandigheden zijn gesteld als gevolg waarvan er op enig tijdstip na het aangaan van de lening alsnog van een onzakelijke lening zou moeten worden gesproken. De interpretatie van de door partijen aangevoerde bewijsmiddelen is voorbehouden aan de rechter die over de feiten oordeelt, waardoor 's Hof's oordeel in cassatie niet op zijn juistheid kan worden getoetst. Het oordeel acht ik in het licht van de processtukken ook niet onbegrijpelijk.

Nu de uitspraak van het Hof niet getuigt van een onjuiste rechtsopvatting en voor het overige feitelijk van aard is, valt van het instellen van cassatie geen succes te verwachten.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,

P.W.A. Veld

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2012-4227

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch van 6 juli 2012, nr. 11/00582, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Vooropgesteld dient te worden dat belanghebbende zijn bezwaarschrift en het daarin opgenomen verzoek tot kostenvergoeding buiten de geldende bezwaartermijn heeft ingediend en dat de inspecteur derhalve niet op basis van een heroverweging in bezwaar, doch ambtshalve heeft besloten om de opgelegde aanslag te verminderen.

Het Hof meent dat de inspecteur verplicht is om **IN** de uitspraak op het bezwaar ook de beslissing op het verzoek tot kostenvergoeding op te nemen. Om die reden acht het Hof het beroep tegen de uitspraak op bezwaar (de niet-ontvankelijk verklaring) ontvankelijk en ook gegrond, omdat aan het bestreden besluit een gebrek kleeft. Vervolgens wijst het Hof het verzoek tot vergoeding van de kosten terecht af omdat een ambtshalve beslissing van de inspecteur niet voor bezwaar en beroep vatbaar is. Omdat het beroep wel gegrond is, kent het Hof een proceskostenvergoeding toe en dient de inspecteur het betaalde griffierecht aan belanghebbende te vergoeden.

Het oordeel van het Hof dat de beslissing op het verzoek tot kostenvergoeding **IN** de uitspraak moet worden opgenomen is mijns inziens niet juist. In de wettekst wordt gesproken van een beslissing **BIJ** de uitspraak op bezwaar. Ook bij andere uitspraken op bezwaar wordt vaak naast de verminderingsbeschikking uit Apeldoorn een afzonderlijke brief (onder de titel: "Uitspraak op bezwaar") naar de belastingplichtige gestuurd, waarin de beslissing wordt toegelicht. Die brief komt in de regel eerder aan bij de belastingplichtige dan de daarna opgemaakte verminderingsbeschikking. In die gevallen is de brief de uitspraak op bezwaar en vormt de verminderingsbeschikking daar de formalisering van (zie HR 8 maart 2002, nr. 36 382, BNB 2002/274). Relevant is wel dat de brief wordt ontvangen voor de ontvangst van de verminderingsbeschikking.

In casu is uit de verminderingsbeschikking d.d. 13 november 2010 niets op te maken inzake het verzoek tot vergoeding van de kosten en is de brief d.d. 3 december 2010, waaruit dat wel blijkt, van latere datum dan de verminderingsbeschikking. In zoverre zou geoordeeld kunnen worden dat de uitspraak op bezwaar in de vorm van de verminderingsbeschikking nog niet compleet is. Daarmee is echter nog niet gezegd dat de beslissing op het verzoek tot kostenvergoeding in de uitspraak op bezwaar moet. In de wetsgeschiedenis van artikel 7:15 Algemene wet bestuursrecht wordt slechts opgemerkt dat de beslissing op het verzoek om kostenvergoeding onderdeel kan uitmaken van de beslissing op het bezwaar dan wel dat de beslissing op het verzoek om vergoeding van kosten een onderdeel vormt van de beslissing op het bezwaar. Naar mijn oordeel kunnen de onderdelen van de beslissingen op het bezwaar ook bij afzonderlijk schrijven worden meegedeeld dan wel worden toegelicht. Samen vormen deze onderdelen dan de uitspraak op het bezwaar. Deze uitspraak zou dan in het onderhavige geval dienen in te houden dat het bezwaar niet ontvankelijk is vanwege overschrijding van de termijn en dat, nu geen sprake is van een herroepen van een besluit als bedoeld in artikel 7:15, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht, geen ruimte bestaat voor toekenning van een kostenvergoeding.

Bovenstaande is voor mij reden om geen cassatie in te stellen tegen het oordeel van het Hof. In de regel zal de belastingplichtige de brief waaruit de beslissing op het bezwaarschrift en het verzoek tot vergoeding van de kosten blijkt eerder ontvangen dan de uit Apeldoorn afkomstige verminderingsbeschikking. In zoverre heeft deze uitspraak ook geen uitstraling naar andere zaken. Bovendien is de

oorzaak van een en ander dat de ingediende aangifte binnen de Belastingdienst in eerste instantie niet goed is verwerkt.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2012-4248

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van de bovenvermelde brief van [] deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Leeuwarden van 26 juni 2012, nr. 11/00033, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Voor kapitaalverzekeringen met lijfrenteclausule geldt ingevolge vaste jurisprudentie dat indien de lijfrenteclausule na expiratie van de kapitaalverzekering niet binnen een redelijke termijn is ten uitvoer gelegd, de lijfrente geacht wordt te zijn beëindigd. Beleidsmatig is deze jurisprudentie zo veel mogelijk van overeenkomstige toepassing geoordeeld voor gerichte lijfrenten. Op grond van dit beleid vindt een schending van fiscale voorwaarden plaats indien na de contractueel overeengekomen datum niet binnen een redelijke termijn een lijfrente wordt bedongen.

De onderhavige uitspraak van het Hof is enerzijds in strijd met genoemd beleidsstandpunt. Anderzijds stelt het Hof terecht vast dat een gerichte lijfrente, anders dan een kapitaalverzekering met lijfrenteclausule, civielrechtelijk geen expiratie kent op het tijdstip waarop volgens de overeenkomst een al dan niet direct ingaande lijfrente zal worden bedongen. Ik acht het echter niet opportuun om aan de Hoge Raad de vraag voor te leggen of deze vaststelling ook moet leiden tot de door het Hof vastgestelde fiscale gevolgen. Met ingang van 2010 geldt

immers voor onderhavige materie de wettelijke regeling van artikel 3.133, derde lid, van de Wet inkomstenbelasting 2001. Deze regeling biedt de belastingplichtige een langere termijn voor het bedingen van een lijfrente dan beleidsmatig werd aangenomen tot en met het jaar 2009. De uitspraak van het Hof kan daarom tot richtsnoer worden genomen voor op de datum van de uitspraak nog niet onherroepelijk vaststaande aanslagen. In de praktijk brengt dit mee dat in voorkomende gevallen alsnog een lijfrente kan worden bedongen. Ik acht het hierbij redelijk om dit laatste in beginsel ook toe te staan voor gevallen waarin een kapitaalverzekering met lijfrenteclausule aan de orde is. In de volgende herdruk van het Verzamelbesluit Lijfrenten zal hierover een beleidsstandpunt worden opgenomen.

De door _____ overgelegde stukken gaan hierbij. Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,

P.W.A. Veld

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2012-4288

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Amsterdam van 28 juni 2012, nr. 11/00112, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Belanghebbende heeft rente genoten en winst uit zeescheepvaart behaald. In het arrest van 11 februari 2011, nr. 09/05110, BNB 2011/86^{c*}, is beslist:

“-3.2. Indien - zoals in het onderhavige geval - een belastingplichtige zowel winst uit zeescheepvaart geniet als normaal belaste winst, hangen de niet rechtstreeks aan een van beide resultaten toerekenbare kosten, algemene kosten niet zijnde zogenoemde orgaankosten, samen met alle ondernemingsactiviteiten. Deze algemene kosten dienen naar rato van een passende bedrijfseconomische verdeelsleutel aan beide winstgenererende activiteiten te worden toegerekend. 's Hofs uitspraak kan niet in stand blijven. Verwijzing moet volgen.”

In geschil is de toedeling van orgaankosten. Uit het arrest blijkt in ieder geval dat algemene kosten, niet zijnde orgaankosten, moeten worden toegerekend. Het Hof splitst de orgaankosten af van de algemene kosten en rekent deze laatste kosten toe aan de twee activiteiten. De orgaankosten komen volgens het Hof geheel in aanmerking voor aftrek. Deze worden toegerekend aan de normaal belaste winst. Het Hof wijst op het arrest van 23 oktober 2009, nr. 08/00324, BNB 2010/34*. De Hoge Raad sluit de orgaankosten uit van toerekening. Deze kosten hangen niet dusdanig samen met de exploitatie van een schip dat deze onder de

tonnageregeling dienen te vallen, ook niet gedeeltelijk. Gelet op de formulering door de Hoge Raad acht ik 's Hofs oordeel juist.

De door de
stukken gaan hierbij.

overgelegde

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,

P.W.A. Veld

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2012-4642

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Amsterdam van 19 juli 2012, nr. 11/00383, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Vaststaat dat de in geding zijnde naheffingsaanslag voor het tijdvak 2005 geen betrekking heeft op wegens intracommunautaire verwervingen door verschuldigde omzetbelasting, maar uitsluitend op daaropvolgende leveringen ter zake waarvan ten onrechte het nultarief zou hebben toegepast.

Op grond van de aan de feitenrechter voorbehouden waardering van de bewijsmiddelen, heeft het Hof in r.o. 5.7 kunnen oordelen dat de in geding zijnde personenauto's nimmer in Nederland zijn geweest en daarom door niet in Nederland kunnen zijn geleverd. De onder r.o. 5.8 en 5.9 opgenomen overwegingen inzake het destijds geldende artikel 32 van de Wet OB 1968 hebben enigszins het karakter van zogenoemde overwegingen ten overvloede, zodat zelfs gegrondbevinding van een daartegen gericht cassatieberoep niet tot vernietiging van de beslissing van het Hof zou kunnen leiden.

Overigens fungeren voor de Hoge Raad als enige kenbronnen van hetgeen ter zitting zich heeft voorgedaan de uitspraak van het Hof en het proces-verbaal van de zitting. De aan u toegedichte overtuiging inzake de feitelijke verblijfplaats van de goederen, te weten nooit in Nederland geweest, kan bij de Hoge Raad dan ook niet meer aan de orde worden gesteld, nu de uitspraak en het proces-verbaal van

de zitting op dat punt als zodanig niet met elkaar in tegenspraak zijn. Voor een hernieuwd feitenonderzoek is in cassatie geen plaats.

Op grond van het vorenstaande kan van het instellen van beroep in cassatie dan ook geen succes worden verwacht.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2012-5040

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch van 16 augustus 2012, nrs. 11/00480 en 11/00481, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof heeft geoordeeld dat de Inspecteur met het opleggen van de onderhavige voorlopige aanslag in strijd heeft gehandeld met het zorgvuldigheidsbeginsel. Weliswaar had belanghebbende in zijn aangiftebiljet vraag 43 niet beantwoord, maar naar 's Hofs oordeel beschikte de Inspecteur, zonder dat zij daarvoor grondig onderzoek behoefde te verrichten, over voldoende andere gegevens voor de beoordeling of de voorlopige aanslag vastgesteld moest worden. Het Hof heeft daarbij erop gewezen dat belanghebbende over de jaren vóór 2009 op aanslag geen inkomensafhankelijke bijdrage Zorgverzekeringswet verschuldigd was omdat de maximum bijdrage al op zijn loon was ingehouden, dat het loon van belanghebbende blijkens diens aangiftebiljet € bedroeg, terwijl belanghebbende de vraag of een vrijstelling van premieheffing ingevolge de Zorgverzekeringswet geldt, ontkennend heeft beantwoord, en dat de Inspecteur belanghebbende over 2009 reeds eerder een voorlopige aanslag inkomensafhankelijke bijdrage Zorgverzekeringswet had opgelegd, welke aanslag door de Inspecteur, na door belanghebbende gemaakt bezwaar, was vernietigd.

Naar mijn mening geeft 's Hofs oordeel geen blijk van miskenning van hetgeen de Hoge Raad in onder meer diens arrest van 10 juni 2011, nr. 10/01744, BNB 2011/241 heeft beslist. Het oordeel kan, als verweven met waarderingen van feitelijke aard, voor het overige in cassatie niet op juistheid worden getoetst. Het is ook niet onbegrijpelijk of onvoldoende gemotiveerd. Voorts geldt dat het (financiële) belang bij het instellen van cassatie niet alleen in dit concrete geval zeer gering is maar ook overigens, nu ingevolge artikel 49, lid 2, Zorgverzekeringswet juncto artikel 9.5 van de Wet inkomstenbelasting 2001 voor voorlopige aanslagen inkomensafhankelijke bijdrage Zorgverzekeringswet over tijdvakken die aanvangen op of na 1 januari 2010, een herzieningsprocedure is gaan gelden en voor een herzieningsverzoek geen kostenvergoeding wordt toegekend.

Met betrekking tot de door het Hof voor de vergoeding van de bezwaarkosten gehanteerde wegingsfactor merk ik op dat het Hof met zijn overweging dat de Inspecteur er aan voorbijgaat dat in het bezwaarschrift tevens het verkrijgen van een vergoeding van de kosten van bezwaar aan de orde is, niet heeft bedoeld dat een factor van minder dan 1 per definitie is uitgesloten als een verzoek om kostenvergoeding wordt gedaan, doch tot uitdrukking heeft willen brengen dat factor 1 passend is voor de onderhavige zaak, waarin de vraag naar het al dan niet recht hebben op een vergoeding voor de kosten van bezwaar tegen een voorlopige aanslag aan de orde is. Dat oordeel is voldoende gemotiveerd en niet onbegrijpelijk.

Ik zie dan ook af van het instellen van cassatie.

De overgelegde stukken gaan hierbij. Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2012-5698

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Leeuwarden van 4 september 2012, nr. 11/00090 en 11/00092, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof heeft in r.o. 4.3. geoordeeld dat de verklaring van de huisarts in 2008 in samenhang gezien met de door de revalidatieartsen in 2003 gegeven informatie aangemerkt kan worden als een aan belanghebbende voorafgaand aan de woningaanpassingen gegeven medisch voorschrift, dat indiceert dat aanpassingen aan de woning teneinde de woning voor belanghebbende rolstoeltoegankelijk noodzakelijk zijn. Dat oordeel geeft geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting.

Ondanks het feit dat de verklaring van de huisarts achteraf is opgesteld, is het niet volstrekt onbegrijpelijk dat het Hof aannemelijk acht dat uit de verklaring van de huisarts en de verklaringen van de revalidatieartsen van eerder datum, in samenhang gezien, afgeleid kan worden dat sprake is van aanpassingen op basis van een voorafgaand aan de werkzaamheden gegeven medisch voorschrift. Van het instellen van cassatie verwacht ik dan ook geen succes.

Voor de duidelijkheid merk ik nog op dat als vereiste blijft gelden dat voorafgaand aan de uitvoering van de aanpassingen door een arts voorgeschreven moet worden welke aanpassingen noodzakelijk zijn.

De overgelegde stukken gaan hierbij. Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2012-6234

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Arnhem van 25 september 2012, nr. 12/00026, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof heeft geoordeeld dat belanghebbende aannemelijk heeft gemaakt dat de aanleg van de geluidswal (volledig) de natuur dient en niet dient ter vermindering van de geluidsdruk op zijn woning en de te bouwen woningen op het landgoed. Het Hof heeft daarbij betekenis gehecht aan de door belanghebbende aangehaalde passages uit het bestemmingsplan en de afstand van belanghebbendes woning en de landgoedwoningen tot de rijksweg. 's Hofs oordeel berust op de aan het Hof voorbehouden waardering van de bewijsmiddelen, is voldoende gemotiveerd en niet onbegrijpelijk en derhalve in cassatie niet aantastbaar. Uitgaande van dat oordeel heeft het Hof geoordeeld dat de aanleg van de geluidswal heeft plaatsgevonden in het kader van het bosbedrijf en dat het in verband met het storten van de grond ontvangen bedrag valt onder de bosbouwvrijstelling. Dat oordeel geeft mijns inziens geen blijk van een onjuiste uitleg van het begrip "voordelen uit bosbedrijf". Nu de geluidswal is aangelegd ten behoeve van het bos en, naar niet in geschil is, behoort tot het bosbedrijf, zijn de daarop betrekking hebbende baten en lasten toe te rekenen aan het bosbedrijf (vergelijk HR 22 juni 1955, nr. 12.382, BNB 1955/285). Ik zie dan ook af van het instellen van cassatie.

De overgelegde stukken gaan hierbij. Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2012-6381M

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van het mailbericht van inspecteur

deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak op verzet van de Rechtbank te 's-Gravenhage van 7 september 2012, nrs. 12/02445 en 12/02446,

Ter toelichting merk ik het volgende op.

De rechtbank heeft onder punt 3 overwogen dat de eisen die aan de motivering van een bezwaarschrift kunnen worden gesteld, afhankelijk zijn van de aard en de motivering van het besluit of daarmee gelijkgestelde handeling waartegen bezwaar wordt gemaakt. In dit geval betreffen de bezwaren twee voldoeningen op aangifte van bpm. Omdat voldoeningen op aangiften niet inhoudelijk zijn gemotiveerd, kan volgens de rechtbank de motivering van de daartegen gerichte bezwaren zeer summier zijn.

De voormelde opvatting wordt door mij niet onderschreven. Een motivering van het bezwaar kan inderdaad summier zijn, indien het bezwaar is gericht tegen een summier of niet gemotiveerde beschikking van de inspecteur. In casu betreft het echter een bezwaar tegen een handeling van belanghebbende zelf, te weten de voldoening op aangifte. Indien daartegen wordt opgekomen met een louter pro

forma bezwaar kan in beginsel niet worden volgehouden dat het bezwaar van de gronden is voorzien. De inspecteur zal in dat geval immers in het ongewisse verkeren omtrent de (mogelijke) redenen van het bezwaar. In zoverre geeft de uitspraak van de rechtbank mijns inziens dan ook blijk van een onjuiste rechtsopvatting.

Nu de rechtbank echter tevens heeft vastgesteld op basis van de aan de feitenrechter voorbehouden waardering van de gebezigde bewijsmiddelen, dat de inspecteur redelijkerwijs begrepen moet hebben waarom namens belanghebbende bezwaar is gemaakt tegen de onderhavige voldoeningen op aangifte, verwacht ik van het instellen van beroep in cassatie geen succes.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2012-6477

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch van 27 september 2012, nr. 11/00709, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof is van oordeel dat de rechtbank en niet het Hof bevoegd is van het beroep van belanghebbende kennis te nemen. Het Hof dient zich derhalve onbevoegd te verklaren. De beslissing luidt dan ook: het hof verklaart zich onbevoegd. Deze beslissing is juist, zodat een belang om beroep in cassatie in te stellen ontbreekt.

De door de

overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2012-6572

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch van 20 september 2012, nr. 11/00694, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof stelt feitelijk vast dat de inspecteur ten tijde van de aanslagregeling op de hoogte was van de beperkende voorwaarden in de aankoopovereenkomst van de grond (brief gemeente). Ook was de inspecteur op de hoogte van het feit dat in de jaren 2001 en 2002 kosten ten laste van de BV waren gekomen ter zake van de ontwikkeling van het bouwplan en dat deze kosten verrekend zouden worden bij de bepaling van de hoogte van de huur.

De inspecteur wist derhalve ook van de bouwverplichting. Ten tijde van de verkoop van de grond aan de BV was de termijn van de bouwverplichting reeds lang verstreken. Daarmee kon de inspecteur ook op de hoogte zijn van het risico van ontbinding van de koopovereenkomst door de gemeente. Ook had de inspecteur zich moeten realiseren dat nu de BV de grond kocht de verrekening van de voor rekening van de BV genomen kosten in de vorm van een lagere huur niet meer mogelijk was.

Gelet op deze punten kon het Hof tot zijn oordeel komen dat de inspecteur een ambtelijk verzuim heeft begaan door geen nader onderzoek in te stellen.

Dan resteert de stelling kwade trouw. Deze stelling is naar mijn opvatting alleen hard te maken als op basis van de stukken van het geding geen andere conclusie mogelijk is dan dat belanghebbende en de BV ultimo 2003 niet meer de bedoeling hadden om het bouwplan zelf te ontwikkelen en alleen nog de optie van verkoop van de grond aan derden in beeld was, met inbegrip van het bij deze doorverkoop dreigende verlies. De brief van de advocaat d.d. _____, waaruit te lezen lijkt dat belanghebbende een privé verlies op de BV wilde afschuiven omdat het daar aftrekbaar was, hoeft nog niets te zeggen over de intenties van belanghebbende en de BV ultimo 2003. Dat in de loop van 2004 is getracht het perceel te verkopen aan een derde maakt dit niet anders. Vanuit de BV bezien is het niet onlogisch dat naast de optie zelf ontwikkelen (wat commercieel moeilijk haalbaar leek) ook gekeken werd naar andere mogelijkheden. Uitgaande van de intentie tot ontwikkeling van het bouwproject door de BV is het oordeel inzake de doorberekening van de kosten ook niet onbegrijpelijk. Dat de (in feite) in 1999 gekochte grond, gelegen op een strategische locatie, ongeveer 4 jaar later in waarde gestegen zou zijn, is niet onmogelijk. Nu de waarde werd bevestigd door een taxatierapport is ook op het punt van de waarde het oordeel over de kwade trouw niet onbegrijpelijk.

Al met al acht ik het oordeel van het Hof, hoewel onbevredigend, niet volstrekt onbegrijpelijk. Op grond daarvan is de kans dat de Hoge Raad ingrijpt verwaarloosbaar. Van cassatie verwacht ik geen succes.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2012-6573

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Amsterdam van 4 oktober 2012, nr. 07/01020, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

In de cassatieprocedure is door de staatssecretaris met name de werkwijze rond de toepassing van artikel 8: 29 Awb ter discussie gesteld. Op dat punt is de uitspraak van Hof Arnhem dan ook gecasseerd. Daarbij is in cassatie niet (uitsluitend) geklaagd over de gevolgen die Hof Arnhem aan zijn oordeel inzake artikel 8:29 Awb had verbonden. In zoverre kan ik het oordeel van het Hof begrijpen dat de verwijzingsopdracht ook betrekking kan hebben op de navorderingsaanslagen zelve. Het Hof wijst er daarbij terecht op dat de geheimgehouden stukken naar hun aard betekenis hebben voor de enkelvoudige belasting.

Voorts lijkt de termijnoverschrijding zich te beperken tot de periode na cassatie en kan belanghebbende over die termijnoverschrijding niet eerder klagen dan gedurende de verwijzingsprocedure. In zoverre moet dus in ieder geval voor die periode een oordeel worden gegeven over de immateriële schadevergoeding. Bij de behandeling van dat verzoek kan door ons verdedigd worden dat de vergoeding alleen kan zien op die periode omdat voor de eerdere perioden het verzoek te laat is gedaan. Ook kan worden ingebracht dat het beroep (bezien vanuit het geheel

van de procedure) alleen gegrond is voor wat betreft de boetematiging (undue delay). Onder verwijzing naar de opvatting van Hof 's-Hertogenbosch van 23 augustus 2012, rolnr. 04/01848 kan ingebracht worden dat wanneer nog uitsluitend de boete in geschil is, voor een immateriële schadevergoeding geen ruimte bestaat omdat reeds via de matiging wegens undue delay een tegemoetkoming is verkregen voor de termijnoverschrijding.

Ten slotte merk ik op dat naar mijn oordeel niet ten onrechte een proceskostenvergoeding is uitgesproken. De vermindering van de boete wegens termijnoverschrijding is de verdienste van de door belanghebbende in de procedure ingenomen stellingen en niet uitsluitend het gevolg van ambtshalve toekenning door het Hof. De Hoge Raad laat alleen in de laatste gevallen vergoeding van proceskostenvergoeding achterwege.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2012-6920

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Gravenhage van 23 oktober 2012, nr. 11/00682, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

De Rechtbank heeft geoordeeld dat sprake is van opgewekt vertrouwen. Het Hof oordeelt in hoger beroep dat geen vertrouwen is gewekt omdat het regime voor en na 2001 anders is en het enkel volgen van aangiften geen vertrouwen opwekt. Dat oordeel is juist. Het Hof vernietigt de uitspraak van de rechtbank met uitzondering van de beslissing over het griffierecht (€ 41). Tegen dit laatste aspect richt zich het voorstel.

Op zich is juist dat uit artikel 27o AWR volgt dat het Hof moet doen wat de rechtbank had behoren te doen en dat dat betekent dat het beroep in eerste instantie al ongegrond verklaard had moeten worden, waardoor belanghebbende zijn griffierecht niet terug zou krijgen. De rechter kan echter op grond van artikel 27p, tweede lid, AWR ook beslissen dat bij een ongegrond beroep het griffierecht vergoed moet worden. Dat moet de rechter dan wel motiveren. Dat is hier niet gebeurd. In zoverre zou dat een reden voor cassatie kunnen zijn.

Gelet op de feiten kan ik me echter voorstellen dat belanghebbende enigszins in verwarring is nu hij alleen voor het jaar 2006 wordt gecorrigeerd.

Voorts blijkt uit het dossier dat belanghebbende reeds na de uitspraak van de rechtbank de vergoeding wel is gaan aangeven.

Onder deze omstandigheden voel ik er niet voor om de Hoge Raad lastig te vallen voor een belang van € 41. Ik kan me zelfs voorstellen dat de Hoge Raad denkt dat wij hierbij onvoldoende belang hebben en ons beroep afdoet onder verwijzing naar artikel 80a RO.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2012-2012-6921

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Arnhem van 9 oktober 2012, nr. 12/00121, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

In artikel 59, derde lid, van de Wet financiering sociale verzekeringen (Wfsv) is bepaald dat een aanvraag tot het geven van een beschikking over het verzekerd zijn op grond van de werknemersverzekeringen door de werkgever bij de inspecteur kan worden ingediend. De inspecteur beslist bij voor bezwaar vatbare beschikking. Kennelijk heeft belanghebbende een dergelijke aanvraag ingediend, welke aanvraag zag op de arbeidskrachten Bij beschikking van 1 april 2010 heeft de inspecteur beslist dat deze vier arbeidskrachten en de overige arbeidskrachten in dienstbetrekking werkzaam zijn. Het Hof is van oordeel dat de verzekeringspositie van de overige arbeidskrachten niet is vast te stellen, aangezien de feitelijke omstandigheden niet bekend zijn. Dit oordeel acht ik onjuist, omdat het gaat om arbeidskrachten die onder dezelfde omstandigheden als de genoemde arbeidskrachten werkzaam zijn.

De aanvraag zelf zag echter niet op de overige arbeidskrachten. De vraag is of de beschikking als bedoeld in artikel 59 Wfsv tevens bedoeld is om zonder aanvraag (ambtshalve) de verzekeringspositie van arbeidskrachten vast te stellen.

Rechtbank Breda 27 december 2010, nr. AWB 10/1967, LJN: BP2004, is van oordeel dat ook een ambtshalve gegeven beschikking als bedoeld in artikel 59

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2012-7024

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte heer

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Arnhem van 30 oktober 2012, nr. 12/00039 en 12/00045, inzake

Gelet op de bijzondere omstandigheden van dit geval geef ik er de voorkeur aan af te zien van het instellen van beroep in cassatie.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Onderschriften 2013

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2013-149

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Gravenhage van 19 december 2012, nrs. 12/00415 tot en met 12/00418, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Belanghebbenden hebben in 1998 een perceel grond van hun ondernemingsvermogen overgebracht naar het privévermogen ten behoeve van de bouw van een woning. Belanghebbenden hebben ieder voor hun aandeel in de boekwinst op het perceel een beroep gedaan op toepassing van de landbouwwijstelling.

Zoals is geoordeeld in de arresten HR 3 februari 2012, nr. 10/02985, BNB 2012/110, en HR 20 april 2012, nr. 10/01454, BNB 2013/1, behelst het Besluit van 8 maart 2006, CPP2005/3338M, BNB 2006/197 (hierna: het Besluit) een zelfstandige tegemoetkoming. De Hoge Raad heeft hieraan de gevolgtrekking verbonden dat met vrucht een beroep op het gelijkheidsbeginsel kan worden gedaan door agrarische ondernemers die gelijk wensen te worden behandeld als agrarische ondernemers die uiterlijk per 31 december 2005 de tot het ondernemingsvermogen behorende woning naar het privévermogen overbrachten. De belastingplichtige van het arrest BNB 2012/110 had eind 2004 grond overgebracht naar het privévermogen om daarop een bedrijfswoning te realiseren; de belastingplichtige van het arrest BNB 2013/1 had reeds in 2002 tot zijn

ondernemingsvermogen behorende grond verkocht aan een medefirmant om daarop een woning te bouwen. Het onttrekken van een bestaande woning aan het ondernemingsvermogen wijkt niet in relevante zin af van het onttrekken van cultuurgrond aan het ondernemingsvermogen voor de bouw op die grond van een nieuwe woning (zie ook r.o. 3.3.3, eerste volzin van het arrest BNB 2013/1). Genoemde belastingplichtigen konden dan ook – al ging het bij hen om een perceel voor de bouw van een woning en niet de ondergrond van een bestaande woning – met een beroep op het gelijkheidsbeginsel toepassing van de landbouwvrijstelling afdwingen op het verschil tussen de WEVAB-cultuurgrond en de WEVAB-bougrond. 's Hofs oordeel dat de situatie van belanghebbenden voor de toepassing van de landbouwvrijstelling niet verschilt ten opzichte van de in het Besluit beschreven gevallen, acht ik dan ook juist.

Het Hof heeft voorts geoordeeld dat de omstandigheid dat in de werkafpraak van 16 mei 2006, nr. 2006/H23, V-N 2006/33.11 (hierna: de werkafpraak), onder bepaalde voorwaarden wordt verondersteld dat er geen verschil bestaat tussen de WEV-ondergrond en de WEVAB-ondergrond, een tegemoetkoming inhoudt en dat de situatie van belanghebbenden voor de vaststelling van de omvang van de onder de landbouwvrijstelling vallende winst evenmin verschilt van de in de werkafpraak beschreven gevallen. Met die oordelen kan ik mij eveneens verenigen. Deelname aan de werkafpraak stond immers evenzeer open voor de zogenoemde spijtoptanten, die de woning alsnog tot het privévermogen mochten rekenen per 31 december 2005. Aangezien niet in geschil is dat bij toepassing van de werkafpraak in de situatie van belanghebbenden zou zijn voldaan aan de voorwaarden voor toepassing van de daarin opgenomen veronderstelling, heeft het Hof terecht geoordeeld dat de door belanghebbenden bij de overbrenging van de grond naar het privévermogen behaalde winst geheel onder de landbouwvrijstelling valt. Ik zie dan ook af van het instellen van cassatieberoep.

De overgelegde stukken gaan hierbij. Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,

P.W.A. Veld

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2013-731

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Gravenhage van 18 januari 2013, nr. 11/00418, inzake de

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Zowel de Rechtbank als het Hof leggen de brief van belanghebbende van 14 februari 2007 en het antwoord van de inspecteur zo uit dat bij belanghebbende het vertrouwen is gewekt dat haar (voorgenomen) handelen juist was. De uitleg van deze brieven is voorbehouden aan de rechter die over de feiten oordeelt. Het is zeer wel mogelijk dat het Hof tot het oordeel zou zijn gekomen dat geen vertrouwen is opgewekt. Het oordeel waartoe het Hof komt acht ik echter niet onbegrijpelijk. Het komt mij voor dat de kans op succes in cassatie zo klein is dat ik er de voorkeur aan geef in het oordeel van (de Rechtbank en) het Hof te berusten.

De Rechtbank meent voorts dat belanghebbende niet aannemelijk heeft gemaakt dat bij de inkopen door de eigenaar van de het oogmerk van de wederverkoop daarvan primair dan wel secundair aanwezig was. Zij heeft dan ook ten onrechte die inkopen betrokken in haar berekeningen van het jaarsaldo en van de door haar terug te ontvangen belasting. Het Hof is van oordeel dat de Rechtbank met betrekking tot het criterium "met het oog op wederverkoop" een te beperkte maatstaf aanlegt. Ook in het onderhavige geval is volgens het Hof voldaan aan genoemd criterium. Het Hof wijst erop dat de

wederverkoop van de auto's weliswaar niet steeds op de voorgrond staat, maar dat het hier zonder meer niet gaat om auto's waarvan bij de aankoop bij voorbaat vaststaat dat die niet worden doorverkocht.

In HvJ EG 8 december 2005, zaak C-280/04 (Jyske Finans), Jurisprudentie 2005, bladzijde I-10683, is beslist dat artikel 26 bis van de Zesde richtlijn zo moet worden uitgelegd dat een onderneming die gebruikte voertuigen least, niet is uitgesloten van de categorie van belastingplichtige wederverkopers, daar de wederverkoop deel uitmaakt van de normale bedrijfsuitoefening van die onderneming en het doel van de wederverkoop ten tijde van de aankoop bestaat, ook al zijn haar activiteiten met betrekking tot wederverkoop secundair aan haar leaseactiviteiten. Bij leasemaatschappijen zal normaliter de auto op een gegeven moment verkocht worden. Zoals de Rechtbank vaststelt ontbreekt in casu dit voornemen. Het Hof acht al sprake van een beoogde wederverkoop als doorverkoop niet is uitgesloten. Het komt mij voor dat de benadering van de Rechtbank juist is en de benadering van het Hof blijk geeft van een te ruime opvatting van het begrip "met het oog op wederverkoop". De wederverkoop maakt in het onderhavige geval geen deel uit van de normale bedrijfsuitoefening.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

**Ons kenmerk
DGB 2013-801**

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden van 29 januari 2013, nr. 12/00019, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof oordeelt op grond van het arrest HR 9 maart 2012, nr. 10/03641, BNB 2012/188 (LJN BR6345) en HR 14 september 2012, nr. 11/02105, BNB 2013/12 (LJN: BX7157) dat het tijdstip waarop de vordering ontstaat niet relevant is. Er kan gewoon een voorziening worden gevormd. De Hoge Raad overwoog in het arrest van 14 september 2012:

3.4. Tot cassatie kan dit evenwel niet leiden. Zoals is overwogen in het arrest van de Hoge Raad van 9 maart 2012, nr. 10/03641, LJN BR6345, BNB 2012/188, behoort in een geval als het onderhavige de uit een borgstellingsovereenkomst voortvloeiende verplichting een betaling te doen aan de crediteur van de hoofdschuldenaar ingevolge artikel 3.92, lid 1, Wet IB 2001 tot het werkzaamheidsvermogen en wordt ook de afwikkeling van die verplichting beheerst door de bepalingen van de Wet IB 2001 met betrekking tot het resultaat uit overige werkzaamheden. Immers, de regresvordering vloeit voort uit de betaling die de borg aan de crediteur van de hoofdschuldenaar doet. Hierdoor moet de verplichting van de borg aan die hoofdschuldenaar als ten grondslag liggend aan de regresvordering worden

aangemerkt als een rechtstreeks samenhangende schuld in de zin van artikel 3.92, lid 1, van de Wet IB 2001. Aangezien deze verplichting ontstaat door het aangaan van de borgstelling, behoort zij reeds vanaf dat moment tot het werkzaamheidsvermogen. De overeenkomstige toepassing van artikel 3.25 Wet IB 2001 op grond van artikel 3.95 van die wet brengt mee dat bij de bepaling van het resultaat uit de werkzaamheid van een jaar voorafgaande aan de betaling uit hoofde van de borgtocht ter zake van een toekomstige uitgave een passiefpost kan worden gevormd indien die uitgave haar oorsprong vindt in feiten of omstandigheden die zich in de periode voorafgaande aan de balansdatum hebben voorgedaan en ook overigens aan die periode kunnen worden toegerekend, en ter zake waarvan een redelijke mate van zekerheid bestaat dat zij zich zal voordoen. Aangezien tussen partijen niet in geschil is dat, naar de Hoge Raad verstaat, voor het geval in het onderhavige jaar ter zake van de borgstelling een bedrag ten laste van het inkomen zou kunnen komen, aan het onderhavige jaar een bedrag van € 25.000 is toe te rekenen, kan belanghebbende een voorziening vormen in de zojuist bedoelde zin en is de beslissing waartoe het Hof is gekomen, juist.

Beoordeling

Blijkens artikel 3.92, lid 2, Wet IB 2001 wordt onder werkzaamheid in de zin van artikel 3.90 van deze wet mede verstaan het hebben van een schuldvordering op een vennootschap waarin een aanmerkelijk belang wordt gehouden. Een subrogatievordering uit hoofde van een door een aanmerkelijkbelanghouder overeengekomen hypotheekakte tot zekerheid van de financiering van zijn BV is een zodanige schuldvordering. Omdat deze vordering rechtstreeks samenhangt met de verplichting een betaling te doen aan de crediteur van de hoofdschuldenaar, behoort ingevolge artikel 3.92, lid 1, Wet IB 2001 deze verplichting tot het werkzaamheidsvermogen en wordt ook de afwikkeling van die verplichting beheerst door de bepalingen van de Wet IB 2001 met betrekking tot het belastbare resultaat uit overige werkzaamheden. Aangezien deze verplichting ontstaat door het aangaan van de zekerheidsstelling, behoort zij reeds vanaf dat moment tot het werkzaamheidsvermogen.

Op het tijdstip waarop de aanmerkelijkbelanghouder, na door de crediteur te zijn aangesproken voor de voldoening van de vordering die deze op de vennootschap heeft, uit dien hoofde aan de crediteur een bedrag voldoet, onttrekt de aanmerkelijkbelanghouder dat bedrag aan zijn overige vermogen en verricht hij tot

dat bedrag een storting in zijn werkzaamheidsvermogen. Het verschil tussen de betaling aan de crediteur en de waarde van de regresvordering ter zake komt ten laste van het resultaat van de werkzaamheid. De overeenkomstige toepassing van artikel 3.25 Wet IB 2001 op grond van artikel 3.95 van die wet brengt mee dat bij de bepaling van het resultaat uit de werkzaamheid in een jaar voorafgaande aan de betaling uit hoofde van de borgtocht ter zake van een toekomstige uitgave een passiefpost kan worden gevormd indien die uitgave haar oorsprong vindt in feiten of omstandigheden die zich in de periode voorafgaande aan de balansdatum hebben voorgedaan en ook overigens aan die periode kunnen worden toegerekend, en ter zake waarvan een redelijke mate van zekerheid bestaat dat zij zich zullen voordoen (vgl. HR 26 augustus 1998, nr. 33417, LJN AA2555, BNB 1998/409).

Gelet hierop heeft het Hof op goede gronden kunnen oordelen dat een voorziening gevormd kan worden. Gelet op voorgaande zal ik geen cassatie instellen tegen deze uitspraak.

Aanvullende opmerking

Ik merk nog wel op dat in deze zaak door de inspecteur niet de stelling is ingenomen dat de zekerheidsstelling door de DGA slechts is verstrekt in zijn hoedanigheid als aandeelhouder. Zulks is in casu echter zeker verdedigbaar nu bij de BV kennelijk adequate zekerheden ontbraken. Daarmee is verdedigbaar dat geen vergoeding kan worden bepaald waaronder een onafhankelijke derde bereid zou zijn geweest eenzelfde zekerheidsstelling te geven ten behoeve van de BV, onder overigens dezelfde voorwaarden en omstandigheden, en moet worden verondersteld dat bij die zekerheidsstelling door de DGA een debiteurenrisico wordt gelopen dat deze derde niet zou hebben genomen. Alsdan moet - behoudens bijzondere omstandigheden - ervan worden uitgegaan dat de DGA dit risico heeft aanvaard met de bedoeling het belang van de met hem gelieerde vennootschap in de hoedanigheid van aandeelhouder te dienen. Dit brengt mee dat een eventueel verlies op de later ontstane geldlening niet op het resultaat van de DGA in mindering kan worden gebracht (vgl. HR 9 mei 2008, nr. 43849, LJN BD1108, BNB 2008/191).

Een voorbeeld van een dergelijk aanpak in een zaak met een borgstelling is te vinden in de uitspraak van Rechtbank Oost-Nederland, 5 februari 2013, nr. 12/461, LJN: BZ0214.

De overgelegde stukken gaan hierbij. Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2013-1171

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Gravenhage van 5 februari 2013, nr. 12/00143, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

De inspecteur heeft in de pleitnota voor de zitting van het Hof twee nieuwe stellingen ingenomen, te weten: dat sprake is van een schijnhandeling en dat sprake is van fraus legis. Ter zitting van het Hof heeft de inspecteur bevestigd dat het nieuwe stellingen betreft. De gemachtigde van belanghebbende heeft vervolgens verklaard dat het beroep op voormelde punten tardief is. Het Hof overweegt dat sprake is van nieuwe geschilpunten die uitbreiding geven aan de rechtsstrijd zoals deze zich tot dat moment heeft ontwikkeld. Nu voor wat betreft deze stellingen geldt dat het niet een stelling betreft die het Hof ambtshalve zou hebben kunnen opwerpen en deze, indien toelaatbaar, bovendien mede tot een nader onderzoek van feitelijke aard zouden nopen, kon van de gemachtigde van belanghebbende redelijkerwijs niet worden verwacht dat hij zonder nadere voorbereiding op die stellingen had dienen te reageren. Nu voorts niet valt in te zien waarom de inspecteur het beroep op deze stellingen niet in een eerder stadium van de procedure naar voren heeft kunnen brengen — redenen daartoe zijn niet genoegzaam aangevoerd —, acht het Hof het bij een afweging van het belang van de inspecteur bij behandeling van zijn stellingen tegenover het belang van een doelmatige en doelgerichte voortgang van de procedure, niet in

overeenstemming met een goede procesorde indien die stellingen worden toegelaten. Het Hof beschouwt die stellingen dan ook als tardief.

De inspecteur is van mening dat geen sprake is van nieuwe stellingen, maar van nieuwe argumenten. Dit standpunt is onjuist, hetgeen onder meer blijkt uit het arrest van 30 november 2012, nr. 11/04395, V-N 2012/61.21, in welk arrest is beslist:

“Het door de Staatssecretaris in zijn verweerschrift in cassatie genoemde leerstuk van wetsontduiking komt niet voor toepassing in aanmerking, nu de Inspecteur geen feiten heeft gesteld die kunnen meebrengen dat de onderhavige rechtshandelingen hebben plaatsgevonden met als doorslaggevend motief het ontgaan van de heffing van overdrachtsbelasting.”

De Advocaat-Generaal merkt in zijn conclusie bij dit arrest op dat de subsidiaire stelling dat de belanghebbenden in fraudem legis zouden hebben gehandeld, in feitelijke instanties door de Inspecteur niet was betrokken. Vanwege het ontbreken van feitelijke grondslag voor het aannemen van een overwegend antifiscaal motief werd niet aan toepassing van fraus legis toegekomen.

Er is sprake van stellingen indien het standpunt wordt ingenomen dat sprake is van een schijnhandeling of fraus legis. Hiertoe kunnen feitelijke argumenten worden aangevoerd waarop belanghebbende behoort te kunnen reageren. Het tardief verklaren van de stellingen door het Hof acht ik in de gegeven omstandigheden niet onjuist.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

**Ons kenmerk
DGB 2013-1315**

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Arnhem-Leeuwarden van 5 maart 2013, nr. 12/00512, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

De omstandigheid, dat iemand zich tegenover een ander verplicht heeft aan deze de inkomsten uit zijn arbeid ten goede te doen komen, verhindert op zich zelf niet dat eerstgenoemde zelf die inkomsten geniet (HR 16 april 1969, nr. 16 098, BNB 1969/115). De vraag is of deze situatie zich in het onderhavige geval voordoet. Belanghebbende neemt projecten, bestaande uit werkzaamheden, verband houdende met inventarisatie, winkelombouw, winkelinrichting en schoonmaakwerk, aan van onder meer grootwinkelbedrijven. De grootwinkelbedrijven betalen voor de werkzaamheden aan belanghebbende. De werkzaamheden worden verricht door leden van de geloofsgemeenschap, de werkers. Aan de werkers, die allen afstand hebben gedaan van iedere aanspraak op loon, wordt geen beloning betaald; niet door de opdrachtgevers en ook niet door belanghebbende. De werkers doen in wezen een gift in de vorm van het leveren van arbeidskracht.

Er zijn, althans theoretisch, twee mogelijke inhoudingsplichtigen, belanghebbende en het grootwinkelbedrijf. Indien het grootwinkelbedrijf als inhoudingsplichtige zou worden aangemerkt, is de casus vergelijkbaar met Hof Amsterdam 17 mei 1995, nr. 94/4382, FED 1996/185. Belanghebbende gaat voor eigen rekening en risico

overeenkomsten aan met grootwinkelbedrijven. Het staat de werkers vrij om ten behoeve van belanghebbende werkzaamheden te verrichten zonder beloning (zie J.P.E. de Kock, LoonBrief 1996, nr. 3, blz. 3-6). Het grootwinkelbedrijf verstrekt geen beloning aan de werkers. Er is geen sprake van een arbeidsovereenkomst tussen het grootwinkelbedrijf en de werkers. Het grootwinkelbedrijf kan niet als inhoudingsplichtige worden aangemerkt. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de omstandigheid dat de grootwinkelbedrijven aan belanghebbende een vergoeding verstrekken voor de verrichte werkzaamheden.

De inspecteur heeft belanghebbende als inhoudingsplichtige aangemerkt. Het is echter het grootwinkelbedrijf dat een vergoeding voor verrichte werkzaamheden betaalt en niet belanghebbende. Bij een uitzendbureau of bij aangenomen werk - belanghebbende verricht vergelijkbare werkzaamheden- wordt de vergoeding die de opdrachtgever aan dit bureau betaalt, niet aangemerkt als een beloning voor de arbeidskracht. Er moet een relatie zijn tussen de werker en loon of een recht op loon, dat ontleend kan worden aan de verhouding tussen belanghebbende en de werker. In casu bestaat niet een dergelijk loon of recht op loon.

Het Hof is van oordeel dat de werkers hebben afgezien van een aanspraak op loon en niet van loon waarop zij aanspraak kunnen maken. De werker heeft zich niet verbonden om tegen loon arbeid te verrichten. 's Hof's oordeel is van feitelijke aard, niet onbegrijpelijk en derhalve in cassatie niet met vrucht te bestrijden. Het Hof geeft geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting door te oordelen dat er geen sprake is van een dienstbetrekking in de zin van artikel 7:610 van het BW.

Ik moge nog opmerken dat voor de werkers geen giftenaftrek mogelijk is, aangezien verrichte arbeid geen vermogensbestanddeel is (HR 1 november 1989, nr. 26296, BNB 1989/337).

De door de Belastingdienst,
stukken gaan hierbij.

overgelegde

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2013-1315

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Arnhem-Leeuwarden van 5 maart 2013, nr. 12/00512, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

De omstandigheid, dat iemand zich tegenover een ander verplicht heeft aan deze de inkomsten uit zijn arbeid ten goede te doen komen, verhindert op zich zelf niet dat eerstgenoemde zelf die inkomsten geniet (HR 16 april 1969, nr. 16 098, BNB 1969/115). De vraag is of deze situatie zich in het onderhavige geval voordoet. Belanghebbende neemt projecten, bestaande uit werkzaamheden, verband houdende met inventarisatie, winkelombouw, winkelinrichting en schoonmaakwerk, aan van onder meer grootwinkelbedrijven. De grootwinkelbedrijven betalen voor de werkzaamheden aan belanghebbende. De werkzaamheden worden verricht door leden van de geloofsgemeenschap, de werkers. Aan de werkers, die allen afstand hebben gedaan van iedere aanspraak op loon, wordt geen beloning betaald; niet door de opdrachtgevers en ook niet door belanghebbende. De werkers doen in wezen een gift in de vorm van het leveren van arbeidskracht.

Er zijn, althans theoretisch, twee mogelijke inhoudingsplichtigen, belanghebbende en het grootwinkelbedrijf. Indien het grootwinkelbedrijf als inhoudingsplichtige zou worden aangemerkt, is de casus vergelijkbaar met Hof Amsterdam 17 mei 1995, nr. 94/4382, FED 1996/185. Belanghebbende gaat voor eigen rekening en risico overeenkomsten aan met grootwinkelbedrijven. Het staat de werkers vrij om ten

behoefte van belanghebbende werkzaamheden te verrichten zonder beloning (zie J.P.E. de Kock, LoonBrief 1996, nr. 3, blz. 3-6). Het grootwinkelbedrijf verstrekt geen beloning aan de werkers. Er is geen sprake van een arbeidsovereenkomst tussen het grootwinkelbedrijf en de werkers. Het grootwinkelbedrijf kan niet als inhoudingsplichtige worden aangemerkt. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de omstandigheid dat de grootwinkelbedrijven aan belanghebbende een vergoeding verstrekken voor de verrichte werkzaamheden.

De inspecteur heeft belanghebbende als inhoudingsplichtige aangemerkt. Het is echter het grootwinkelbedrijf dat een vergoeding voor verrichte werkzaamheden betaalt en niet belanghebbende. Bij een uitzendbureau of bij aangenomen werk - belanghebbende verricht vergelijkbare werkzaamheden - wordt de vergoeding die de opdrachtgever aan dit bureau betaalt, niet aangemerkt als een beloning voor de arbeidskracht. Er moet een relatie zijn tussen de werker en loon of een recht op loon, dat ontleend kan worden aan de verhouding tussen belanghebbende en de werker. In casu bestaat niet een dergelijk loon of recht op loon.

Het Hof is van oordeel dat de werkers hebben afgezien van een aanspraak op loon en niet van loon waarop zij aanspraak kunnen maken. De werker heeft zich niet verbonden om tegen loon arbeid te verrichten. 's Hof's oordeel is van feitelijke aard, niet onbegrijpelijk en derhalve in cassatie niet met vrucht te bestrijden. Het Hof geeft geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting door te oordelen dat er geen sprake is van een dienstbetrekking in de zin van artikel 7:610 van het BW.

Ik moge nog opmerken dat voor de werkers geen giftenaftrek mogelijk is, aangezien verrichte arbeid geen vermogensbestanddeel is (HR 1 november 1989, nr. 26296, BNB 1989/337).

De door de Belastingdienst, overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2013-1869

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Gravenhage van 26 maart 2013, nr. 12/00459 en 12/00427, inzake . Ter toelichting merk ik het volgende op.

Gelet op de arresten HR 24 mei 2002, nr. 37 236, BNB 2002/233 en HR 11 november 2011, nr. 10/01366, BNB 2012/16 heeft het Hof voor de behandeling van de kwestie van het winstgemis het juiste toetsingskader gehanteerd. Daarmee geeft het oordeel van het Hof geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Voor het overige is het oordeel van het Hof van feitelijke aard en niet onbegrijpelijk. Verder verwijst ik naar mijn mail van 23 april 2013, waarin ik kort inging op de door jou aangevoerde klachten tegen de hofuitspraak. De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,

P.W.A. Veld

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2013-1944

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof Den Haag van 22 maart 2013, nr. 11/00905, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het oordeel van het Hof is tot stand gekomen op grond van een waardering van de gebezigde bewijsmiddelen. Een dergelijke waardering is in beginsel voorbehouden aan de feitenrechter en kan in cassatie niet worden getoetst. De omstandigheid dat een andere weging en beoordeling meer in de rede zou hebben gelegen, maakt de conclusie van het Hof nog niet onbegrijpelijk. Het vorenstaande neemt overigens niet weg dat ik uw onbegrip c.q. onvrede met de uitkomst van deze zaak volledig kan plaatsen.

Mede omdat de voorliggende zaak geen principiële rechtsvraag betreft, mag veeleer worden verwacht dat de Hoge Raad een in te stellen beroep in cassatie zou afdoen onder verwijzing naar artikel 81, lid 1, Wet op de Rechterlijke Organisatie dan wel zelfs niet-ontvankelijk acht op de voet van artikel 80a van die Wet. Naar mijn stellige overtuiging kan van het instellen van beroep in cassatie mitsdien geen succes worden verwacht.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,

P.W.A. Veld

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2013-2352

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van bovenvermelde brief van mr. _____ deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof Arnhem - Leeuwarden van 16 april 2013, nrs. 11/00232 en 11/00233, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof oordeelt in r.o. 4.4., onder verwijzing naar het arrest van 24 december 2010, nr. 09/02964, BNB 2012/21, dat het uitponden van onroerende zaken kan leiden tot belastbaar resultaat uit overige werkzaamheden in de zin van artikel 3.91, eerste lid, onder c, van de Wet inkomstenbelasting 2001 (hierna: Wet IB 2001), indien sprake is van "meer dan normaal actief vermogensbeheer" en van "bijzondere kennis". Aldus gaat het Hof uit van een juiste rechtsopvatting. De bewijslast ligt in beginsel bij de inspecteur. In r.o. 4.5 oordeelt het Hof dat de Inspecteur niet geslaagd is in het bewijs dat belanghebbende voorkennis of daarmee vergelijkbare bijzondere vormen van kennis heeft aangewend in de zin van artikel 3.91, eerste lid, onder c, Wet IB 2001. Het Hof wijst er daarbij op dat de algemene kennis van belanghebbende over de "vastgoedwereld" en veilingen, op zichzelf daarvoor onvoldoende is. Aan het oordeel legt het Hof voorts ten grondslag de door het Hof overgenomen overweging van de Rechtbank dat belanghebbende weliswaar samenwerkte met andere personen, maar dat niet is gesteld, laat staan aannemelijk is gemaakt waaruit hun bijzondere kennis op het gebied van vastgoed bestaat, terwijl ook van toerekening van die kennis aan

belanghebbende niet is gebleken. 's Hof's oordeel is van feitelijke aard. Het is voldoende en begrijpelijk gemotiveerd.

Het oordeel van het Hof in r.o. 4.7, dat de Inspecteur niet geslaagd is aannemelijk te maken dat belanghebbende ter zake van zijn participatie in de onder r.o. 2.6 en 2.7 bedoelde onroerende zaken steeds heeft gehandeld in de wetenschap dat deze met winst kunnen worden verkocht en met het oogmerk door wederverkoop voordeel te behalen, is evenzeer van feitelijke aard en niet onbegrijpelijk.

Voor zover de Inspecteur ten slotte heeft gesteld dat belanghebbende in de lijn van het aan- en verkopen van de woningen ook strijk- en plogelden en uitkoopsommen ontvangt, heeft de Inspecteur, naar het oordeel van het Hof in r.o. 4.10, niet aannemelijk gemaakt dat sprake is van strijk- of plogelden in de gebruikelijke zin van het woord, noch van enig andere belaste activiteit jegens de overgebleven "groepsleden". Dat oordeel geeft geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is voor het overige als verweven met waarderingen van feitelijke aard in cassatie niet op zijn juistheid te toetsen. Ook dat oordeel is voldoende gemotiveerd en geenszins onbegrijpelijk.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2013-2640

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Gravenhage van 26 april 2013, nr. 12/00158 en 12/00164, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Gelet op geringe fiche saldo en ontbreken van informatie over de rentevrijstelling 1994 verwacht ik in een verwijzingszaak geen succes. Nu er daadwerkelijk proceshandelingen (conclusie na verwijzing en mondelinge behandeling) zijn verricht, zie ik geen aanleiding om te klagen. Nu het boetebewijs individueel geleverd moet worden op basis van het eigen inkomens- en vermogensplaatje zie ik ook geen aanleiding om op basis van bijzondere omstandigheden alle 31 zaken bij elkaar te nemen. De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2013-2643

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Gravenhage van 26 april 2013, nr. 12/00166, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Gelet op geringe fiche saldo en ontbreken van informatie over de rentevrijstelling 1994 verwacht ik in een verwijzingszaak geen succes. Nu er daadwerkelijk proceshandelingen (conclusie na verwijzing en mondelinge behandeling) zijn verricht, zie ik geen aanleiding om te klagen. Nu het boetebewijs individueel geleverd moet worden op basis van het eigen inkomens- en vermogensplaatje zie ik ook geen aanleiding om op basis van bijzondere omstandigheden alle 31 zaken bij elkaar te nemen. De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2013-2710

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof Den Haag van 17 april 2013, nr. 11/00868, 11/00869, 11/00870 en 11/00871, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

De vraag is of belanghebbende overtuigend heeft aangetoond dat hij de ter beschikking gestelde auto niet of nauwelijks voor privé doeleinden heeft gebruikt. De inspecteur heeft gewezen op een bij de echtgenote ingestelde controle. Het Hof deelt echter de twijfels die de Inspecteur verbindt aan de bij de echtgenote van belanghebbende ingestelde controle naar de kilometeradministratie niet. De verwijzing van de Inspecteur naar de bij de echtgenote van belanghebbende ingestelde controle acht het Hof te weinig concreet. Het Hof acht de mede ter zitting gedane verklaringen van belanghebbende voor de ritten buiten het kader van de dienstbetrekking geloofwaardig en komt tot het oordeel dat de rittenregistraties een betrouwbare weergave geven van de werkelijk gereden zakelijke kilometers en mitsdien niet moeten worden verworpen. Belanghebbende heeft volgens het Hof voldaan aan de op hem rustende bewijslast te doen blijken dat er met de ter beschikking gestelde auto op jaarbasis niet meer dan 500 kilometer privé is gereden.

Dit oordeel is van feitelijke aard en als berustend op de aan het Hof voorbehouden keuze en waardering van de bewijsmiddelen in cassatie niet toetsbaar.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2013-2713

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Gravenhage van 26 april 2013, nr. 12/00268, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het voorstel ziet met name op de mate waarin het Hof de boeten heeft gematigd. Op dat punt heeft de rechter een behoorlijke beleidsvrijheid. De aangevoerde redenen kunnen dienen als grond voor het oordeel. Van het instellen van cassatie verwacht ik geen succes.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2013-2714

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Gravenhage van 26 april 2013, nr. 12/200389, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Nu er daadwerkelijk proceshandelingen (conclusie na verwijzing en mondelinge behandeling) zijn verricht, zie ik geen aanleiding om te klagen over de proceskostenveroordeling. Factor 1,5 lijkt hoog, maar daarvoor alleen ga ik niet in cassatie. Nu het boetebewijs individueel geleverd moet worden op basis van het eigen inkomens- en vermogensplaatje zie ik ook geen aanleiding om op basis van bijzondere omstandigheden alle 31 zaken bij elkaar te nemen.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2013-2716

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Gravenhage van 26 april 2013, nr. 12/00340 en 12/00341, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Nu er daadwerkelijk proceshandelingen (conclusie na verwijzing en mondelinge behandeling) zijn verricht, zie ik geen aanleiding om te klagen over de proceskostenveroordeling. Factor 1,5 lijkt hoog, maar daarvoor alleen ga ik niet in cassatie. Nu het boetebewijs individueel geleverd moet worden op basis van het eigen inkomens- en vermogensplaatje zie ik ook geen aanleiding om op basis van bijzondere omstandigheden alle 31 zaken bij elkaar te nemen.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2013-2746

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Gravenhage van 26 april 2013, nr. 12/00339, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Nu er daadwerkelijk proceshandelingen (conclusie na verwijzing en mondelinge behandeling) zijn verricht, zie ik geen aanleiding om te klagen over de proceskostenveroordeling. Factor 1,5 lijkt hoog, maar daarvoor alleen ga ik niet in cassatie. Nu het boetebewijs individueel geleverd moet worden op basis van het eigen inkomens- en vermogensplaatje zie ik ook geen aanleiding om op basis van bijzondere omstandigheden alle 31 zaken bij elkaar te nemen.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenm
DGB 2013-2747

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Gravenhage van 26 april 2013, nr. 12/00159 en 12/00163, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Nu er daadwerkelijk proceshandelingen (conclusie na verwijzing en mondelinge behandeling) zijn verricht, zie ik geen aanleiding om te klagen over de proceskostenveroordeling. Factor 1,5 lijkt hoog, maar daarvoor alleen ga ik niet in cassatie. Nu het boetebewijs individueel geleverd moet worden op basis van het eigen inkomens- en vermogensplaatje zie ik ook geen aanleiding om op basis van bijzondere omstandigheden alle 31 zaken bij elkaar te nemen.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2013-2748

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Gravenhage van 26 april 2013, nr. 12/00167 en 12/00168, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Nu er daadwerkelijk proceshandelingen (conclusie na verwijzing en mondelinge behandeling) zijn verricht, zie ik geen aanleiding om te klagen over de proceskostenveroordeling. Factor 1,5 lijkt hoog, maar daarvoor alleen ga ik niet in cassatie. Nu het boetebewijs individueel geleverd moet worden op basis van het eigen inkomens- en vermogensplaatje zie ik ook geen aanleiding om op basis van bijzondere omstandigheden alle 31 zaken bij elkaar te nemen.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2013-3250

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Den Haag van 4 juni 2013, nr. 12/00377, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof heeft uitspraak gedaan inzake de (mate van) afwaardering als gevolg van een vertraagde levering van de aandelen na de uitoefening van een optierecht. Het Hof heeft voorop gesteld dat de onderhavige situatie weliswaar enige gelijkenis vertoont met een zogeheten "lock-up" situatie doch daaraan niet gelijk is. Voor zijn oordeel dat de situaties niet vergelijkbaar zijn, gaat het Hof er onder meer van uit dat in de onderhavige situatie sprake is van een onmogelijkheid tot afdekking van koersrisico's in de periode gelegen tussen het moment van aankoop en van levering van de aandelen. Dat uitgangspunt is niet juist. Niets stond belanghebbende in de weg om na de uitoefening van zijn optierecht de koers en wisselkoersrisico's op enige wijze af te dekken. Wat er verder ook zij van de overwegingen van het Hof, de uiteindelijke beslissing van het Hof dat belanghebbende geen beroep toekomt op de nieuwe bewijsregel, vastgesteld voor de afwaardering van beursgenoteerde aandelen in verband met een vervreemdingsverbod (zie mijn toelichting onder de uitspraak van Hof Amsterdam van 29 maart 2012, nr. 09/00340, V-N 2012/52.19), is mijns inziens terecht.

Het Hof stelt de afwaardering vervolgens - in goede justitie - vast op 2% van de beurswaarde op het uitoefenmoment. Daarbij heeft het Hof argumenten van zowel de belanghebbende als de inspecteur gewogen en geoordeeld dat geen van beide partijen het door hen bepleite kortingspercentage aannemelijk heeft gemaakt. Een bepaling van de afwaardering in goede justitie leent zich slechts in beperkte mate voor motivering. Voorts is het oordeel niet onbegrijpelijk. Van het instellen van beroep in cassatie valt dan ook geen succes te verwachten.

Ik heb begrepen dat belanghebbende beroep in cassatie heeft ingesteld. In verband met het schrijven van het verweerschrift heb ik de overgelegde stukken vooralsnog achtergehouden. Ik heb de zaak aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2013-3270

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch van 23 mei 2013, nr. 12/00328, inzake _____, als rechtsopvolger onder algemene titel van _____

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof heeft beslist dat de Inspecteur niet beschikt over een nieuw feit dat herziening van de verliesbeschikking in verband met de niet-aftrekbaarheid van rente in de zin van artikel 10d van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969 rechtvaardigt. Nu uit de overige gegevens van het aangiftebiljet voor de Inspecteur relatief eenvoudig af te leiden was dat sprake was van niet-aftrekbare rente, kon het Hof oordelen dat dit een feit is dat de Inspecteur bekend was of redelijkerwijs bekend had kunnen zijn.

Voorts is naar het oordeel van het Hof geen sprake van kwade trouw. Bij arrest van 3 december 2010, nr. 09/04514, BNB 2011/59, heeft de Hoge Raad overwogen dat slechts sprake is van kwade trouw, indien de daarvoor vereiste bewustheid aanwezig is op het moment van het doen van de aangifte. De Inspecteur heeft de stelplicht en bewijslast ten aanzien van de aan kwade trouw ten grondslag liggende feiten en omstandigheden. Het Hof heeft in het onderhavige geval geoordeeld dat de Inspecteur die feiten en omstandigheden niet

heeft gesteld, laat staan aannemelijk gemaakt. Het Hof overweegt dat belanghebbendes gemachtigde een fout heeft gemaakt, die, zoals de gemachtigde heeft erkend, niet gemaakt had mogen worden, maar welke fout niet met (voorwaardelijke) opzet is begaan. Dan kan niet worden aangenomen dat sprake is van kwade trouw aan de zijde van de gemachtigde. Dat de gemachtigde heeft nagelaten zich in de toepasselijke wettelijke bepalingen te verdiepen, ook indien hij dit wel behoorde te doen, betekent nog niet dat sprake is van de voorwaardelijk opzet vereiste bewuste aanvaarding van de aanmerkelijke kans dat van belanghebbende te weinig belasting zou worden geheven, zo blijkt uit het arrest van 31 mei 2013, nr. 12/01060, NTFR 2013-1219 (zie ook HR 30 september 2011, nr. 10/01297, BNB 2012/13).

's Hofs beslissing dat geen sprake is van te kwader trouw in de zin van artikel 20b, lid 3, van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969, geeft mijns inziens geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting en kan, als verweven met waarderingen van feitelijke aard, voor het overige in cassatie niet op juistheid worden getoetst. Het oordeel is ook niet onbegrijpelijk of onvoldoende gemotiveerd. Van het instellen van beroep in cassatie valt dan geen succes te verwachten.

De overgelegde stukken gaan hierbij. Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2013-3375

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Den Haag van 28 juni 2013, nr. 12/00414, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het oordeel van het Hof dat belanghebbende ten tijde van het aangaan van de verplichting tot aankoop van het pand de intentie had om daar zijn winkel voort te zetten en boven de winkel te gaan wonen is een oordeel van feitelijke aard en gelet op de aan het Hof toekomende keuze en waardering van de bewijsmiddelen ook niet onbegrijpelijk. Een ander oordeel zou ook mogelijk zijn, maar dat maakt het door het Hof gegeven oordeel niet volstrekt onbegrijpelijk. Van cassatie verwacht ik dan ook geen succes.

Daarbij merk ik op dat naar mijn opvatting reeds op 20 april 2006 vo belanghebbende een verplichting ontstond om het pand voor € kopen. Dat de prijs later is aangepast, maakt niet dat die verplichting niet al nd. Belanghebbende kon er niet meer onder uit.

Vervolgens is dan ook het oordeel eerst na de ontdekking dat de financiering (aankoop + verbouwing) niet rond kon komen, is gezocht naar een andere optie

(verkoop) een oordeel van feitelijke aard. Het is onze ervaring dat de Hoge Raad hier niets meer mee doet.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,

P.W.A. Veld

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2013-3415

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Den Haag van 22 mei 2013, nr. 12/00338, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

In casu is sprake van een aan een werknemer betaalde vergoeding van dubbele huisvestingskosten over een periode van langer dan twee jaren. Binnen deze periode is sprake geweest van verschillende tewerkstellingen op verschillende plaatsen. Per tewerkstelling is nooit sprake geweest van een periode van langer dan twee jaren.

Het Hof heeft geoordeeld dat voor de in artikel 15b, eerste lid, aanhef en letter i, van de Wet LB 1964 genoemde termijn van twee jaren waarover de vergoeding van dubbele huisvestingskosten vrijgesteld vergoed kan worden, dient te worden opgevat als een termijn per tewerkstelling en niet zoals de rechtbank had beslist als een termijn per dienstbetrekking. Dat oordeel acht ik juist. Binnen de Belastingdienst is eerder uitgedragen dat de tweejaarstermijn binnen een dienstbetrekking geldt per tewerkstelling op een bepaalde plaats. Voor de duidelijkheid merk ik nog wel op dat dit niet geldt bij twee opeenvolgende tewerkstellingen (met een korte tussenperiode) op dezelfde plaats, tenzij sprake is van twee van elkaar onafhankelijke tewerkstellingen. Voor de werkgever geldt daarvoor een zwaardere bewijslast (overtuigend aantonen).

De overgelegde stukken gaan hierbij. Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2013-4022

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof Den Haag van 28 juni 2013, nr. 12/00460 en 12/00461, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof overweegt dat de met betrekking tot de detachering van de directeur voorhanden zijnde gegevens, door de Inspecteur niet, althans niet afdoende, bestreden en overigens aannemelijk te achten opsomming van kwalificaties en werkzaamheden, ruim voldoende aanwijzingen bieden voor de conclusie dat die detachering is te kwalificeren als een nauw met het onderwijs samenhangende activiteit en daarom, net als de onderwijsverstrekking zelf, is te rangschikken onder de onderwijsvrijstelling. Een directeur van een basisschool is in feite nog meer dan een docent, degene die de kwaliteit van het onderwijs waarborgt. Zonder de terbeschikkingstelling van de directeur is, zo overweegt het Hof, de gelijkwaardigheid niet te verzekeren van het door de inlenende basisschool verzorgde bijzondere onderwijs.

Gelet op de feitelijke vaststellingen van het Hof is voldaan aan de drie voorwaarden uit HvJ EG 14 juni 2007, zaak C-434/05 (Horizon College), BNB 2008/100*, LJN: BA8160. Dit arrest ziet op het ter beschikking stellen van leraren. De vraag is of het arrest ook betekenis heeft in het geval een directeur van een school ter beschikking wordt gesteld. Het ter beschikking stellen van leraren (of

directeuren) op zich is geen onderwijsactiviteit. Het leiding geven aan een school en het organiseren van onderwijsactiviteiten hangt wel nauw samen met onderwijs. Het uitlenen van een directeur hangt dan ook nauw samen met onderwijs. Steun voor deze opvatting is te ontleen aan het arrest van 10 september 2010, nr. 08/03624, ECLI:NL:HR:2010:BK3786, BNB 2011/49^{c*}, in welk arrest is beslist dat onderwijsondersteunende diensten moeten worden aangemerkt als nauw met onderwijs samenhangende diensten in de zin van artikel 13, A, lid 1, letter i, van de Zesde richtlijn.

Ik geef er dan ook de voorkeur aan om af te zien van het instellen van beroep in cassatie.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2013-4054

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw voorstel deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraken van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch van 20 juni 2013, nr. 12/00621 en 12/00622, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Alhoewel ik mij op bepaalde punten niet geheel met de uitspraken van het Hof kan verenigen, heb ik niettemin besloten geen beroep in cassatie in te stellen tegen de uitspraken van het Hof. De letterlijke toetsing van artikel 2, eerste lid, aanhef en onderdeel c, van de Regeling aanwijzing directeur-groootaandeelhouder, zoals door de Inspecteur voorgestaan, is niet in overeenstemming met de jurisprudentie van de Centrale Raad van Beroep, die - bij gebreke van jurisprudentie van de Hoge Raad op dit punt - vooralsnog als uitgangspunt kan worden genomen. Volgens deze jurisprudentie mag er, om deze bepaling te kunnen toepassen, buiten de statutaire bestuurders niemand anders zeggenschap uitoefenen in de algemene vergadering van aandeelhouders. Alle aandeelhouders dienen tevens statutair bestuurder van de vennootschap zijn. Te wijzen valt op CRvB 21 oktober 2004, nr. 03/926 ALGEM, ECLI: AR4532; CRvB 16 december 2004, nr. 02/2694 ALGEM, ECLI: AR8710; CRvB 10 februari 2005, nr. 03/3093 ALGEM, ECLI: AS8272; CRvB 9 juni 2005, nr. 04/3556 ALGEM, ECLI: AT8124 en CRvB 20 oktober 2005, nr. 02/2694 ALGEM, ECLI: AU4819. Nu ook zeggenschap hebben die de besluitvorming van en belanghebbende kan beïnvloeden, zouden de broers geen dga kunnen zijn op grond van deze

jurisprudentie. De uitleg die de Hoge Raad, zoals blijkt uit het arrest van 22 maart 2013, nr. 12/02909, ECLI:NL:HR:2013:BY9295, V-N 2013/17.12, r.o. 3.4, aan de Regeling geeft, leidt vervolgens tot dezelfde conclusie als die waartoe het Hof komt. De beide broers zijn verzekerd voor de werknemersverzekeringen.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,

P.W.A. Veld

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2013-4807

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden van 27 augustus 2013, nr. 12/00176, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof heeft voor de toepassing van de meerderheidsregel uit de aangedragen gevallen uiteindelijk zeven gevallen vergelijkbaar geacht. De gevallen waarbij sprake was van een gering belang zijn bij het oordeel niet betrokken (r.o. 4.8). Die beperking tot zeven gevallen acht ik juist (HR 17 juni 1992, nr. 27 048, BNB 1992/295). Bij de vier gevallen waar een juiste rechtstoepassing achterwege is gebleven kan onderscheid gemaakt worden tussen de gevallen waarin de het afzien van de vrijwilligersvergoeding zichtbaar in de aangifte was verwerkt (2 gevallen) en gevallen waarin een en ander niet zichtbaar was omdat een niet gespecificeerd totaalbedrag in aftrek werd gebracht.

Nu belanghebbende de inspecteur de gegevens heeft verstrekt waarmee hij in de twee laatstgenoemde gevallen nog kon navorderen, maar dat niet heeft gedaan en dat ook niet voornemens was, kunnen deze twee gevallen zonder twijfel gerekend worden tot de gevallen waarbij een juiste rechtstoepassing achterwege is gebleven (zie HR 13 juli 2012, nr. 11/00162, BNB 2013/2, r.o. 4.3). Daarmee is derhalve in

vier van de zeven gevallen (de meerderheid) een juiste rechtstoepassing achterwege gebleven.

Dat navordering achterwege is gebleven, is overigens het gevolg van mijn brief van 8 juli 2011 aan de Tweede Kamer (Kamerstukken II 2010/2011, 31 066, nr. 107) in reactie op de motie Omtzigt. Aldaar is onder andere toegezegd dat over de jaren 2008-2010 over als gift afgetrokken vrijwilligersvergoedingen niet nagevorderd zal worden. Daarmee is sprake van een expliciet standpunt van het bestuursorgaan om de juiste wetstoepassing achterwege te laten.

Bovenstaande betekent dat in vier van de zeven gevallen de juiste wetstoepassing achterwege is gebleven. Het Hof heeft het beroep op het gelijkheidsbeginsel (meerderheidsregel) dan ook terecht gehonoreerd.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2013-4809

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden van 27 augustus 2013, nr. 12/00177, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof heeft voor de toepassing van de meerderheidsregel uit de aangedragen gevallen uiteindelijk zeven gevallen vergelijkbaar geacht. De gevallen waarbij sprake was van een gering belang zijn bij het oordeel niet betrokken (r.o. 4.8). Die beperking tot zeven gevallen acht ik juist (HR 17 juni 1992, nr. 27 048, BNB 1992/295). Bij de vier gevallen waar een juiste rechtstoepassing achterwege is gebleven kan onderscheid gemaakt worden tussen de gevallen waarin de het afzien van de vrijwilligersvergoeding zichtbaar in de aangifte was verwerkt (2 gevallen) en gevallen waarin een en ander niet zichtbaar was omdat een niet gespecificeerd totaalbedrag in aftrek werd gebracht.

Nu belanghebbende de inspecteur de gegevens heeft verstrekt waarmee hij in de twee laatstgenoemde gevallen nog kon navorderen, maar dat niet heeft gedaan en dat ook niet voornemens was, kunnen deze twee gevallen zonder twijfel gerekend worden tot de gevallen waarbij een juiste rechtstoepassing achterwege is gebleven (zie HR 13 juli 2012, nr. 11/00162, BNB 2013/2, r.o. 4.3). Daarmee is derhalve in

vier van de zeven gevallen (de meerderheid) een juiste rechtstoepassing achterwege gebleven.

Dat navordering achterwege is gebleven, is overigens het gevolg van mijn brief van 8 juli 2011 aan de Tweede Kamer (Kamerstukken II 2010/2011, 31 066, nr. 107) in reactie op de motie Omtzigt. Aldaar is onder andere toegezegd dat over de jaren 2008-2010 over als gift afgetrokken vrijwilligersvergoedingen niet nagevorderd zal worden. Daarmee is sprake van een expliciet standpunt van het bestuursorgaan om de juiste wetstoepassing achterwege te laten.

Bovenstaande betekent dat in vier van de zeven gevallen de juiste wetstoepassing achterwege is gebleven. Het Hof heeft het beroep op het gelijkheidsbeginsel (meerderheidsregel) dan ook terecht gehonoreerd.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2013-4810

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden van 27 augustus 2013, nr. 12/00175, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof heeft voor de toepassing van de meerderheidsregel uit de aangedragen gevallen uiteindelijk zeven gevallen vergelijkbaar geacht. De gevallen waarbij sprake was van een gering belang zijn bij het oordeel niet betrokken (r.o. 4.8). Die beperking tot zeven gevallen acht ik juist (HR 17 juni 1992, nr. 27 048, BNB 1992/295). Bij de vier gevallen waar een juiste rechtstoepassing achterwege is gebleven kan onderscheid gemaakt worden tussen de gevallen waarin de het afzien van de vrijwilligersvergoeding zichtbaar in de aangifte was verwerkt (2 gevallen) en gevallen waarin een en ander niet zichtbaar was omdat een niet gespecificeerd totaalbedrag in aftrek werd gebracht.

Nu belanghebbende de inspecteur de gegevens heeft verstrekt waarmee hij in de twee laatstgenoemde gevallen nog kon navorderen, maar dat niet heeft gedaan en dat ook niet voornemens was, kunnen deze twee gevallen zonder twijfel gerekend worden tot de gevallen waarbij een juiste rechtstoepassing achterwege is gebleven (zie HR 13 juli 2012, nr. 11/00162, BNB 2013/2, r.o. 4.3). Daarmee is derhalve in vier van de zeven gevallen (de meerderheid) een juiste rechtstoepassing achterwege gebleven.

Dat navordering achterwege is gebleven, is overigens het gevolg van mijn brief van 8 juli 2011 aan de Tweede Kamer (Kamerstukken II 2010/2011, 31 066, nr. 107) in reactie op de motie Omtzigt. Aldaar is onder andere toegezegd dat over de jaren 2008-2010 over als gift afgetrokken vrijwilligersvergoedingen niet nagevorderd zal worden. Daarmee is sprake van een expliciet standpunt van het bestuursorgaan om de juiste wetstoepassing achterwege te laten.

Bovenstaande betekent dat in vier van de zeven gevallen de juiste wetstoepassing achterwege is gebleven. Het Hof heeft het beroep op het gelijkheidsbeginsel (meerderheidsregel) dan ook terecht gehonoreerd.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2013-5037

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van het voorstel van de Belastingdienst,
, deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld
tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch van 23 augustus
2013, nr. 12/00683, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Vaststaat dat de werknemers een bijdrage aan de pensioenregeling verschuldigd zijn ter grootte van een derde deel van de totale pensioenpremie, dat deze premie door belanghebbende wordt ingehouden op het loon en dat belanghebbende vervolgens de totale pensioenpremie dient te voldoen aan het pensioenfonds. Belanghebbende heeft echter - ten onrechte - twee derde deel van de totale pensioenpremie ingehouden op het loon van de werknemers. Vaststaat dat belanghebbende aan het pensioenfonds de gehele verschuldigde premie heeft voldaan, waaronder de teveel ingehouden bijdrage. Zowel belanghebbende als de werknemers hebben beoogd de verschuldigde bijdrage aan de pensioenregeling te voldoen. Zij waren zich niet bewust van het feit dat ten onrechte twee derde deel van de premie op het loon werd ingehouden. Belanghebbende is er pas later achter gekomen dat te veel bijdrage was ingehouden. Deze fout is niet hersteld en de werknemers zijn hiervan niet op de hoogte gesteld. Naar het oordeel van het Hof is het te veel ingehouden en aan het pensioenfonds betaalde bedrag aan te merken als een bijdrage als bedoeld in artikel 11, eerste lid, onderdeel j, van de Wet op de loonbelasting 1964.

De pensioenregeling verlangt geen bijdrage van de werknemer ter grootte van twee derde deel van de premie. In zoverre valt te verdedigen dat het teveel ingehouden bedrag niet is aan te merken als een bijdrage ingevolge een pensioenregeling. Verdedigbaar is ook dat de werknemers uit hoofde van hun dienstbetrekking een deel van hun loon aan de werkgever hebben afgedragen als bijdrage in de pensioenregeling. De gedachte aan negatief loon of niet genoten loon komt op. De werknemers hebben het teveel ingehouden bedrag nimmer ter beschikking gekregen. Zij zijn in materiële zin tot het bedrag van de te hoge bijdrage niet bevoordeeld en hebben in verband daarmee ook geen extra rechten genoten. De werkgever heeft tegelijkertijd te weinig bijgedragen aan het pensioen. Belanghebbende heeft gesteld een eventuele vordering van de werknemers niet te betalen, waardoor het de vraag is of een eventuele vordering wel inbaar is geweest. Belanghebbende is inmiddels in staat van faillissement verklaard. Gelet op de bijzondere omstandigheden van dit geval geef ik er de voorkeur aan om te berusten in de uitspraak van het Hof.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2013-5038

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van het voorstel van de Belastingdienst,

, deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch van 23 augustus 2013, nr. 12/00684, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Vaststaat dat de werknemers een bijdrage aan de pensioenregeling verschuldigd zijn ter grootte van een derde deel van de totale pensioenpremie, dat deze premie door belanghebbende wordt ingehouden op het loon en dat belanghebbende vervolgens de totale pensioenpremie dient te voldoen aan het pensioenfonds. Belanghebbende heeft echter - ten onrechte - twee derde deel van de totale pensioenpremie ingehouden op het loon van de werknemers. Vaststaat dat belanghebbende aan het pensioenfonds de gehele verschuldigde premie heeft voldaan, waaronder de teveel ingehouden bijdrage. Zowel belanghebbende als de werknemers hebben beoogd de verschuldigde bijdrage aan de pensioenregeling te voldoen. Zij waren zich niet bewust van het feit dat ten onrechte twee derde deel van de premie op het loon werd ingehouden. Belanghebbende is er pas later achter gekomen dat te veel bijdrage was ingehouden. Deze fout is niet hersteld en de werknemers zijn hiervan niet op de hoogte gesteld. Naar het oordeel van het Hof is het te veel ingehouden en aan het pensioenfonds betaalde bedrag aan te merken als een bijdrage als bedoeld in artikel 11, eerste lid, onderdeel j, van de Wet op de loonbelasting 1964.

De pensioenregeling verlangt geen bijdrage van de werknemer ter grootte van twee derde deel van de premie. In zoverre valt te verdedigen dat het teveel ingehouden bedrag niet is aan te merken als een bijdrage ingevolge een pensioenregeling. Verdedigbaar is ook dat de werknemers uit hoofde van hun dienstbetrekking een deel van hun loon aan de werkgever hebben afgedragen als bijdrage in de pensioenregeling. De gedachte aan negatief loon of niet genoten loon komt op. De werknemers hebben het teveel ingehouden bedrag nimmer ter beschikking gekregen. Zij zijn in materiële zin tot het bedrag van de te hoge bijdrage niet bevoordeeld en hebben in verband daarmee ook geen extra rechten genoten. De werkgever heeft tegelijkertijd te weinig bijgedragen aan het pensioen. Belanghebbende heeft gesteld een eventuele vordering van de werknemers niet te betalen, waardoor het de vraag is of een eventuele vordering wel inbaar is geweest. Belanghebbende is inmiddels in staat van faillissement verklaard. Gelet op de bijzondere omstandigheden van dit geval geef ik er de voorkeur aan om te berusten in de uitspraak van het Hof.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2013-5192

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van de brief van

, deel ik u mede dat ik geen
beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te
Amsterdam van 5 september 2013, nrs. 12/00085, 12/00086 en 12/00087, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof is voor de vraag of sprake is van een aan de heffing van dividendbelasting onderworpen winstuitdeling aan , de aandeelhouder van belanghebbende, met juistheid uitgegaan van de omschrijving, zoals gegeven in het arrest HR 18 februari 1959, nr. 13.763, BNB 1959/124. Uit dat arrest blijkt dat een winstuitdeling aan de aandeelhouder is: "een vermogensverschuiving van de vennootschap naar de aandeelhouder als gevolg waarvan aan het vermogen van de vennootschap enig geldbedrag of andere waarde, gedekt door de daarin aanwezige winst, ten gunste van de aandeelhouder wordt onttrokken." Uit HR 15 mei 1985, nr. 22.154, BNB 1985/271 volgt dat een winstuitdeling aanwezig is, indien en voor zover aannemelijk is dat de vennootschap de aandeelhouder heeft willen bevoordelen en tevens de aandeelhouder zich daarvan bewust is geweest of redelijkerwijs bewust had moeten zijn. De bewijslast dat sprake is van een vermogensverschuiving "ten gunste van de aandeelhouder" en daarmee van een bewuste bevoordelingsbedoeling bij zowel de vennootschap als de aandeelhouder, is door het Hof terecht bij de Inspecteur gelegd. In casu gaat het om de

bewustheid die feitelijk aanwezig is bij _____, als enig directeur en aandeelhouder van belanghebbende. De aanwezigheid van een bewuste bevoordelingsbedoeling wordt bepaald aan de hand van de feiten en omstandigheden.

Met betrekking tot de in het geding zijnde overmakingen van gelden van belanghebbende naar de beleggingsrekeningen, heeft het Hof geoordeeld dat de Inspecteur niet aannemelijk heeft gemaakt, dat belanghebbende en _____ zich er van bewust waren dat het *totale* overgemaakte bedrag heeft gestrekt ten gunste van _____. Tegenover hetgeen de Inspecteur heeft gesteld, heeft naar de mening van het Hof belanghebbende voldoende aannemelijk gemaakt dat _____, als directeur van belanghebbende, ten tijde van de overmaking van de gelden concrete plannen had voor "zakelijke investeringen" door belanghebbende. Daaraan verbindt het Hof de conclusie dat ter grootte van het bedrag waarvoor de concrete investeringsplannen bestonden, de bewuste bevoordelingsbedoeling bij _____ niet of onvoldoende aannemelijk is gemaakt. 's Hof's oordeel berust op een juiste rechtsopvatting en voorts op een weging van de bewijsmiddelen die door partijen zijn ingebracht, welke weging is voorbehouden aan het Hof als feitenrechter. Het oordeel is in het licht van de door het Hof vastgestelde feiten en stellingen van partijen niet onbegrijpelijk en behoefde geen nadere motivering dan door het Hof is gegeven.

Het Hof is van oordeel dat de Inspecteur wel aannemelijk heeft gemaakt dat het deel van de overgemaakte gelden waarvoor belanghebbende ten tijde van de overmaking van de gelden geen concrete investeringsplannen had, heeft gestrekt ten gunste van _____. _____ en belanghebbende moeten zich ook van deze bevoordeling bewust zijn geweest. Met betrekking tot dit "overschot" is sprake van een (onzakelijke) bevoordeling van _____ als aandeelhouder. Het Hof heeft naar mijn mening terecht beslist dat het arrest van 8 juli 1997, nr. 32.050, BNB 1997/295, niet in de weg staat aan zijn beslissing, waarbij de geconstateerde vermogensverschuiving wordt gesplitst in een gedeelte dat wel en een gedeelte dat niet als winstuitdeling wordt aangemerkt. Anders dan in BNB 1997/295, kwalificeert in het onderhavige geval een deel van de vermogensverschuiving niet als winstuitdeling vanwege het niet voldaan zijn aan het bewustheidsvereiste *ten tijde van* de vermogensverschuiving voor dat deel van de vermogensverschuiving.

Het Hof stelt de aan de heffing van dividendbelasting onderworpen uitdeling - in goede justitie - vast op NLG 5 miljoen. Daarbij heeft het Hof argumenten van zowel belanghebbende als de Inspecteur gewogen. Een bepaling in goede justitie leent zich slechts in beperkte mate voor motivering (zie HR 15 januari 2010, nr. 07/13305, BNB 2010/80). Het oordeel is voorts niet onbegrijpelijk, gelet op hetgeen het Hof in dit verband heeft overwogen in r.o. 5.22 van de uitspraak. Uitgaande van het vorenstaande valt van het instellen van beroep in cassatie mijns inziens geen succes te verwachten.

De overgelegde stukken gaan hierbij. Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,

P.W.A. Veld

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2013-5337

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel van 4 oktober 2013

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden van 10 september 2013, nr. 12/00360, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

De aangiften van belanghebbende voor de loonheffingen werden verzorgd door die in dienst was bij , een tot het concern behorende BV. is geen werknemer van belanghebbende. heeft een HBO-opleiding gevolgd. Verder heeft zij cursussen over het voeren van een loonadministratie gevolgd. controleerde de door gevoerde loonadministratie. De controle beperkte zich tot een twee maal per jaar nemen van een steekproef. Naleving van specifieke wet- en regelgeving behoorden volgens de controleopdracht tot de verantwoordelijkheden van het bestuur en het toezichthoudend orgaan van het concern. De verwerking van de auto van de zaak in de loonadministratie heeft op onjuiste wijze plaatsgevonden. heeft de aankoopprijs van de auto als grondslag voor het privé gebruik genomen in plaats van de catalogusprijs. Er volgt een naheffing, die akkoord is en een boete, die in geschil is. Het Hof acht grove schuld van bewezen. Naar het oordeel van het Hof heeft de Inspecteur echter niet aannemelijk gemaakt dat belanghebbende en meer in het bijzonder , die als enig bestuurder belanghebbende vertegenwoordigde, bij het opdragen van werkzaamheden aan niet

de zorg heeft betracht die redelijkerwijs van hem kon worden geleverd noch dat
reden had om aan een behoorlijke plichts vervulling van
te twifelen. De grove schuld van kan volgens het Hof niet aan
belanghebbende worden toegerekend. Nu niet een werknemer is
van belanghebbende en nu het gaat om een betrekkelijk gering belang geef ik er
de voorkeur aan om af te zien van het instellen van beroep in cassatie.

De door de Belastingdienst, overgelegde
stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,

P.W.A. Veld

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2013-5418

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Den Haag van 2 november 2013, nr. 13/00187, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Belanghebbende heeft in 2009 een tantième ontvangen over 2008. Zijn 10-jaarstermijn voor de 30%-regeling eindigde op 31 juli 2008.

Het tantième is gebaseerd op een clause uit de arbeidsovereenkomst. Aan belanghebbende is toegekend een percentage van de winst van de onder hem vallende omzet.

Als voorschot ontving hij in 2008 reeds € per maand. Bij de eindafrekening d.d. 31 maart 2009 is het tantième berekend op bijna € en is hem nog bijna € nabetaald.

In geschil is of het aan de periode januari 2008 - juli 2008 toe te rekenen deel van de nabetaling nog onder de toepassing van de 30%-regeling kan vallen.

In een zaak waar in geschil was of de uitoefening van opties na beëindiging van de tewerkstelling in Nederland nog onder de 30% kan vallen oordeelde de Hoge Raad (HR 27 april 2012, nr. 11/01873, BNB 2012/232):

“3.5. Nu de grondslag voor de berekening van de vrij te stellen vergoeding wordt gevormd door het loon uit tegenwoordige dienstbetrekking ter zake van het verblijf buiten het land van herkomst, inclusief variabele loonbestanddelen als optierechten, heeft het Hof terecht geoordeeld dat de 30%-regeling kan worden toegepast op het optievoordeel. Dit voordeel is immers toe te rekenen aan de arbeid die belanghebbende in de jaren 2002 tot en met 2005 als ingekomen werknemer heeft verricht. Dat het optierecht pas nadien onvoorwaardelijk is geworden, doet aan het karakter van nagekomen beloning voor die arbeid niet af. Het middel faalt in zoverre.”

Verschil met de zaak van BNB 2012/232 is dat in die zaak ten tijde van de uitoefening van de opties de 10-jaarstermijn nog niet verstreken was, alleen de tewerkstelling in Nederland was al beëindigd.

Verder merk ik op dat in het Besluit van 21 oktober 2005, nr. CPP2005/2378M, BNB 2006/26 is goedgekeurd dat de 30%-regeling ook toegepast kan worden op na het verstrijken van de looptijd van de bewijsregel ontvangen bonussen als aan het einde van de looptijd een onvoorwaardelijk recht op de bonus bestaat.

Het arbeidscontract in casu kan naar mijn opvatting zo worden uitgelegd dat gedurende het bestaan van de dienstbetrekking recht bestaat op het afgesproken % van de winst. Dat dit pas achteraf bij het opmaken van de jaarcijfers berekend wordt, neemt niet weg dat maandelijks recht op tantième wordt opgebouwd. Bij voortijdige beëindiging van de dienstbetrekking bestaat dan recht op een evenredig deel van het jaartantième.

Ik concludeer dat voor betalingen na afloop van de 10-jaarstermijn niet volstrekt duidelijk is of deze per definitie niet onder de toepassing van de 30%-regeling kunnen vallen, doch dat in het onderhavige geval, waarin duidelijk is dat het tantième, voor zover toerekenbaar aan de periode januari 2008- juli 2008, onvoorwaardelijk verdiend is in de periode dat de termijn van de 30%-regeling nog niet verlopen was, de ratio van de regeling en het door mij gevoerde beleid zich niet verzetten tegen het door het Hof gegeven oordeel.

Ik merk overigens op dat op basis van de huidige tekst van de wet (artikel 31a, tweede lid, onderdeel e, van de Wet op de loonbelasting 1964 en artikel 10ea, eerste lid, onderdeel a, 1°, van het Uitvoeringsbesluit loonbelasting 1965 de

30%-regeling uitsluitend van toepassing is op loon dat wordt genoten tijdens de looptijd van de bewijsregel. Daarbij geldt dat de looptijd op grond van artikel 10ec van het uitvoeringsbesluit loonbelasting 1965 eindigt na acht jaar dan wel op de laatste dag van het loontijdvak na het loontijdvak waarin de tewerkstelling is beëindigd.

Ik heb dan ook besloten om geen cassatie in te stellen tegen de uitspraak van het Hof.

De overgelegde stukken gaan hierbij. Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2013-5437

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Arnhem-Leeuwarden van 1 oktober 2013, nr. 13/00075, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Belanghebbende – - heeft in 2007 een onroerende zaak verkocht en wil voor de boekwinst een herinvesteringsreserve vormen. De rechtbank acht belanghebbende niet geslaagd in haar bewijslast om aannemelijk te maken dat er ultimo 2007 een voornemen tot herinvesteren bestond en verklaart het beroep van belanghebbende ongegrond. Het hof beslist daarentegen dat dit wel aannemelijk is, gelet op de geloofwaardige verklaringen ter zitting daaromtrent van de directeur en tevens 50% aandeelhouder. Het hoger beroep wordt gegrond verklaard en belanghebbende mag de herinvesteringsreserve vormen.

Voor het aannemelijk maken van het herinvesteringsvoornemen voor toepassing van artikel 3.54 wet IB 2001 geldt de vrije bewijsleer. De feiten en omstandigheden, in onderlinge samenhang bezien, worden door de rechter gewogen en gewaardeerd.

In casu is het hof uitgegaan van een juiste bewijslastverdeling en een juiste rechtstoepassing. Vervolgens geeft het hof een feitelijk oordeel, namelijk dat met

de geloofwaardige verklaringen ter zitting het herinvesteringsvoornemen aannemelijk is gemaakt. Het hof hoeft dit niet nader te motiveren. Het hof heeft geoordeeld dat de geloofwaardige verklaringen van belanghebbende een groter gewicht in de schaal hebben gelegd dan de feiten en omstandigheden die ten grondslag hebben gelegen aan het oordeel van de rechtbank. De Hoge Raad heeft in het arrest van 13 september 1989, nr. 26.254, BNB 1989/318 zelfs voor de zwaardere bewijslast van de tegenbewijsregeling voor privégebruik auto beslist dat "het de rechter vrijstaat om, met de nodige behoedzaamheid te werk gaande, aan de door een belastingplichtige overgelegde stukken, ook al bestaat de inhoud daarvan geheel uit de eigen verklaringen van de belastingplichtige, volledige bewijskracht toe te kennen". De interpretatie door het hof van de verklaringen van belanghebbende en de waardering van bewijsmiddelen kan in cassatie niet worden getoetst.

Ik verwacht dan ook niet dat uw voorstel tot een succesvol beroep in cassatie zal leiden.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2013-5563

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van de bovenvermelde brief van
deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb
ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof Den Haag van 4 oktober 2013,
nr. 12/00507, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Bij de beoordeling van het voorliggende geschil, meer in het bijzonder de
toepassing van het in dezen in acht te nemen neutraliteitsbeginsel, komt grote
betekenis toe aan het door het Hof van Justitie EU gewezen arrest van 27 april
2006, C-443/04 en C-444/04, met name de punten 44 en 45. De overwegingen in
de onderhavige uitspraak kunnen aldus worden begrepen c.q. daarin ligt besloten,
dat naar het oordeel van het Hof de kwaliteit van de door de kindtherapeut
verleende behandelingen, gelet op haar beroepskwalificatie, kan worden
aangemerkt als gelijkwaardig aan die van soortgelijke behandelingen door
psychologen.

Dat oordeel is tot stand gekomen aan de hand van een aan de feitenrechter
voorbehouden waardering van bewijsmiddelen, die niet onbegrijpelijk is. In
principe heeft het Hof belanghebbende geslaagd geacht in de op haar rustende
bewijslast. Een onjuiste verdeling van de bewijslast is dan ook niet aan de orde.

De uitspraak van het Hof geeft mijns inziens geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is voor het overige sterk verweven met waarderingen van feitelijke aard, die in cassatie niet op hun juistheid kunnen worden getoetst. Van het instellen van beroep in cassatie verwacht ik dan ook geen succes.

De overgelegde stukken gaan hierbij. Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2013-5625

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Amsterdam van 26 september 2013, nr. 12/00563, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Aan belanghebbende zijn met dagtekening 20 oktober 2007 beschikkingen Loonheffingen Gedifferentieerde premie WAO en Loonheffingen Gedifferentieerde premie WGA voor 2007 afgegeven. Met dagtekening 27 december 2008 zijn voor alle loonheffingenummers (de onderhavige) nieuwe (herziene) beschikkingen voor 2007 afgegeven. Tussen partijen is in geschil of de inspecteur bevoegd was de op 27 december 2008 gedagtekende beschikkingen gedifferentieerde premie te nemen.

Het Hof verwerpt het standpunt van de inspecteur inhoudende dat hij in beginsel bevoegd is nieuwe beschikkingen te nemen nu er geen wettelijke bepaling is waarin is opgenomen dat hij daartoe niet bevoegd is.

Het gaat in het onderhavige geval om de toepassing van artikel 37 en 38 van de Wet financiering sociale verzekeringen (hierna: Wfsv). Deze artikelen maken deel uit van Hoofdstuk 3 van de Wfsv, welk hoofdstuk ziet op de financiering van de werknemersverzekeringen en de Wet arbeidsongeschiktheidsverzekering zelfstandigen. Artikel 37 van de Wfsv ziet op de gedifferentieerde premie Arbeidsongeschiktheidskas. In artikel 37 van de Wfsv is bepaald dat de UWV het rekenpercentage vaststelt. Voor bepaalde werkgevers stelt de inspecteur de

korting of opslag vast bij voor bezwaar vatbare beschikking. Artikel 38 van de Wfsv, welk artikel ziet op de gedifferentieerde premie Werkhervattingskas, bevat vergelijkbare bepalingen.

In eerste instantie is van belang of op de beschikkingen van de inspecteur de Algemene wet bestuursrecht (AWB) van toepassing is dan wel de Algemene wet inzake rijksbelastingen (AWR). Zou de AWB van toepassing zijn, dan zou gewezen kunnen worden op CRvB 3 april 2008, nr. 07-3701 WAO, ECLI:NL:CRVB:2008:BC9260. De MvT, Tweede Kamer, vergaderjaar 2003–2004, 29 529, nr. 3, blz. 85, biedt duidelijkheid.

“De werknemersverzekeringen kennen in tegenstelling tot de loonbelasting niet het begrip inhoudingsplichtige, maar werkgever. De overeenkomstige toepassing van de regels voor de loonbelasting brengt mee dat waar in die regels sprake is van inhoudingsplichtige de werkgever in de zin van de werknemersverzekeringen (onder omstandigheden ook een buitenlandse werkgever) wordt bedoeld. De beschikkingen die de inspecteur op grond van deze wet zal nemen (bijvoorbeeld m.b.t. de sectorindeling: § 1 van afdeling 3 van hoofdstuk 7, en het eigenrisicodragen: zie afdeling 5 van hoofdstuk 3) vallen onder het rechtsbeschermingsregime van de AWR. Hieruit volgt dat hiervoor ook het gesloten systeem geldt: alleen tegen de in de Wfsv opgenomen – door de inspecteur genomen – beschikkingen die voor bezwaar vatbaar zijn verklaard, staat de fiscale rechtsgang open.”

De MvT, Tweede Kamer, vergaderjaar 2003–2004, 29 529, nr. 3, blz. 36, vermeldt:

“Het van toepassing worden van de AWR leidt tot de overgang van een open systeem als het gaat om bezwaar en beroep, naar een gesloten systeem. Dit houdt in dat alleen tegen de in art. 26 AWR (nieuw) genoemde besluiten bezwaar en beroep mogelijk is. In dit kader wordt in dit wetsvoorstel geregeld dat ook terzake van de beschikkingen die door de inspecteur op grond van de Wfsv worden genomen de AWR van overeenkomstige toepassing is. Teneinde geen inbreuk op het gesloten systeem van de AWR te maken, worden de beschikkingen die door de inspecteur op grond van de Wfsv en de Zfw (via de Invoeringswet Wfsv) worden genomen in de desbetreffende wetsartikelen aangeduid als “voor bezwaar vatbare” beschikkingen. Met het benoemen van de beschikkingen als voor bezwaar vatbaar, is beoogd het huidige niveau van de rechtsbescherming te handhaven.”

De beschikkingen van artikel 37 en 38 van de Wfsv zijn geduid als voor bezwaar vatbare beschikkingen. Voorts valt te wijzen op het arrest van 9 maart 2012, nr. 11/01759, BNB 2012/135^c, in welk arrest het Hof beslist:

"4.19. Partijen zijn eenstemmig van oordeel, dat de onder 2.2 vermelde geschriften van de Inspecteur van 13 december 2007 moeten worden aangemerkt als voor bezwaar vatbare beschikkingen als bedoeld in artikel 38, lid 2, laatste volzin van de Wfsv. Aldus gaan partijen ervan uit dat op de voet van artikel 26, lid 1, aanhef, onderdeel b van de AWR beroep bij de belastingrechter openstaat ter zake van de onder 2.2 vermelde geschriften. Nu niet is gebleken dat partijen daarbij uitgaan van een onjuist juridisch uitgangspunt zal het Hof hen daarin volgen."

De Hoge Raad heeft geen hiervan afwijkend oordeel gegeven. Aangenomen mag worden dat op de beschikkingen van de inspecteur als bedoeld in artikel 37 en 38 van de Wfsv de AWR van toepassing is. De vraag is vervolgens of de AWR het herzien van een beschikking toestaat.

Aan Kamerstukken II 2003/2004, 29 210, nr. 22, blz. 91, valt het volgende te ontlenen.

"De genoemde leden vragen voorts of de mogelijkheid tot herziening van de beschikking een wettelijke grondslag nodig heeft. Het antwoord hierop luidt bevestigend: zonder een in de wet vastgelegde mogelijkheid tot herziening staat de beschikking, na het verstrijken van de bezwaartermijn, definitief vast. De mogelijkheid tot herziening is op diverse plaatsen in de belastingwetgeving geregeld omdat telkens, afhankelijk van de materie waarop de beschikking betrekking heeft, de gronden waarop herziening mogelijk is, moeten worden aangegeven."

R.J. Koopman, annotatie in FED 1997/408 bij HR 5 februari 1997, nr. 31 818, LJN AA3245, BNB 1997/118, meent dat de AWB en de AWR niet in algemene zin de bevoegdheid geven aan bestuursorganen respectievelijk de inspecteur om genomen beschikkingen te wijzigen.

"De Algemene wet bestuursrecht kent niet in algemene zin aan bestuursorganen een bevoegdheid tot het wijzigen van beschikkingen toe. Dit volgt naar mijn mening a contrario uit art. 6:18 Awb. De Algemene wet inzake rijksbelastingen verleent de inspecteur in een aantal gevallen wel de bevoegdheid tot het wijzigen van beschikkingen, met name door middel van navorderings- en naheffingsaanslagen. Ook in art. 20a Wet Vpb. 1969 is een dergelijke bevoegdheid neergelegd."

M.W.C. Feteris, *Formeel belastingrecht*, Deventer: Kluwer 2007, p. 165-167, merkt op dat er sterke argumenten zijn die pleiten tegen een buitenwettelijke mogelijkheid van herziening van beschikkingen die in strijd met de wet ten

voordele van de belastingplichtige zijn uitgevallen. Hij betoogt over foutieve beschikkingen:

“Verder zijn er tal van beschikkingen waarbij de wet niet voorziet in een mogelijkheid tot herziening ten nadele van de betrokkene. Of een dergelijke herziening dan toch mogelijk is, valt op grond van het legaliteitsbeginsel van art. 104 Gr. te betwijfelen. (...) Het is bovendien de vraag of er wel een ongeschreven regel bestaat die herziening van onjuiste beschikkingen ten nadele van de burger ook zonder wettelijke grondslag mogelijk maakt. Rechtspraak en literatuur zijn in dit opzicht verdeeld.(...) Er zijn sterke argumenten die pleiten tegen het aannemen van een buitenwettelijke mogelijkheid tot herziening van beschikkingen als dat werkt in het nadeel van de belastingplichtige. Alle bepalingen in de belastingwet die betrekking hebben op de herziening van specifieke beschikkingen zouden dan eigenlijk niet nodig zijn om een bevoegdheid tot herziening te creëren. Als herziening van beschikkingen op grond van een ongeschreven regel mogelijk zou zijn, zou het bovendien voor de hand liggen dat ook onjuiste belastingaanslagen op grond van diezelfde regel herzien zouden kunnen worden ten nadele van de belastingplichtige. (...)”

Gelet op het vorenstaande ben ik van mening dat van het instellen van beroep in cassatie geen succes is te verwachten.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2013-5671

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden van 8 oktober 2013, nr. 13/00162 en 13/00163, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

De inspecteur heeft bij _____ een onderzoek ingesteld. Dit onderzoek heeft geleid tot naheffingsaanslagen loonheffingen en omzetbelasting, gedagtekend _____. De naheffingsaanslagen zien op de periode 2006 tot en met 2009. Belanghebbenden waren tot 24 januari 2007 bestuurders van de BV. In die tijd was er geen sprake van betalingsonmacht. De BV is op _____ 2010 failliet verklaard. Het Hof overweegt dat niet gesteld of gebleken is dat de BV op enig moment tussen _____ is komen te verkeren in de toestand dat zij ingevolge artikel 36, tweede lid, van de Invorderingswet 1990 haar betalingsonmacht aan de Ontvanger moest melden. Deze overweging lijkt mij niet geheel juist. Gelet op het faillissement van de BV moet in ieder geval kort voor het faillissement betalingsonmacht aanwezig zijn. In artikel 36, vierde lid, van de Invorderingswet 1990 is bepaald dat indien het lichaam niet aan de meldingsverplichting heeft voldaan, de bestuurder aansprakelijk is, met dien verstande dat wordt vermoed dat de niet betaling aan hem is te wijten en dat de periode van drie jaren wordt geacht in te gaan op het tijdstip waarop het lichaam in gebreke is (met het doen van de melding).

De bestuursperiode van de gewezen bestuurders liep af in januari 2007. Nu het kennelijk onbehoorlijk bestuur van de gewezen bestuurders zich niet heeft voorgedaan in de vermelde periode van drie jaren kunnen zij niet aansprakelijk worden gesteld.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2013-5993

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Arnhem-Leeuwarden van 15 oktober 2013, nr. 12/00285 en 12/00286, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof heeft feitelijk vastgesteld dat de inspecteur via de aangifte over de volgende feiten beschikt:

- Belanghebbende is in het GBA ingeschreven in _____ ;
- Zijn echtgenote is ingeschreven in het GBA op een adres in Amsterdam;
- Belanghebbende en de echtgenote worden aangemerkt als partner;
- Bij de vraag inzake de eigen woning zijn zowel de woning uit _____ als de woning uit Amsterdam als eigen woning opgevoerd;
- De woning uit Amsterdam wordt voor _____ % opgevoerd als eigen woning en voor _____ % als verhuurde onroerende zaak in box 3;
- Het eigenwoningforfait is berekend op basis van de waarde van beide woningen;
- Bij de vraag of wat betreft de eigen woning sprake is van een bijzondere situatie, zoals tijdelijk twee eigen woningen bij verhuizing (art. 3.111, lid 2 en 3) is geen kruisje gezet door belanghebbende;
- Belanghebbende doet sedert 2002 op bovenstaande wijze aangifte van twee eigen woningen.

Op basis van bovenstaande uitgangspunten heeft het Hof kunnen oordelen dat de inspecteur in redelijkheid had moeten twijfelen aan de juistheid van de aangifte. Uit de gegevens volgt namelijk dat geen sprake is van een situatie waarin twee eigen woningen tot de mogelijkheden behoren. De aangifte is ten onrechte niet geselecteerd voor nader onderzoek.

Gelet op de door het Hof aannemelijk geachte verklaringen van de gemachtigde heeft het Hof ook kunnen oordelen dat gemachtigde niet te kwader trouw was bij het doen van de aangifte.

Ik wijs er overigens nog op dat onder de huidige wettelijke regeling (artikel 16, tweede lid, onderdeel c, AWR) navordering wel mogelijk zou zijn geweest.

De overgelegde stukken gaan hierbij. Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2013-6494

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van de Rechtbank te Arnhem van 5 november 2013, nr. 11/03084 en 11/03085, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Rechtbank Gelderland heeft op 5 november 2013 uitspraak gedaan in een procedure waarbij in geschil was of een bestaande pensioenregeling tijdig was aangepast aan de met ingang van 1 juni 1999 in werking getreden Wet fiscale behandeling van pensioenen (het Witteveenkader). Na geconcludeerd te hebben dat de regeling niet tijdig is aangepast, oordeelt de Rechtbank dat niet de gehele pensioenaanspraak moet worden belast maar slechts dat deel van de aanspraak dat in het licht van het Witteveenkader een bovenmatig karakter draagt.

De Rechtbank is van oordeel dat in de situatie, waarbij de onzuiverheid van de pensioenregeling niet te wijten is aan een actieve handeling van belanghebbende maar het gevolg is van het niet tijdig aanpassen van de pensioenregeling aan het nieuwe pensioenregime, een redelijke aan doel en strekking beantwoordende uitlegging van de wet meebrengt dat alleen loon- en inkomstenbelasting wordt geheven over het bovenmatig deel van een pensioenaanspraak.

Inmiddels is mij bekend geworden dat de inspecteur wegens het ontbreken van een materieel belang geen hoger beroep zal instellen tegen de uitspraak van Rechtbank Gelderland. Om andere dan in de uitspraak genoemde redenen heeft de inspecteur toegezegd de aanslag te zullen vernietigen.

Uit het feit dat in casu geen hoger beroep wordt ingesteld mag echter geenszins worden afgeleid dat de uitspraak van Rechtbank Gelderland ten aanzien van de partiële toepassing van artikel 19b van de Wet op de loonbelasting 1964 door mij wordt gedeeld. In de wet en wetsgeschiedenis is geen aanknopingspunt te vinden dat bij overschrijding van de wettelijke grenzen slechts het bovenmatig deel van de aanspraak wordt belast. Ook de Hoge Raad is hierover duidelijk in het arrest van 16 september 1981, nr. 20 220, BNB 1981/308 (ECLI:NL:HR:1981:AW9809):

“dat de taak van de rechter in belastingzaken slechts meebrengt te beoordelen of de aan de beide directeurs van belanghebbende toegekende aanspraken berusten op een pensioenregeling zoals bedoeld in artikel 11, lid 3, aanhef en letter a, van de Wet; dat een ontkennende beantwoording van deze vraag medebrengt dat die aanspraken in haar geheel tot het loon behoren”

Dit standpunt is door de Advocaat Generaal mr. Van Ballegooijen toegelicht in zijn conclusie bij het arrest van de Hoge Raad van 19 september 2008, nr. 07/10 524, BNB 2009/35 (ECLI:NL:HR:2008:BD3162):

“ Het uitgangspunt dat pensioenaanspraken niet gesplitst mogen worden in een belast en een onbelast gedeelte, moet naar mijn oordeel worden gezien tegen de achtergrond van het in de Wet LB 1964 neergelegde pensioenregime. De strekking daarvan is om pensioenregelingen aan zodanige voorwaarden te onderwerpen, dat zij in hun geheel beschouwd tot een resultaat leiden dat in voldoende mate in overeenstemming is met de maatschappelijke opvattingen terzake. Een pensioenregeling kan, in diezelfde lijn, slechts 'zuiver' of 'onzuiver' zijn, waardoor de aanspraak die recht geeft op uitkeringen ingevolge een dergelijke regeling hetzij tot het loon behoort, hetzij vrijgesteld is. De samenhang in de pensioendefinitie wordt onderstreept door artikel 19b Wet LB 1964. Krachtens dat artikel behoort een pensioen- of een VUT-aanspraak in zijn geheel tot het loon indien deze niet langer als zodanig is aan te merken.”

Ook lijkt de uitspraak van Rechtbank Gelderland niet in overeenstemming met het arrest van de Hoge Raad van 9 november 2012, nr. 11/01418, BNB 2013/73 (ECLI:NL:HR:2012:BW4753). In dat arrest oordeelde de Hoge Raad dat ondanks dat de belanghebbende ook daar geen rechtstreekse handelingen had verricht ten aanzien van de pensioenaanspraak, de aanspraak toch voor het geheel als inkomen uit vroegere dienstbetrekking moest worden aangemerkt.

Middels deze publicatie wil ik kenbaar maken dat in het kader van de rechtshandhaving de uitspraak van Rechtbank Gelderland niet als richtsnoer zal dienen.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Onderschriften 2014

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2014-29

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch van 12 december 2013, nr. 10/00128 t/m 10/00147, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het oordeel van het Hof dat de inspecteur voor de periode na sluiting van de rekening in 1995 (met een saldo van nihil op dat moment) onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat er nog sprake was van in het buitenland aangehouden tegoeden, is van feitelijke aard en gelet op de aan het Hof voorbehouden keuze en waardering van de bewijsmiddelen niet (volstrekt) onbegrijpelijk. Daarmee is er voor die periode geen sprake van een schending van de inlichtingenplicht. Het Hof heeft omkering van de bewijslast in zoverre dan ook terecht af kunnen wijzen. Cassatietechnisch is daarmee aan deze zaak geen eer te behalen.

Ik begrijp overigens wel de frustratie in dit geval, nu belanghebbende steeds met een ander verhaal is gekomen. Zo'n wijze van optreden roept geen vertrouwen op aangaande de juistheid van hetgeen is verklaard.

Dat neemt echter niet weg dat het Hof naar mijn opvatting heeft kunnen oordelen zoals het geoordeeld heeft.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2014-1014

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden van 28 januari 2014, nr. 12/00007, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Centraal in de procedure staat de toepassing van artikel 3.63, lid 4, Wet IB 2001. Belanghebbende heeft zijn onderneming gestaakt en daarbij het overgrote deel van de bedrijfsmiddelen verkocht. Wat nog resteert zijn enkele machines en werktuigen, enige hectaren pachtgrond en een omvangrijk melkquotum. Deze resterende bedrijfsmiddelen worden door belanghebbende ingebracht in een ten tijde van de verkoop opgerichte vennootschap onder firma van beperkte duur met de koper van de overige bedrijfsmiddelen. De vennootschap onder firma geeft aan dat de vennootschap onder firma na ruim drie jaar eindigt.

De inspecteur heeft verdedigd dat een volledige staking van belanghebbendes onderneming heeft plaatsgevonden, omdat het in de vennootschap onder firma ingebrachte melkquotum bij het Centraal Orgaan Superheffing op naam van de medefirmant is overgeschreven.

Het Hof concludeert dat van een overdracht van (pacht)grond geen sprake is geweest, zodat er ook geen sprake is geweest van een vervreemding van het melkquotum en daarmee niet van een volledige staking van belanghebbendes landbouwonderneming.

Ik ben van oordeel dat, hoe onwenselijk de uitkomst van de hofuitspraak vanuit het perspectief van de regeling ook is, er onvoldoende aanknopingspunten zijn om beroep in cassatie in te stellen. Ik onderschrijf de visie van de inspecteur dat het geheel van handelingen geïnspireerd zal zijn door het geldende fiscale recht, maar dat op zichzelf is onvoldoende om strijd met dat recht aan te nemen. De rechtshandelingen zijn reëel aangegaan en dienen daarmee als basis voor het hofoordeel.

Dat oordeel is vervolgens gebaseerd op het gegeven dat voor overdracht van een melkquotum er ook een grondtransactie dient plaats te vinden (zie de Regeling superheffing en melkpremie 2004). Een dergelijke grondtransactie wordt dan – uiteindelijk – civielrechtelijk geëffectueerd door de inschrijving in de openbare registers (art. 3:89 BW). De door de inspecteur verdedigde economische benadering, waarin de inschrijving bij het Centraal Orgaan Superheffing bepalend is voor de eigendomsrechten van het melkquotum is door het Hof verworpen. Het Hof baseert zich daarbij op jurisprudentie van de Hoge Raad, waarin deze oordeelde dat de COS-inschrijving niet bepalend is voor de eigendom van het melkquotum.

Ik acht de uitspraak van het Hof niet in strijd met het recht en voldoende gemotiveerd, zodat er onvoldoende gronden zijn voor een succesvol beroep in cassatie.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2014-1455

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Arnhem-Leeuwarden van 18 februari 2014, nr. 12/00411, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

De vraag is of de inspecteur aannemelijk dient te maken dat de zetel van de onderneming, waartoe het schip behoort, zich in Nederland bevindt, of dat belanghebbende aannemelijk moet maken dat de zetel zich niet in Nederland bevindt. Enerzijds is het ontbreken van premieplicht een uitzondering op de hoofdregel dat ingezetenen in Nederland verzekerd zijn. Dit blijkt uit de formulering van artikel 6a van de Algemene Ouderdomswet, waar vermeld wordt:

“Zo nodig in afwijking van artikel 6 en de daarop berustende bepalingen:

a (...);

b wordt niet als verzekerde aangemerkt de persoon op wie op grond van een verdrag of een besluit van een volkenrechtelijke organisatie de wetgeving van een andere mogelijkheid van toepassing is.”

Het gaat om een afwijking van artikel 6, waarmee een uitzondering op de hoofdregel van artikel 6 wordt gegeven. Anderzijds is de inspecteur het best in staat om aannemelijk te maken dat de eigenaar van het schip de werkelijke exploitant is van het schip. Zie ook de conclusie van de Advocaat-Generaal bij het arrest van 9 december 2011, nr. 10/03927, BNB 2012/56*, onderdeel 11.3.3,

waar hij opmerkt dat de Inspecteur moet bewijzen dat de vestigingsplaats in Nederland is gelegen. Enige betekenis kan ook toekomen aan de omstandigheid dat het voor een willekeurige werknemer problematisch kan zijn om informatie met betrekking tot de exploitant van het schip te verkrijgen. Deze informatie kan voor hem moeilijk toegankelijk zijn.

De Inspecteur heeft volgens het Hof niet aannemelijk gemaakt dat de eigenaar van het schip de winst geniet die met de exploitatie van het schip wordt beoogd ofwel niet aannemelijk is gemaakt dat onderneming van de eigenaar moet worden aangemerkt als de exploitant van het schip.

Bij de eigenaar van het schip is geen onderzoek gedaan naar de exploitatie van het schip. Ook is geen informatie aan de eigenaar gevraagd omtrent de wijze van exploitatie van het in geding zijnde schip. Er is door de Inspecteur uitsluitend gesteld dat de eigenaar het schip exploiteert, feitelijke grondslag heeft de stelling niet of nauwelijks. Informatie omtrent de werkelijke exploitatie van het schip door de eigenaar is essentieel in zaken als de onderhavige.

De omstandigheid dat op de Rijnvaartverklaring geen exploitant is vermeld en de omstandigheid dat de door belanghebbende gestelde exploitant redelijkerwijs niet de exploitant kan zijn acht het Hof kennelijk onvoldoende om te komen tot het oordeel dat de Inspecteur aannemelijk heeft gemaakt dat de eigenaar de exploitant is van het schip. Het oordeel van het Hof had ook anders kunnen uitvallen en dit had wellicht ook in de rede gelegen. Desondanks meen ik dat gelet op het feitelijke karakter van de uitspraak van het Hof het instellen van beroep in cassatie niet tot succes zal leiden. Ik geef er de voorkeur aan om te berusten in de uitspraak van het Hof.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2014-1488

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Arnhem-Leeuwarden van 18 februari 2014, nr. 12/00743, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof heeft geoordeeld dat de Rechtbank in haar uitspraak van 13 september 2011 heeft bedoeld te beslissen dat belanghebbende erop kon vertrouwen dat de lening zou worden aangemerkt als een directe belegging in durfkapitaal in de zin van artikel 5.17 van de Wet inkomstenbelasting 2001 (hierna: Wet IB 2001), maar niet dat ook is voldaan aan de overige, in artikel 6.8 Wet IB 2001 gestelde voorwaarden voor het in aanmerking nemen van een verlies op beleggingen in durfkapitaal. Aangezien tegen die uitspraak geen rechtsmiddel is aangewend, moet volgens het Hof van de juistheid van de daarin gegeven oordelen worden uitgegaan. Het stond de Inspecteur dan ook niet vrij in de tweede procedure voor de Rechtbank aan te voeren dat hij niet behoefde te toetsen of was voldaan aan de overige in artikel 6.8 Wet IB 2001 gestelde voorwaarden omdat geen sprake zou zijn van een belegging in durfkapitaal in de zin van artikel 5.17 Wet IB 2001.

Met zijn oordeel sluit het Hof sluit uitdrukkelijk aan bij de door de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: ABRS) in haar uitspraak van

6 augustus 2003, ECLI:NL:RVS:2003:AI0801, AB 2003/355, neergelegde leer. In deze uitspraak oordeelde de ABRS:

"2.3 (...) Anders dan voorheen (onder meer uitspraak van 23 maart 1995 in zaak nr. H01.94.0037, AB 1996, 262), is de Afdeling thans van oordeel dat het niet instellen van hoger beroep tegen de eerdere uitspraak van de rechtbank tot gevolg heeft dat, indien in beroep tegen de nieuwe beslissing op bezwaar beroepsgronden worden aangevoerd, die door de rechtbank in die eerdere uitspraak uitdrukkelijk en zonder voorbehoud zijn verworpen, de rechtbank van de juistheid van het eerder gegeven oordeel over die beroepsgronden heeft uit te gaan.

Aan dit oordeel ligt ten grondslag dat het ten tweede male beoordelen van door de rechtbank eerder uitdrukkelijk en zonder voorbehoud verworpen beroepsgronden het gezag van de rechterlijke uitspraak waartegen geen rechtsmiddel is aangewend miskent. De rechtszekerheid brengt met zich dat het betrokken bestuursorgaan en belanghebbenden mogen uitgaan van de rechtmatigheid van het besluit, voor zover hiertegen beroepsgronden zijn gericht en de rechtbank deze uitdrukkelijk en zonder voorbehoud heeft verworpen."

Deze zogenoemde 'Brummenleer' ofwel 'Brummenlijn' is inmiddels vaste jurisprudentie van de Afdeling geworden en is overgenomen door de Centrale Raad van Beroep en het College van Beroep voor het bedrijfsleven.

Het is de vraag of deze leer wel past binnen de fiscale rechtsgang. Daarin staat de herkansingsfunctie centraal, met als hoofdkenmerk dat partijen de mogelijkheid moeten hebben om, zolang de bestreden beschikking niet onherroepelijk is geworden, met alle argumenten hun standpunt te bepleiten. Daarbij stelt de Hoge Raad voornamelijk als enige beperking dat die vrijheid niet meer bestaat voor zover een standpunt of verweer ondubbelzinnig is prijsgegeven, dan wel wordt aangevoerd onder zodanige omstandigheden, dat behandeling ervan zou leiden tot een inbreuk op een goede procesorde (HR 10 december 2010, nr. 09/05017, BNB 2011/72). Voorts wijst ik op het arrest HR 16 februari 2007, nr. 42.229, BNB 2007/175, dat weliswaar geen zuivere 'Brummenleer' betreft, maar waarin wordt geoordeeld dat bij terugverwijzing naar de inspecteur

"nadien de procedure diende te worden afgewikkeld alsof deze zich (opnieuw) bevond in de fase dat een bezwaarschrift voorlag waarop (voor het eerst) uitspraak diende te worden gedaan, en dat tegen die uitspraak beroep kon worden ingesteld, met alle daaraan voor beide partijen verbonden processuele mogelijkheden, als ware in deze zaak nog niet eerder beroep ingesteld. "

Wel merkt de Hoge Raad daarbij uitdrukkelijk op dat het gerechtshof geen andere beslissing in de plaats had gesteld van die van de inspecteur.

Naar mijn mening is het dus, zolang de Hoge Raad zich daarover niet heeft uitgesproken, niet zeker of de Brummenleer ook in belastingzaken moet worden toegepast.

Niettemin heb ik besloten om tegen de onderhavige uitspraak geen beroep in cassatie in te stellen. De reden hiervoor is dat ik mij kan vinden in het inhoudelijke oordeel van het Hof. De werking van het vertrouwensbeginsel beperkt zich niet tot de aanslagvaststelling van het jaar waarin de kwestie nadrukkelijk en gemotiveerd aan de orde is gesteld, maar werkt in beginsel (behoudens rechtsgeldige beëindiging van het vertrouwen door de inspecteur) door naar volgende jaren. Aangezien de Inspecteur voor het jaar 2006 bewust het standpunt heeft ingenomen dat sprake is van durfkapitaal als bedoeld in artikel 5.17 Wet IB 2001, geldt dit standpunt ook bij de aanslagvaststelling voor het onderhavige jaar 2009. Voor het onderhavige jaar moest dan ook alleen nog de vraag beantwoord worden of was voldaan aan de overige vereisten van artikel 6.8 Wet IB 2001 voor het in aanmerking nemen van een verlies uit durfkapitaal. 's Hofs oordeel dat dit het geval is, geeft naar mijn mening geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is voor het overige feitelijk en niet onbegrijpelijk.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2014-2316

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Amsterdam van 13 maart 2014, nr. 12/01115, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

De Hoge Raad heeft in zijn arrest van 9 november 2012, nr. 11/02127, BNB 2013/72 (hierna: het verwijzingsarrest), geoordeeld dat de afroommethode niet mag worden toegepast in een geval als het onderhavige, waarin naast de directeur-enig aandeelhouder nog enige werknemers in dienst van de vennootschap werkzaam zijn. In een zodanig geval kan volgens de Hoge Raad namelijk niet worden aangenomen dat de opbrengsten van die vennootschap (nagenoeg) geheel voortvloeien uit de door de directeur daarvan – in zijn hoedanigheid van werknemer – verrichte arbeid. Het Hof heeft mijns inziens met juistheid uit het verwijzingsarrest afgeleid dat in het onderhavige geval de afroommethode niet is toegestaan.

Het Hof heeft voorts de door de Inspecteur als alternatief voor de afroommethode aangedragen de winstreductiemethode (nettowinst minus een vergoeding voor het verstrekken van kapitaal) verworpen, aangezien ook die methode uitgaat van de opbrengsten van belanghebbende. Naar mijn mening volgt uit het verwijzingsarrest dat in een geval als het onderhavige de hoogte van het gebruikelijk loon moet worden onderbouwd met andere gegevens dan de

opbrengsten van belanghebbende, zodat 's Hof's oordeel geen blijk geeft van een onjuiste rechtsopvatting.

De Inspecteur heeft diverse documenten ingebracht ter onderbouwing van zijn stelling dat een hoger loon in aanmerking moet worden genomen dat de door belanghebbende in 2003 aan [] toegekende arbeidsbeloning. Die documenten zien echter niet op de – in 2003 genoten – beloning van werknemers in orthodontistenpraktijken. Het Hof heeft de aangedragen gegevens dan ook onvoldoende geacht (evenals hetgeen overigens is aangevoerd) om de Inspecteur geslaagd te achten in het van hem geleverde bewijs. Dit oordeel berust op de aan het Hof voorbehouden waardering van de bewijsmiddelen. Hoewel ik met de Inspecteur meen dat de gegevens met betrekking tot een tandartsenpraktijk wel relevant kunnen zijn in dezen, acht ik 's Hof's oordeel niet volstrekt onbegrijpelijk, zodat van cassatieberoep op dit punt geen succes valt te verwachten.

Voor het overige acht ik de hofuitspraak verweven met waarderingen van feitelijke aard en niet onbegrijpelijk. Ik zie dan ook af van het instellen van beroep in cassatie.

De overgelegde stukken gaan hierbij. Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2014-2698

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte ,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden van 8 april 2014, nr. 13/00962, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Belanghebbende heeft erkend dat hij wist dat de afkoopsom voor de lijfrentepolis belast was en in de aangifte had moeten worden opgenomen, doch hij heeft daarbij gesteld dat het feit dat dit niet is geschied is veroorzaakt door een hem verwijtbare grove slordigheid. Dat belanghebbende zich bewust is geweest van een kans dat hij een onvolledige aangifte deed door zijn wijze van bewaren en verzamelen van gegevens en communiceren met zijn belastingadviseur wil het Hof wel aannemen, maar dat hij zich ervan bewust was dat die kans aanmerkelijk was en dat hij die aanmerkelijke kans bewust heeft aanvaard (op de koop toe heeft genomen) volgt uit de gestelde feiten en omstandigheden niet noodzakelijkerwijs. Gelet op de redelijke twijfel die bij het Hof bestaat op het punt van het bewust indienen van een onjuiste, ongewijzigde aangifte door belanghebbende, welke twijfel mede is ingegeven door de persoon van belanghebbende en de verklaringen die hij ter zitting heeft afgelegd, is het Hof van oordeel dat onvoldoende is komen vast te staan dat het aan opzet of voorwaardelijk opzet van belanghebbende is te wijten dat de aangifte onvolledig is gedaan.

Dit oordeel van het Hof is van feitelijke aard, niet onbegrijpelijk en derhalve in cassatie niet met vrucht te bestrijden.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2014-2929

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie zal instellen tegen de uitspraak van de Rechtbank Gelderland van 29 april 2014, nr. 13/07028, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

In geschil is de bijtelling privé gebruik auto. Het gaat om een met een CO₂-uitstoot bij eerste tenaamstelling bij de RDW van 53 gram (Certificaat van Overeenstemming, hierna: CvO). Door middel van een modificatie is de CO₂-uitstoot teruggebracht naar 47 gr/km. Deze CO₂-uitstoot is vastgesteld door de TÜV. De TÜV is door de RDW officieel aangewezen als testinstantie en geautoriseerd om dergelijke testen conform Europese wet- en regelgeving uit te voeren. Voor de modificatie aan de auto is een EG-typegoedkeuringscertificaat (hierna: ETG) afgegeven door de RDW. Ten aanzien van auto's die na de productie en vóór het eerste gebruik zodanig worden gemodificeerd dat de CO₂-uitstoot wordt teruggebracht van 53 naar 47 gr/km, worden nieuwe CvO's afgegeven waarop staat vermeld dat de CO₂-uitstoot 47 gr/km bedraagt. Op basis van het nieuwe CvO wordt het gegeven 'CO₂-uitstoot' in het kentekenregister van het RDW bij de eerste tenaamstelling op 47 gr/km gesteld. Het CvO geeft aan dat de modificatie van de auto in overeenstemming is met de afgegeven gewijzigde ETG. Na modificatie van de auto wijzigt de onderliggende rubriek 'CO₂-uitstoot' in de administratie van de RDW en in het publieke kentekenregister. In casu is de auto gemodificeerd. Hierdoor is de CO₂-uitstoot van deze auto teruggebracht van 53 naar 47 gr/km en is hiervoor een gewijzigde ETG verkregen. Op basis van de

Erkenning goedkeuring wijziging constructie en het TÜV-keuringsrapport heeft de RDW het gegeven 'CO2-uitstoot' van de auto kort na de datum van modificatie in het kentekenregister aangepast en op 47 gr/km gesteld. Het gaat in casu om de bijtelling bij gebruik van deze gemodificeerde auto. De CO2-uitstoot is bepalend voor de bijtelling. De wettekst kent geen peildatum voor de vaststelling van de CO2-uitstoot. Een aanknopingspunt is te vinden in (de uitstoot in) het tijdvak dat van de auto gebruik is gemaakt. Uit de parlementaire geschiedenis volgt dat het doel van de invoering van een lager bijtellingspercentage voor schone en energiezuinige auto's is om de aankoop en het gebruik van deze auto's te stimuleren. De Rechtbank is van oordeel dat een uitleg van de wet, in overeenstemming met doel en strekking ervan, met zich brengt dat een modificatie van de auto, nu deze heeft geleid tot een gewijzigde ETG en een aanpassing in het kentekenregister, met een aankoop van een auto met een uitstoot van 47 gram gelijk moet worden gesteld. Het resultaat is immers dat in de in geschil zijnde periode gebruik wordt gemaakt van een schonere en energiezuiniger auto, die voldoet aan de voorwaarden van artikel 13bis, tweede lid, van de Wet LB 1964. Met het oordeel van de Rechtbank kan ik mij in het onderhavige geval verenigen.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2014-3647

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Arnhem-Leeuwarden van 13 mei 2014, nr. 13/00951 en 13/00952, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

In casu is de primitieve aanslag 2006 te laat opgelegd. Lopende een onderzoek is nog wel een vaststellingsovereenkomst gesloten om de aanslagtermijn te verlengen van 31 december 2010 tot 30 juni 2011. De aanslag is echter opgelegd met dagtekening 20 januari 2012.

De inspecteur heeft onder andere gesteld dat het niet tijdig opleggen van de aanslag aangemerkt kan worden als een fout in de zin van artikel 16, tweede lid, onderdeel c, van de Algemene wet inzake rijksbelastingen (hierna: AWR), omdat ten onrechte een aanslag achterwege is gebleven. Daarmee zou de aanslag in een navorderingsaanslag geconverteerd kunnen worden.

In het tijdsgewricht vóór invoering van artikel 16, tweede lid, onderdeel c, AWR heeft een vergelijkbare kwestie ooit gespeeld en oordeelde de Hoge Raad in het arrest HR 2 juni 2006, nr. 41 052, BNB 2007/148 op een door mij ingesteld incidenteel beroep:

“De Hoge Raad acht geen grond aanwezig voor het uitbreiden van de uitzondering op de eis van een nieuw feit tot gevallen als het onderhavige, waarin anders dan in gevallen waarop voormelde jurisprudentie ziet, geen sprake is van een binnen de aanslagtermijn aan de belastingplichtige toegezonden aanslagbiljet of beschikking.”

Het nieuwe artikel 16, tweede lid, onderdeel c, AWR beoogde onder andere om de in BNB 2007/148 bedoelde gevallen van schrijf- en tikfouten te codificeren en verder uit te breiden met gevallen waarin bijvoorbeeld sprake was van fouten in de aangifte. Voor deze verruimde gevallen geldt echter wel hetgeen in de wetsgeschiedenis is opgemerkt over de kenbaarheid van de fout:

“De belastingplichtige moet als het ware in één oogopslag (hebben) kunnen zien dat de belastingaanslag of een beschikking om geen aanslag op te leggen, niet juist is.

(...)

De kenbaarheid van de onjuistheid van de belastingaanslag of de beschikking om geen aanslag op te leggen staat voorop (...).

Kamerstukken II 2009/10, 32 129, nr. 3, par. 12.1.

Wil sprake zijn van een fout zoals de wetgever heeft bedoeld, hoort daarbij dat de belastingplichtige een aanslag of een beschikking ontvangt, waaraan hij als het ware met één oogopslag kan zien dat die niet juist is. In casu heeft belanghebbende echter niets ontvangen. Het Hof oordeelt dan ook terecht dat nu geen aanslag of beschikking is ontvangen voor het einde van de aanslagtermijn de aanslag van 20 januari 2012 niet kan worden geconverteerd in een navorderingsaanslag.

De overgelegde stukken gaan hierbij. Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,

P.W.A. Veld

neemt niet weg dat het standpunt van belanghebbende pleitbaar kan zijn. In zoverre geeft het oordeel van het Hof geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is het oordeel voor het overige als verweven met waarderingen van feitelijke aard in cassatie niet op zijn juistheid te toetsen.

Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2014-3933

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch van 13 juni 2014, nr. 13/00620 en 13/00632, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

In deze zaak gaat het over een verzuimboete bij het te laat doen van de aangifte vennootschapsbelasting. Op grond van artikel 67a van de Algemene wet inzake rijksbelastingen kan bij het te laat doen van de aangifte een verzuimboete van maximaal € 4.920 worden opgelegd. In paragraaf 21 van het Besluit Bestuurlijke Boeten Belastingdienst (hierna: BBBB) is dit nader uitgewerkt. Voor de inkomstenbelasting wordt de boete bij een eerste verzuim beperkt tot € 226 (tekst 2010). Voor de vennootschapsbelasting wordt de boete bij een eerste verzuim beperkt tot 50% van het maximum, dus tot € 2.460.

In casu heeft belanghebbende een herinnering en een aanmaning ontvangen en de aangifte vervolgens acht dagen te laat ingediend. De aangifte 2011 en 2012 zijn vervolgens wel tijdig ingediend. Op basis van paragraaf 21.3 van het BBBB heeft de inspecteur bij aanslagregeling een boete van € 2.460 opgelegd. In bezwaar heeft de inspecteur op basis van paragraaf 7 van het BBBB de boete gematigd tot € 500 omdat sprake is van een allereerste aangifte vennootschapsbelasting,

de financiële omstandigheden van belanghebbende (verlies en negatief eigen vermogen) en het feit dat de termijn slechts met acht dagen is overschreden.

De Rechtbank oordeelt dat de inspecteur voldoende heeft gematigd en acht een boete van € 500 passend en geboden. Het Hof matigt de boete verder tot € 250 omdat op grond van paragraaf 6.6 van het BBBB ook rekening gehouden mag worden het aangiftegedrag na het begaan van het beboetbare feit. Verder vindt het Hof van belang dat belanghebbende als eenpitter-B.V. lijkt op een eenmanszaak waarvoor een boete van € 226 zou gelden. Op basis van alle omstandigheden tezamen acht het Hof een boete van € 250 passend en geboden.

De vergelijking met een eenmanszaak acht ik als matigingsgrond onjuist. In het BBBB is juist gekozen voor een objectief onderscheid tussen inkomstenbelastingplichtigen en vennootschapsbelastingplichtigen, waarbij veelal sprake zal zijn van professionele gemachtigden.

Dit aspect is voor mij echter onvoldoende om cassatie in te stellen tegen het uiteindelijke oordeel. Het Hof heeft wel terecht rekening gehouden met het latere aangiftegedrag. In zoverre acht ik het gerechtvaardigd om de boete verder te matigen dan inspecteur en de Rechtbank hebben gedaan. De omvang van die matiging valt binnen de beoordelingsvrijheid van het Hof. Ik verwacht niet dat de Hoge Raad een beroep zal honoreren om tot een boete te komen tussen € 250 en € 500. Overigens acht ik het resterende financiële belang ook te gering om verder te procederen.

De overgelegde stukken gaan hierbij. Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2014-5248

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraken van het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden van 26 augustus 2014, nr. 13/01146 en 13/01145, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

In het arrest van 22 januari 2010, nr. 08/00327, BNB 2010/190^{c*}, is beslist dat in gevallen waarin een onroerende zaak wordt aangeschaft met de gezamenlijke bedoeling van de belastingplichtige en een met hem gelieerde vennootschap om die zaak in gebruik te geven aan die vennootschap en de zaak voor dat gebruik gereed wordt gemaakt, van terbeschikkingstelling in de zin van artikel 3.92, eerste lid, van de Wet inkomstenbelasting 2001 sprake is op het moment waarop deze onroerende zaak is aangeschaft. De bedoeling van partijen moet worden aannemelijk gemaakt. Het Hof is van oordeel dat de Inspecteur daarin niet is geslaagd. Dit oordeel is van feitelijke aard, niet onbegrijpelijk en derhalve in cassatie niet met vrucht te bestrijden.

Hetzelfde geldt voor het oordeel dat het voordelige resultaat bij aankoop van de boerderij niet voorzienbaar was.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2014-5274

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof Amsterdam van 4 september 2014, nr. 13/00395, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Belanghebbende is door het Hof in het gelijk gesteld, zodat zij volgens de geldende regel recht heeft op vergoeding van proceskosten. Het Hof acht belanghebbendes hoger beroep gegrond, omdat naar de opvatting van het Hof de Rechtbank het tegen de uitspraak van de Inspecteur ingestelde beroep van belanghebbende gegrond had moeten verklaren. Aan die opvatting ligt ten grondslag het oordeel dat de brief van belanghebbende van 8 oktober 2012 door de Inspecteur ten onrechte mede als een bezwaar tegen de aanslag is aangemerkt. Het Hof meent dat genoemde brief uitsluitend inhield een verzoek om de verschuldigde belasting kwijt te schelden. Op een dergelijk kwijtscheldingsverzoek beslist niet de inspecteur, maar de ontvanger bij voor administratief beroep vatbare beschikking. De Inspecteur heeft volgens het Hof op het veronderstelde bezwaar tegen de aanslag onbevoegdlijk uitspraak gedaan. De Rechtbank had daarom belanghebbendes beroep tegen de onbevoegdlijk gedane uitspraak op bezwaar gegrond moeten verklaren en de uitspraak dienen te vernietigen.

Met betrekking tot 's Hof's lezing van de brief van 8 oktober 2012 moet voorop worden gesteld dat de uitleg van gedingstukken feitelijk is en dat die uitleg is

voorbehouden aan de feitenrechter. Alleen als de uitleg volstrekt onbegrijpelijk is, kan een daartegen gerichte motiveringsklacht tot cassatie leiden. Voor het antwoord op de vraag of een geschrift kan worden aangemerkt als een bezwaarschrift is de inhoud van het geschrift bepalend. Naar de mening van het Hof wordt in belanghebbendes brief van 8 oktober 2012 uitsluitend verzocht om kwijtschelding van het op de aanslag te betalen bedrag. Zijn uitleg van de brief baseert het Hof op de motivering en de conclusie van de brief. Hoewel er wel iets valt te zeggen voor de andersluidende uitleg van de Inspecteur, acht ik 's Hofs oordeel niet volstrekt onbegrijpelijk, zodat van cassatieberoep op dit punt geen succes valt te verwachten. In dat kader is nog van belang dat belanghebbende ter zitting voor het Hof heeft verklaard dat zij niet de juistheid van de aanslag betwist, maar dat haar enige grief is dat haar geen kwijtschelding van het te betalen bedrag wordt verleend. Deze verklaring stemt overeen met de door het Hof gegeven uitleg van de brief. Ik zie dan ook af van het instellen van beroep in cassatie.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bericht van 22 oktober 2014 deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof Amsterdam van 25 september 2014, nr. 13/00366, inzake de aansprakelijkstelling van

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het door het Hof in de r.o. 4.6.1. e.v. neergelegde oordeel inhoudende dat de beschikking fiscale eenheid een constitutief vereiste is voor de (hoofdelijke) aansprakelijkheid op de voet van artikel 43 , eerste lid, Invorderingswet 1990, geeft geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting. In dit verband kan o.a. worden verwezen naar het arrest van de Hoge Raad van 9 november 2012, nr. 11/03524, BNB 2013/40.

De vervolgvraag is dan of in dezen een beschikking fiscale eenheid is afgegeven, hetgeen een feitenonderzoek vergt. De daarbij door het Hof gebezigde verdeling van de bewijslast acht ik niet onredelijk. Aan de feitenrechter is voorts de waardering en keuze van de gebezigde bewijsmiddelen voorbehouden. Mede gelet op de verklaringen ter zitting van de ontvanger kan van het oordeel van het Hof niet worden volgehouden, dat het oordeel onbegrijpelijk is. Hieraan doet de omstandigheid dat mijns inziens het oordeel van de rechtbank meer in de rede zou hebben gelegen, met name gelet op de feitelijke (aangifte)gedragingen van belanghebbende, niet af.

Mitsdien kan van het instellen van beroep in cassatie geen succes worden verwacht.

Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2014-5751

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof Amsterdam van 18 september 2014, nr. 13/00206, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Naar het oordeel van het Hof heeft belanghebbende niet overtuigend aangetoond dat haar werknemer de ter beschikking gestelde auto's op kalenderjaarbasis voor niet meer dan 500 kilometer voor privédoeleinden heeft gebruikt. Het als bewijs dienende overzicht van de met de auto's gereden kilometers is zo gebrekkig en bevat zoveel onjuistheden dat het onvoldoende is om aan de bewijslast van artikel 13bis van de Wet op de loonbelasting 1964 te voldoen. Vanwege het niet aangegeven privé gebruik van de auto's door de werknemer is door de Inspecteur de onderhavige naheffingsaanslag loonbelasting/premie volksverzekeringen opgelegd. Gelijktijdig met de naheffingsaanslag is bij beschikking een vergrijpboete opgelegd als bedoeld in artikel 67f van de Algemene wet inzake rijksbelastingen. In genoemd artikel is als beboetbaar feit opgenomen dat het aan opzet of grove schuld van de belastingplichtige of inhoudingsplichtige te wijten is dat belasting welke op aangifte moet worden voldaan of afgedragen, niet is betaald.

Naar de opvatting van het Hof betekent de omstandigheid dat belanghebbende niet heeft voldaan aan de bewijslast voor het achterwege laten van de bijtelling wegens

privégebruik van de auto's op zichzelf nog niet dat het aan (voorwaardelijke) opzet of grove schuld van belanghebbende is te wijten dat de verschuldigde belasting niet is betaald. Dat niet is voldaan aan de bewijslast voor het achterwege laten van de bijtelling brengt niet vanzelf mee dat belanghebbende door privégebruik van de auto's niet aan te geven opzet of grove schuld heeft gehad bij het doen van een onjuiste aangifte. Die rechtsopvatting van het Hof komt overeen met het arrest van de Hoge Raad van 4 januari 2013, nr. 11/05310, BNB 2013/177. Terecht overweegt het Hof dat er alleen dan sprake is van opzet, indien in rechte komt vast te staan dat belanghebbende wist, of althans wetenschap had van de aanmerkelijke - en tevens bewust door haar aanvaarde - kans, dat haar werknemer (op kalenderjaarbasis) meer dan 500 kilometer privé met de auto's had gereden (zie HR 3 december 2010, nr. 09/04514, BNB 2011/59).

Door de aangifte in te dienen zonder bijtelling wegens privégebruik van de auto's, terwijl sprake was van een gebrekkige kilometeradministratie, heeft belanghebbende weliswaar objectief en in feite de aanmerkelijke kans in het leven geroepen dat te weinig belasting zou worden betaald. Daarmee is echter nog niet voldaan aan het vereiste van bewustheid dat deel uitmaakt van (voorwaardelijk) opzet. Voor de bewustheid van (voorwaardelijk) opzet dient te worden vastgesteld of belanghebbende ten tijde van het doen van de aangifte wetenschap had van de aanmerkelijke kans dat te weinig belasting zou worden betaald en of zij deze aanmerkelijke kans bewust heeft aanvaard. Van een dergelijke bewustheid kan volgens het Hof sprake zijn, wanneer in een kilometeradministratie niet alleen onzorgvuldigheden en/of betrekkelijk geringe gebreken voorkomen, maar tevens onjuistheden die op zijn minst genomen het (niet-ontzenuwde) vermoeden rechtvaardigen dat de onjuistheden zijn opgenomen met als kennelijk doel het feitelijke privégebruik van de auto's door de werknemer te maskeren.

Naar de mening van het Hof kan in casu uit de feiten en omstandigheden (opgesomd in r.o. 4.3.7. van de uitspraak) niet worden afgeleid dat belanghebbende/haar werknemer met het bijgehouden overzicht van de met de auto's gereden kilometers eventueel privégebruik heeft willen maskeren. In dat kader overweegt het Hof voorts dat het niet wettelijk is voorgeschreven op welke wijze moet worden bewezen dat het privégebruik minder dan 500 kilometers heeft bedragen en dat het – gelet op de wijze waarop het overzicht tot stand is gekomen – niet op voorhand is uitgesloten dat de werknemer geen of niet meer dan 500 privé kilometers met de auto's heeft gereden. Het Hof komt tot de conclusie dat

niet is gebleken dat sprake is van (voorwaardelijk) opzet bij belanghebbende bij het ontgaan van belastingheffing over het privégebruik van de auto's, dan wel van een door belanghebbende te ontzenuwen vermoeden. Mijns inziens is 's Hofs oordeel, in het licht van hetgeen daaraan in r.o. 4.3.7. ten grondslag is gelegd, niet volstrekt onbegrijpelijk, terwijl het, verweven als het is met aan de feitenrechter voorbehouden weging en waardering van feitelijke aard, in cassatie niet verder kan worden getoetst. Van het instellen van beroep in cassatie valt op dit punt dan ook geen succes te verwachten.

Het Hof heeft vervolgens onderzocht of sprake is van grove schuld. In dat kader overweegt het Hof dat verwijtbaar slordig handelen niet onder grove schuld valt, net zo min als de omstandigheid dat belanghebbende had moeten weten dat haar werkwijze niet voldeed. Niet elk lichtvaardig handelen verdient de kwalificatie grove schuld. De kwalificatie grove schuld is alleen dan gerechtvaardigd, als sprake is van een grove, in laakbaarheid aan opzet grenzende onachtzaamheid. Uitgaande van het juiste criterium voor grove schuld meent het Hof dat uit hetgeen de Inspecteur heeft ingebracht niet volgt dat het aan grove schuld van belanghebbende is te wijten dat de verschuldigde belasting over het privégebruik van de auto's door de werknemer niet is betaald. Het Hof acht het handelen van belanghebbende niet zodanig laakbaar, dat het in dat opzicht op één lijn kan worden gesteld met opzet. Dat oordeel van feitelijke aard is mijns inziens door het Hof toereikend gemotiveerd en niet volstrekt onbegrijpelijk.

Gelet op het vorenstaande zie ik af van het instellen van beroep in cassatie tegen 's Hofs beslissing dat de onderhavige naheffingsaanslag niet te wijten is aan opzet of grove schuld van belanghebbende. De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat-Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag
www.minfin.nl

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2014-5967

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch van 9 oktober 2014, nr. 13/00990, inzake de

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Een voorwaarde van de schorsingsregeling is dat gedurende de schorsingsperiode met de auto geen gebruik mag worden gemaakt van de openbare weg.

Belanghebbende heeft zijn geschorste auto ter reparatie aangeboden bij een garagebedrijf in België. Tijdens de schorsing is de auto - blijkbaar zonder dat daarop handelaarskentekenplaten zijn aangebracht - aangetroffen in

Voor het Hof was niet in geschil dat de Inspecteur terecht motorrijtuigenbelasting heeft nageheven. Het geschil betrof de vraag of de boetebeschikking diende te worden vernietigd op grond van afwezigheid van alle schuld. Het Hof heeft die vraag bevestigend beantwoord.

Dat de afwezigheid van alle schuld aan oplegging van een verzuimboete in de weg staat, is door de Hoge Raad beslist in het arrest van 15 juni 2007, nr. 42 687, BNB 2007/251. Uit het arrest volgt dat in de onderhavige zaak belanghebbende met vrucht een beroep kan doen op afwezigheid van alle schuld, indien hij stelt en bij betwisting aannemelijk maakt, dat hij alle in de gegeven omstandigheden van

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2014-6936

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof Den Haag van 25 november 2014, nr. 14/00259, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Uit de door de Inspecteur aangehaalde uitspraak van de ABRvS 10 mei 2011, nr. 201010777/1/V1, ECLI:NL:RVS:2011:BQ4617, blijkt dat indien het bestuursorgaan de verzending naar het juiste adres aannemelijk heeft gemaakt, het vervolgens op de weg van de geadresseerde ligt het vermoeden van ontvangst te ontzenuwen. In het onderhavige geval is de vraag of de inspecteur de verzending naar het juiste adres aannemelijk heeft gemaakt. De inspecteur kan geen schriftelijk stuk overleggen waaruit het juiste adres blijkt. Hij stelt dat eerdere en latere aanslagen door de fiscaal vertegenwoordiger zijn ontvangen. Hieraan ontleent de Inspecteur het vermoeden dat ook de onderhavige aanslag naar dit adres is verzonden. Aan de omstandigheid dat de andere aanslagen wel door de fiscaal vertegenwoordiger zijn ontvangen kan ook het vermoeden worden ontleend dat juist de onderhavige aanslag een ander adres heeft gehad en om die reden de fiscaal vertegenwoordiger niet heeft bereikt. Het Hof is van oordeel dat de Inspecteur de vermelding van het juiste adres niet aannemelijk heeft gemaakt.

Dit oordeel is van feitelijke aard, niet onbegrijpelijk en derhalve in cassatie niet met vrucht te bestrijden. Belanghebbende is pas op 5 oktober 2012 op de hoogte geraakt van het bestaan van de aanslag. Het bezwaarschrift is dan tijdig ingediend.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

Onderschriften 2015

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2014-7151

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van de bovenvermelde brief van _____ deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden van 16 december 2014, nr. 13/00869, inzake

In aanvulling op hetgeen reeds telefonisch met u _____ is besproken, merk ik ter toelichting het volgende op.

Het geschil voor het Hof betrof de vraag of sprake was van een werkzaamheid als bedoeld in artikel 3.90 van de Wet op de inkomstenbelasting 2001 (hierna: Wet IB 2001), dan wel het rendabel maken van vermogen op een wijze die normaal, actief vermogensbeheer te buiten ging als bedoeld in artikel 3.91, eerste lid, aanhef en onder c, Wet IB 2001. In het arrest HR 9 oktober 2009, nr. 43.035, BNB 2010/217, inzake de vraag of het uitpenden van onroerende zaken normaal vermogensbeheer dan wel resultaat uit overige werkzaamheden oplevert, is het onderscheidende criterium geformuleerd. Van belastbaar resultaat is sprake in geval van:

"werkzaamheden die naar hun aard en omvang onmiskenbaar zijn gericht op het behalen van - redelijkerwijs te verwachten - voordelen die het bij normaal actief vermogensbeheer te verwachten rendement te boven gaan".

Eveneens is bij het uitponden van onroerende zaken sprake van belastbaar resultaat uit overige werkzaamheden indien bijzondere kennis er in belangrijke mate toe heeft bijgedragen dat de belastingplichtige met het uitponden voordeel heeft kunnen behalen (zie in dat kader ook het arrest van 24 december 2010, nr. 09/02964, BNB 2012/21).

Uitgaande van het juiste criterium, heeft het Hof voor de beantwoording van de in geschil zijnde vraag onderzocht of in belanghebbendes situatie sprake was van "meer dan normaal actief vermogensbeheer" of van "bijzondere kennis". Het Hof heeft hierbij terecht vooropgesteld dat op de Inspecteur de last rust om feiten en omstandigheden aan te voeren - en bij betwisting daarvan door belanghebbende aannemelijk te maken - die de conclusie rechtvaardigen dat sprake was van resultaat uit overige werkzaamheden. In navolging van de Rechtbank oordeelt het Hof dat de Inspecteur niet in de bewijslast is geslaagd. Het Hof vindt dat er niet is voldaan aan de eisen die gesteld worden aan de aard en de omvang van de door belanghebbende verrichte werkzaamheden, wil sprake zijn van "meer dan normaal vermogensbeheer". Dat oordeel is van feitelijke aard en gelet op de vaststaande feiten en omstandigheden kan het oordeel niet als volstrekt onbegrijpelijk worden gekenschetst. Ook het feitelijke oordeel van het Hof dat niet is bewezen dat belanghebbende een voordeel heeft beoogd door het aanwenden van "bijzondere kennis" op het moment van aankoop en door belanghebbende uitgevoerde waarde creërende arbeid, en dat belanghebbende dat voordeel ook redelijkerwijs kon verwachten, is uitgaande van de vaststaande feiten geenszins onbegrijpelijk. Mijns inziens valt van het instellen van beroep in cassatie geen succes te verwachten.

De door overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

drs. T.W.M. Poolen

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

**Ons kenmerk
DGB 2015-483**

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof Amsterdam van 22 januari 2015, nr. 14/00488, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Hof Den Haag heeft in zijn uitspraak van 21 juni 2013, nr. 12/00444, ter zake van de aan belanghebbende uitgereikte factuur en de betaling daarvan geoordeeld dat belanghebbende niet aannemelijk heeft gemaakt dat tegenover de betaling een tegenprestatie staat. Voorts achtte Hof Den Haag het niet aannemelijk dat de uitgave ten behoeve van de onderneming van belanghebbende is gedaan. Het oordeel van Hof Den Haag dat het bedrag van de factuur niet in aftrek kan worden gebracht op de winst van belanghebbende heeft de Hoge Raad in zijn arrest van 20 juni 2014, nr. 13/03738, BNB 2014/201, in stand gelaten. Onder meer vanwege deze niet bewezen aftrekpost is over het boekjaar 2007/2008 een navorderingsaanslag in de vennootschapsbelasting opgelegd. Gelijkzeitig met de navorderingsaanslag heeft de Inspecteur bij beschikking een vergrijpboete opgelegd als bedoeld in artikel 67e, eerste lid, van de Algemene wet inzake rijksbelastingen. In genoemd artikel is als beboetbaar feit opgenomen dat het met betrekking tot een belasting welke bij wege van aanslag wordt geheven, aan opzet of grove schuld van de belastingplichtige te wijten is dat de aanslag tot een te laag bedrag is vastgesteld of anderszins te weinig belasting is geheven.

In voornoemd arrest BNB 2014/201 vernietigt de Hoge Raad het oordeel van Hof Den Haag dat belanghebbende opzettelijk een onjuiste aangifte voor de vennootschapsbelasting heeft gedaan, vanwege een daaraan klevend motiveringsgebrek.

Na verwijzing door de Hoge Raad is Hof Amsterdam tot het oordeel gekomen dat de Inspecteur er – tegenover de betwisting door belanghebbende – niet in is geslaagd te bewijzen dat belanghebbende opzettelijk dan wel grofschuldig een onjuiste aangifte voor de vennootschapsbelasting heeft gedaan. Naar de opvatting van het Hof betekent de omstandigheid dat belanghebbende op basis van de gewraakte factuur tot een aanzienlijk bedrag een aftrekpost heeft geclaimd op zichzelf nog niet dat het aan (voorwaardelijke) opzet of grove schuld van belanghebbende is te wijten dat er te weinig belasting is betaald. Dat niet is voldaan aan de bewijslast voor de aftrekbaarheid van het gefactureerde bedrag brengt niet vanzelf mee dat belanghebbende door het bedrag toch in de aangifte op te voeren opzet of grove schuld heeft gehad bij het doen van een onjuiste aangifte. Die rechtsopvatting van het Hof strookt met de arresten van de Hoge Raad van 15 oktober 2010, nr. 09/00671, BNB 2011/9 en 4 januari 2013, nr. 11/05310, BNB 2013/117.

Voor de bewustheid van (voorwaardelijk) opzet dient te worden vastgesteld of belanghebbende ten tijde van het doen van de aangifte wetenschap had van de aanmerkelijke kans dat te weinig belasting zou worden geheven en of zij deze aanmerkelijke kans bewust heeft aanvaard. Een dergelijke bewustheid acht het Hof niet bewezen. Onder opzet of grove schuld valt niet de omstandigheid dat belanghebbende had moeten weten dat haar werkwijze niet voldeed.

De kwalificatie grove schuld is alleen dan gerechtvaardigd, als sprake is van een grove, in laakbaarheid aan opzet grenzende onachtzaamheid. Ten aanzien van de aanwezigheid van grove schuld heeft het Hof overwogen dat de Inspecteur niets heeft gesteld omtrent de reden waarom belanghebbende "om niet" een betaling zou hebben gedaan aan een derde partij. Daarnaast is volgens het Hof niet komen vast te staan dat in het geheel geen sprake was van in beginsel zakelijke kosten. Het Hof leidt uit hetgeen partijen hebben ingebracht af dat niet zonder gerede twijfel kan worden vastgesteld dat belanghebbende niet in redelijkheid kon menen dat de factuur zakelijk was. Naar het uiteindelijke oordeel van het Hof kan niet, althans niet zonder meer, worden gezegd dat belanghebbende had behoren te beseffen dat haar handelwijze ertoe kon leiden dat te weinig belasting zou worden

geheven. Dat oordeel is, in het licht van hetgeen daaraan in r.o. 5.7. tot en met r.o. 5.9.3. ten grondslag is gelegd, mijns inziens niet volstrekt onbegrijpelijk, terwijl het, verweven als het is met aan de feitenrechter voorbehouden weging en waardering van feitelijke aard, in cassatie niet verder kan worden getoetst.

Gelet op het vorenstaande zie ik af van het instellen van beroep in cassatie tegen 's Hofs beslissing dat de onderhavige navorderingsaanslag niet te wijten is aan opzet of grove schuld van belanghebbende. De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

mr. J. de Blieck

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2015-1097

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof 's-Hertogenbosch van 19 februari 2015, nr. 14/00052, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Belanghebbende heeft bij de aangifte de vooraf ingevulde gegevens gebruikt. Deze aangifte stemde niet geheel overeen met de door de inhoudingsplichtige verstrekte gegevens. Volgens deze laatste gegevens zou sprake zijn van toepassing van de groene tabel, hetgeen duidt op inkomsten uit vroegere dienstbetrekking. Naast de groene tabel is de arbeidskorting toegepast. De Inspecteur heeft ter zake geen contact opgenomen met belanghebbende (of inhoudingsplichtige), maar heeft de aangifte gecorrigeerd. Na ontvangst van de aanslag heeft belanghebbende telefonisch contact gezocht met de belastingdienst met als doel de correctie van de onjuiste aanslag. De medewerker van de belastingdienst deelde haar mede dat hij niets voor haar kon betekenen en dat zij schriftelijk bezwaar diende te maken. Belanghebbende heeft daarop een beroepsmatige rechtsbijstandverlener ingeschakeld. Deze heeft een bezwaarschrift ingediend, waaruit bleek dat de aangifte juist was. Er was sprake van inkomsten uit tegenwoordige dienstbetrekking.

Het Hof is van oordeel dat door het ten onrechte niet bieden van een gelegenheid voor reactie vooraf de Inspecteur belanghebbende geen andere keuze heeft gelaten dan in bezwaar te gaan en daarbij kosten te maken. Deze werkwijze van de Inspecteur vormt naar het oordeel van het Hof een aan de Inspecteur te wijten

onrechtmatigheid als bedoeld in artikel 7:15, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht.

's Hofs oordeel geeft, mede gelet op de omstandigheid dat belanghebbende vóór het indienen van bezwaar telefonisch contact heeft gezocht en de omstandigheid dat uit de FIBASE bleek van de toegepaste arbeidskorting, geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Het oordeel kan, als verweven met waarderingen van feitelijke aard, voor het overige in cassatie niet op juistheid worden getoetst. Het oordeel behoeft ook geen nadere motivering. Daarvan uitgaande heeft het Hof terecht geoordeeld dat sprake is van aan de Inspecteur te wijten onrechtmatigheid.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

mr. J. de Bleeck

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2015-2366

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof Den Haag van 28 april 2015, nrs. 14/01460 en 14/01461, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Belanghebbende is in de jaren van geschil in Nederland buitenlands belastingplichtige. Hij is mede-eigenaar van een woning in Nederland (hierna: de woning). Ingevolge artikel 7.2, tweede lid, onderdeel f, van de Wet inkomstenbelasting 2001 (hierna: Wet IB 2001) maken de belastbare inkomsten uit eigen woning in Nederland deel uit van het inkomen uit werk en woning in Nederland. De bepaling ziet op een eigen woning in de zin van artikel 3.111, eerste lid, Wet IB 2001. Voor het Hof was in geschil of de woning voor belanghebbende een eigen woning vormt. Op basis van artikel 3.111, eerste lid, Wet IB 2001 geldt als een van de voorwaarden voor een eigen woning dat de woning de belastingplichtige (of personen die tot zijn huishouden behoren) "anders dan tijdelijk als hoofdverblijf ter beschikking staat". Met dit begrip wordt bedoeld op een voor duurzaam eigen gebruik bestemde woning, welke overeenkomstig deze bestemming de belastingplichtige ter beschikking staat en niet in vrij opleverbare staat is te verkopen dan nadat de belastingplichtige op een andere wijze in zijn woonbehoefte heeft voorzien (Tweede Kamer, vergaderjaar 1998–1999, 26 727, nr. 3, p. 144).

Of de woning in de jaren van geschil als duurzaam hoofdverblijf voor belanghebbende een eigen woning vormde, dient aan de hand van de feiten en omstandigheden te worden bepaald. De bewijslast dat van een zodanige situatie sprake was, rust op belanghebbende. Het Hof heeft geoordeeld dat belanghebbende met hetgeen hij heeft aangevoerd aannemelijk heeft gemaakt dat de woning hem duurzaam als hoofdverblijf ter beschikking stond. Aangezien belanghebbende op jaarbasis negen tot tien maanden in de woning verbleef, is naar de mening van het Hof sprake van een voor duurzaam eigen gebruik bestemde woning. Het Hof past de eigenwoningregeling toe, en wel op het deel van de woning waartoe belanghebbende gerechtigd is.

Mijns inziens geeft 's Hof's oordeel geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting, in het bijzonder niet met betrekking tot het begrip "eigen woning". Voor het overige berust het oordeel op de aan het Hof voorbehouden weging van de van belang zijnde feiten en omstandigheden en is het niet onbegrijpelijk. Gelet op het vorenstaande valt van het instellen van beroep in cassatie dan ook geen succes te verwachten.

De overgelegde stukken gaan hierbij. Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2015-2682

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden van 29 april 2015, nrs. 14/00987 en 14/00988, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Belanghebbende en haar echtgenoot hebben ten behoeve van hun onderneming (hierna: de vof) de eigendom verworven van een voormalige pastorie (hierna: het pand). In de aangifte voor de inkomstenbelasting/premie volksverzekeringen over 2009 heeft belanghebbende verzocht om investeringsaftrek en zijn onder meer willekeurige afschrijvingen voor de investeringen in het pand in aanmerking genomen. De inspecteur heeft bij het vaststellen van de aanslag beide faciliteiten afgewezen, omdat naar zijn mening het pand voor de toepassing van de faciliteiten kwalificeert als woonhuis.

Ingevolge artikel 3.45, eerste lid, aanhef en onderdeel d, van de Wet inkomstenbelasting 2001 is een woonhuis uitgesloten van investeringsbijdragen. Blijkens de rechtspraak wordt onder een woonhuis verstaan de opstal welke naar aard en inrichting woning is en bestemd als zodanig te worden gebruikt (zie o.a. HR 8 mei 1985, nr. 22 963, BNB 1985/242). Voor de vraag wanneer sprake is van een woonhuis geldt de bestemming van de opstal als doorslaggevend criterium.

Beslissend is dus de wijze waarop belanghebbende, als investerende ondernemer, ten tijde van de verwerving van het pand voornemens is het pand te gaan gebruiken en of het gebruik kan worden gezien als gebruik als woning.

De bedrijfsactiviteiten van de vof bestaan uit het – gedurende een afgebakende periode - opvangen van jongeren tussen acht en drieëntwintig jaar. Belanghebbende en haar echtgenoot zijn beiden gekwalificeerd als gezinsouder en de vof is gecertificeerd voor de jongerenopvang. Bij een recente wijziging van het bestemmingsplan heeft het pand van de gemeente de bestemming gezinshuis voor jongeren met 24-uurs zorg gekregen. Ten aanzien van het pand heeft het Hof geoordeeld dat het feitelijk nagenoeg geheel bedrijfsmatig wordt gebruikt en het pand naar aard en inrichting een 24-uurs opvang voor jongeren is, bestemd als zodanig te worden gebruikt. Aan 's Hofs oordeel ligt ten grondslag dat het voor de behandeling van de jongeren noodzakelijk is dat belanghebbende en haar gezin samen met de jongeren in het pand een huishouden voeren, waardoor het samenwonen onderdeel uitmaakt van de bedrijfsvoering van de vof. Voorts overweegt het Hof dat een fysieke splitsing van het pand in een gedeelte dat als woonhuis aan belanghebbende en haar gezin ter beschikking staat en een bedrijfsgedeelte niet mogelijk is, omdat het wonen en de bedrijfsactiviteiten onlosmakelijk met elkaar vervlochten zijn.

's Hofs oordeel dat voor de toepassing van de investeringsaftrek het pand niet kwalificeert als woonhuis, nu het is bestemd voor 24-uurs opvang van jongeren en als zodanig wordt gebruikt, getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting. Het oordeel kan, als verweven met waarderingen van feitelijke aard, voor het overige in cassatie niet op juistheid worden getoetst. Het is ook niet onvoldoende gemotiveerd of onbegrijpelijk.

Ten overvloede verwijst het Hof naar HR 26 juni 1963, nr. 15.039, BNB 1963/252. De in dat arrest gebruikte panden kwalificeerden naar aard en inrichting als woonhuizen, maar de bestemming ervan was zodanig - aan verpleging van de in de panden verblijvende zwakzinnigen moest overwegende betekenis worden toegekend - dat de panden niet als woonhuizen in gebruik werden aangemerkt. In het onderhavige geval heeft het Hof in de aan hem gebleken feiten en omstandigheden voldoende aanknopingspunten gevonden om tot een soortgelijke beslissing te komen. Naar de mening van het Hof heeft de geboden behandeling een dusdanige omvang en intensiteit dat deze van overwegende betekenis is voor

het verblijf van de jongeren in het pand, zodat het pand voor de jongeren niet aangemerkt kan worden als woonhuis. In dat kader heeft het Hof het van belang geacht dat belanghebbende en haar echtgenoot ervaren en professionele gezinsbegeleiders zijn en zo nodig andere professionals inhuren voor de behandeling van de jongeren in het pand. De intensieve en professionele begeleiding heeft als doel dat de jongere zijn gedragsproblematiek kan reguleren, zich leert ontwikkelen en zo mogelijk in staat is terug te keren naar het (pleeg)gezin dan wel zelfstandig of begeleid wonen. Naar het mij voorkomt is dat ten overvloede gegeven oordeel evenmin onjuist of onbegrijpelijk. Zelfs bij gegrondbevinding van een cassatieberoep gericht tegen de in r.o. 4.7 en 4.8 van de hofuitspraak opgenomen overwegingen, kan dat derhalve niet tot vernietiging van de beslissing van het Hof leiden.

Gelet op het vorenstaande is van het instellen van beroep in cassatie tegen de hofuitspraak dan ook geen succes te verwachten.

De overgelegde stukken gaan hierbij. Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2015-2787

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof Den Haag van 27 mei 2015, nrs. 14/00770 en 14/01019, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

In r.o. 7.3 en 7.4 overweegt het Hof dat in kwalitatieve zin de doelstellingen van belanghebbende de conclusie wettigen dat belanghebbende (nagenoeg) uitsluitend de bevordering van de democratische rechtsorde en daarmee het algemeen belang beoogt.

Dienaangaande kan naar mijn mening niet worden volgehouden dat het Hof hiermee blijk geeft van een onjuiste rechtsopvatting uit te gaan. In dit verband valt o.m. ook te wijzen op mijn brief van 13 oktober 2014, nr. DGB/2014/5382, V-N 2014/54.5, dat *"het niet noodzakelijk is dat een instelling het hele politieke of maatschappelijke spectrum bedient; zij kan zich vanuit haar eigen ideologie ook richten op een specifiek deel daarvan"*.

Ten aanzien van het kwantitatieve criterium heeft het Hof in de r.o. 7.5 en 7.6 een aantal oordelen gegeven. Het Hof oordeelt dat met hetgeen belanghebbende met betrekking tot deze feitelijk uitgevoerde werkzaamheden in hoger beroep heeft aangevoerd, onder meer over de pinkosten en hoteluitgaven, zij aannemelijk heeft gemaakt dat deze werkzaamheden niet, althans voor minder dan 10%, gericht

waren op de particuliere belangen van op enige wijze bij deze activiteiten betrokken personen.

De Inspecteur heeft zijn stelling dat de bestuurders over aanzienlijke delen van het vermogen van belanghebbende kunnen beschikken als ware het hun eigen vermogen, tegenover de gemotiveerde betwisting daarvan door belanghebbende niet aannemelijk gemaakt.

Het Hof acht voorts aannemelijk dat voor zover de reis- en verblijfkosten van bestuurders van belanghebbende ten laste van belanghebbende zijn gekomen, deze kosten zijn gemaakt ten behoeve van de feitelijke werkzaamheden van belanghebbende.

Dit zijn bij uitstek (bewijs)oordelen die het gevolg zijn van de aan de feitenrechter voorbehouden waardering van de gebezigde bewijsmiddelen die voor het overige sterk verweven zijn met waarderingen van feitelijke aard, die in cassatie niet op juistheid kunnen worden getoetst.

Daarmee kan tegen de conclusie van het Hof dat belanghebbende tevens voldoet aan het vereiste dat de feitelijke werkzaamheden uitsluitend of nagenoeg uitsluitend het algemeen belang dienen, niet met vrucht worden opgekomen in cassatie.

Mitsdien valt van het instellen van beroep in cassatie geen succes te verwachten.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

mr. J. de Bleeck

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2015-2932

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof Den Haag van 27 mei 2015, nr. 13/01170, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het oordeel van het Hof inzake de redelijke schatting is van feitelijke aard en niet volstrekt onbegrijpelijk. Het Hof kan op basis van het geheel van feiten en omstandigheden tot het oordeel komen dat de inspecteur wel erg hoog geschat heeft.

Daarbij heeft het Hof belang kunnen hechten aan de brief van de trustee en de bekende taxaties van de onroerende zaken. Dat er daarnaast mogelijk nog (een) buitenlandse bankrekening(en) waren, is mogelijk ook meegenomen in de schatting van het Hof.

Onze ervaring is dat de Hoge Raad met dit soort kwesties niets doet. Zonder concrete aanwijzingen dat de schatting van het Hof niet kan kloppen, laat de Hoge Raad dit soort kwesties over aan de feitenrechter.

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2015-2976

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof Den Haag van 27 mei 2015, nr. 13/01171, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het oordeel van het Hof inzake de redelijke schatting is van feitelijke aard en niet volstrekt onbegrijpelijk. Het Hof kan op basis van het geheel van feiten en omstandigheden tot het oordeel komen dat de inspecteur wel erg hoog geschat heeft.

Daarbij heeft het Hof belang kunnen hechten aan de brief van de trustee en de bekende taxaties van de onroerende zaken. Dat er daarnaast mogelijk nog (een) buitenlandse bankrekening(en) waren, is mogelijk ook meegenomen in de schatting van het Hof.

Onze ervaring is dat de Hoge Raad met dit soort kwesties niets doet. Zonder concrete aanwijzingen dat de schatting van het Hof niet kan kloppen, laat de Hoge Raad dit soort kwesties over aan de feitenrechter.

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2015-3107

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw e-mailbericht van 16 juni 2015 deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof 's-Hertogenbosch van 12 juni 2015, nr. 10/00477bis, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof van Justitie EU (hierna: HvJ) heeft onder meer overwogen dat kolen dual worden gebruikt in de zin van artikel 2, vierde lid, sub b, van Richtlijn 2003/96/EG (hierna: de richtlijn Energiebelastingen), wanneer deze worden gebruikt als verwarmingsbrandstof in het suikerproductieproces en daarnaast het door de verbranding van de kolen opgewekte kooldioxide in het kader van hetzelfde productieproces wordt gebruikt, indien vaststaat dat het suikerproductieproces niet tot een goed einde kan worden gebracht zonder het gebruik van het door de verbranding van kolen opgewekte kooldioxide. Uitgaande van die opvatting van het HvJ heeft het Hof in de onderhavige uitspraak het standpunt van de Inspecteur verworpen dat geen sprake is van dual gebruik in de vorenbedoelde zin. Naar de mening van het Hof heeft belanghebbende aannemelijk gemaakt dat het suikerproductieproces niet tot een goed einde kan worden gebracht, zonder het gebruik van de door verbranding van kolen opgewekte kooldioxide. Dat oordeel is niet volstrekt onbegrijpelijk, terwijl het - verweven als het is met aan het Hof, als feitenrechter, voorbehouden weging en waardering van feitelijke aard - in cassatie niet verder kan worden getoetst.

Nu sprake is van duaal gebruik in de zin van artikel 2, vierde lid, sub b, van de richtlijn Energiebelastingen, is de richtlijn niet van toepassing. In dat geval heeft Nederland als lidstaat het recht om in zijn nationale Wet belastingen op milieugrondslag (hierna: Wbm) recht een andere (beperkte) uitleg te geven aan het begrip duaal gebruik dan de richtlijn. Uit de totstandkomingsgeschiedenis van artikel 20 Wbm volgt echter dat voor de definitie van duaal gebruik in die nationale bepaling wordt aangesloten bij de definitie van duaal gebruik in de richtlijn Energiebelastingen. De Nederlandse wetgever heeft aan het begrip duaal gebruik in artikel 20, aanhef, onderdeel e Wbm geen andere uitleg willen geven, dan aan het begrip duaal gebruik in artikel 2, vierde lid, sub b, van de richtlijn Energiebelastingen.

Het vorenstaande betekent dat het standpunt dat de Nederlandse Regering tijdens de zitting voor het HvJ heeft vertolkt, niet afwijkt van dat van de wetgever. Overigens onderschrijf ik niet de opvatting van het Hof dat een uitlating van de Nederlandse Regering tijdens een zitting voor het HvJ bij een belastingplichtige een in rechte te beschermen vertrouwen kan wekken. Een uitlating van de Nederlandse Regering kan daarentegen wel bij de uitleg van een nationale wettelijke bepaling van belang zijn, in het bijzonder als bij de uitleg van een bepaling de bedoeling van de wetgever moet worden achterhaald zoals in het onderhavige geval.

Nu naar het feitelijke oordeel van het Hof de kolen voor de toepassing van artikel 2, vierde lid, sub b, van de richtlijn Energiebelastingen duaal worden gebruikt, heeft dat ook te gelden voor de toepassing van artikel 20, aanhef, onderdeel e, Wbm. Ik zie dan ook af van het instellen van beroep in cassatie tegen de hofuitspraak.

De zaak is (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

mr. J. de Blicck

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2015-3359

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u, zoals telefonisch besproken, mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof Den Haag van 30 juni 2015, nr. 14/00098, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

In hoger beroep is in geschil of en zo ja, in hoeverre, de door belanghebbende in het kader van het draagmoederschapprogramma gedane uitgaven als buitengewone uitgaven voor aftrek in aanmerking komen. Het Hof heeft geoordeeld dat een deel van de uitgaven die in verband met de deelname aan het draagmoederschapprogramma zijn gedaan niet voor aftrek in aanmerking komen omdat zij niet kunnen worden gerangschikt onder de in de onderdelen a tot en met e van artikel 6.17, lid 1, Wet inkomstenbelasting 2001 (tekst 2008; hierna: Wet IB 2001) genoemde uitgaven. Dit oordeel getuigt mijns inziens niet van een onjuiste rechtsopvatting (vgl. HR 22 april 2005, nr. 39.416, BNB 2005/190).

Ten aanzien van de overige kosten (nl. de kosten van medische behandelingen en de kosten van vervoer) heeft het Hof wel de aftrek op de voet van artikel 6.16 Wet IB 2001 juncto artikel 6.17, lid 1, onderdeel a, Wet IB 2001 toegelaten. Het Hof heeft vooropgesteld dat medische kosten in een geval als het onderhavige, uitsluitend als buitengewone uitgaven in aftrek gebracht kunnen worden, indien deze kosten (i) in direct verband met ziekte, invaliditeit of bevalling gebracht

moeten kunnen worden, (ii) de kosten zijn gemaakt voor genees-, heel- en verloskundige hulp ten behoeve van belanghebbende en/of zijn partner, en (iii) bij degene ten behoeve van wie voormelde kosten zijn gemaakt sprake is van een medische noodzaak. Op grond van een in hoger beroep overgelegde medische verklaring van een psychiater, en de daarbij gevoegde bijlage, is naar 's Hofs oordeel gebleken dat de deelname aan het draagmoederschapprogramma als zodanig is aan te merken als een medische behandeling ter genezing van de psychiatrische toestand van de partner, welke behandeling ten behoeve van haar is verricht en voorts dat sprake was van een medisch-psychiatrische noodzaak tot het volgen van dat programma. Het Hof komt tot de slotsom dat de medische behandelingen die in het kader van het draagmoederschapprogramma hebben plaatsgevonden, in causaal verband staan met de in de loop der jaren ontstane psychische stoornis van de partner. Het Hof komt tot het oordeel dat is voldaan aan de vereisten voor aftrek, zodat het hoger beroep van belanghebbende deels gegrond is. Hoewel het Hof niet expliciet oordeelt dat het incidentele hoger beroep van de Inspecteur ongegrond is, volgt dit uit de overwegingen van 's Hofs uitspraak.

De waardering van de bewijsmiddelen is aan het Hof voorbehouden. 's Hofs oordeel getuigt mijns inziens niet van een onjuiste rechtsopvatting en is voorts zeer verweven met waarderingen van feitelijke aard, zodat ik van het instellen van cassatie geen succes verwacht.

De overgelegde stukken gaan hierbij. Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

mr. J. de Blicck

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2015-3598

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden van 7 juli 2015, nr. 13/01078, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het besluit van 4 juli 2007, nr. CPP2007/948M, onderdeel 3.5.6, vermeldt het volgende.

“Daaraan heeft de wederverkoper voldaan als blijkt of redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij er niet aan behoefde te twifelen dat aan hem terecht geen factuur of een factuur zonder afzonderlijke vermelding van btw is uitgereikt. Hetzelfde geldt als de wederverkoper is afgegaan op mededelingen van de leverancier en geen aanleiding had om aan de juistheid van die mededelingen te twifelen.”

Belanghebbende mocht naar het oordeel van het Hof uitgaan van de juistheid van de mededeling op de betreffende facturen dat de leveringen hebben plaatsgevonden onder toepassing van de margeregeling. Het Hof besteedt, zoals blijkt uit r.o. 4.8. van zijn uitspraak, daarbij ook aandacht aan de contacten met de leverancier.

Het Hof gaat uit van een juiste rechtsopvatting. Voor het overige is het oordeel van het Hof van feitelijke aard, niet onbegrijpelijk en derhalve in cassatie niet met vrucht te bestrijden.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

mr. J. de Blicck

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2015-4441

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van de bovenvermelde brief van
deel ik mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van
het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden van 25 augustus 2015, nr. 14/00782, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof geeft mede gelet op het arrest van de Hoge Raad van 11 september 2015,
nr. 14/01003, blijk van een juiste rechtsopvatting door uit te gaan van de
rechtsgeldigheid van de zogenoemde holdingresolutie. Vervolgens vergt de
beoordeling of belanghebbende een houdstermaatschappij met een sturende en
beleidsbepalende functie binnen het concern is een onderzoek van feitelijke aard.

Dienaangaande heeft het Hof vastgesteld dat belanghebbende enig aandeelhouder
en tevens bestuurder is van werkmaatschappij . Bestuurder van
belanghebbende is de heer die geen (rechtstreekse) arbeidsrechtelijke relatie
heeft met . Het Hof acht aannemelijk dat de heer de in 2.3 vermelde
handelingen ten behoeve van , die zowel beheersmatig als beleidsmatig van
aard zijn, verricht als bestuurder namens belanghebbende. Dusdoende concludeert
het Hof dat belanghebbende een sturende en beleidsbepalende functie vervult
binnen het concern. De waardering van bewijsmiddelen is voorbehouden aan de
feitenrechter en is in dezen niet onbegrijpelijk. De omstandigheid dat een ander
oordeel wellicht meer in de rede zou liggen, doet hieraan niet af.

In cassatie is geen plaats meer voor een feitenonderzoek. De uitspraak van het Hof geeft geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is voor het overige sterk verweven met waarderingen van feitelijke aard. Mitsdien valt van het instellen van beroep in cassatie geen succes te verwachten.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

mr. J. de Blieck

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2015-4622

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof Amsterdam van 17 september 2015, nrs. 14/00104 t/m 14/00108, inzake . Het betreft een procedure van

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof heeft in r.o. 4.4.1 van diens uitspraak geoordeeld dat de wettelijke omkering en verzwaring van de bewijslast wegens het niet voldoen aan de verplichtingen ingevolge artikel 47 AWR niet van toepassing is nu (i) de uitspraak op bezwaar is gedaan na 1 juli 2011, de inwerkingtreding van de Wet van 27 mei 2011, Stb. 2011, 265, en (ii) tot de gedingstukken geen informatiebeschikkingen behoren en ook overigens niet aannemelijk is geworden dat de Inspecteur voor de in geschil zijnde jaren informatiebeschikkingen heeft genomen. Naar 's Hof's oordeel staat voorts vast dat aan belanghebbende voor de jaren 2003 tot en met 2007 geen uitnodigingen voor het doen van aangifte zijn verzonden, zodat de omstandigheid dat belanghebbende geen aangifte heeft gedaan, evenmin leidt tot omkering en verzwaring van de bewijslast. 's Hof's oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting (vgl. HR 2 oktober 2015, nr. 14/02335, V-N 2015/50.4, r.o. 2.3.1 tot en met r.o. 2.3.5).

Het oordeel van het Hof dat de Inspecteur met hetgeen hij heeft aangevoerd de door hem bij de bestreden uitspraken op bezwaar in aanmerking genomen correcties niet voldoende heeft onderbouwd, is feitelijk en niet onbegrijpelijk.

Dit geldt ook voor het oordeel dat het door belanghebbende genoten inkomen uit sparen en beleggen voor de jaren 2003 tot en met 2007 nader dient te worden vastgesteld op de in r.o. 4.4.8 van de uitspraak genoemde bedragen.

Van het instellen van beroep in cassatie valt derhalve geen succes te verwachten.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

mr. J. de Blieck

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2015-4623

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof Amsterdam van 17 september 2015, nrs. 14/00109 t/m 14/00113, inzake
. Het betreft een procedure van

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof heeft in r.o. 4.4.1 van diens uitspraak geoordeeld dat de wettelijke omkering en verzwaring van de bewijslast wegens het niet voldoen aan de verplichtingen ingevolge artikel 47 AWR niet van toepassing is nu (i) de uitspraak op bezwaar is gedaan na 1 juli 2011, de inwerkingtreding van de Wet van 27 mei 2011, Stb. 2011, 265, en (ii) tot de gedingstukken geen informatiebeschikkingen behoren en ook overigens niet aannemelijk is geworden dat de Inspecteur voor de in geschil zijnde jaren informatiebeschikkingen heeft genomen. Naar 's Hof's oordeel staat voorts vast dat aan belanghebbende voor de jaren 2003 tot en met 2007 geen uitnodigingen voor het doen van aangifte zijn verzonden, zodat de omstandigheid dat belanghebbende geen aangifte heeft gedaan, evenmin leidt tot omkering en verzwaring van de bewijslast. 's Hof's oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting (vgl. HR 2 oktober 2015, nr. 14/02335, V-N 2015/50.4, r.o. 2.3.1 tot en met r.o. 2.3.5).

Het oordeel van het Hof dat de Inspecteur met hetgeen hij heeft aangevoerd de door hem bij de bestreden uitspraken op bezwaar in aanmerking genomen correcties niet voldoende heeft onderbouwd, is feitelijk en niet onbegrijpelijk.

Dit geldt ook voor het oordeel dat het door belanghebbende genoten inkomen uit sparen en beleggen voor de jaren 2003 tot en met 2007 nader dient te worden vastgesteld op de in r.o. 4.4.8 van de uitspraak genoemde bedragen.

Van het instellen van beroep in cassatie valt derhalve geen succes te verwachten.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

mr. J. de Blieck

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2015-4952

Uw brief (kenmerk)

Datum:

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof 's-Hertogenbosch van 11 september 2015, nrs. 12/00606 en 12/00607, inzake . Het betreft een procedure van

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof heeft in ro. 4.4 van diens uitspraak geoordeeld dat op grond van de tekst van de vaststellingsovereenkomst betwijfeld kan worden of sprake is van een package deal. Aan de hand van andere stukken komt het Hof dan tot het oordeel dat daarvan geen sprake is. Het moet er dus voor worden gehouden dat de aandelenpakketten zijn vervreemd tegen – uitsluitend – de overname van de schulden van belanghebbende (ro. 4.5 van de uitspraak). Vervolgens gaat het Hof de intrinsieke waarde van de schulden bepalen. Het Hof bepaalt de waarde aan de hand van een akte waarin belanghebbende instemt met een waarde en de verwerking van diezelfde waarde in de boekhouding door , nu niet is gebleken dat partijen deze afspraak uit onzakelijke overwegingen hebben gemaakt (ro. 4.7).

Dan stelt het Hof vast dat partijen het eens zijn over de waarde van de aandelen Lotus (ro. 4.11.1 van de uitspraak) en dat de waarde van de aandelen conform het standpunt van de Inspecteur – gebaseerd wordt op de jaarstukken ultimo 2002 (ro. 4.11.2), met inachtneming van de neerwaartse bijstelling van de vordering op de (ro. 4.11.3). De waarde van de vordering wordt vervolgens naar rato van de intrinsieke waarde van de aandelen over beide pakketten verdeeld (ro. 4.7), hetgeen leidt tot het door het Hof in aanmerking genomen vervreemdingsvoordeel.

U stelt voor beroep in cassatie in te stellen, omdat de oordelen van het Hof inzake de uitleg van de vaststellingsovereenkomst en de waardering van de schulden onbegrijpelijk zouden zijn. Ik acht de kans van slagen van een cassatieberoep tegen deze oordelen echter niet kansrijk. Het Hof heeft immers aan de hand van de gedingstukken gemotiveerd hoe het tot deze oordelen is gekomen. Dergelijke feitelijke oordelen zal de Hoge Raad uitsluitend casseren op "onbegrijpelijkheid" als er in de stukken van het geding geen steun is te vinden voor 's Hof's oordeel en de gevolgtrekking van het Hof volstrekt niet uit de vaststaande feiten kan volgen. In casu is dat niet het geval.

U stelt ook dat het Hof verzuimd heeft in te gaan op een aantal door u aangedragen aspecten. De stelling dat de overeenkomst niet onder normale omstandigheden totstandgekomen is en dat daarom artikel 4.22 van de Wet inkomstenbelasting 2001 moet worden toegepast, heb ik echter niet voldoende expliciet in de door u toegezonden stukken kunnen vinden om van deze grond succes in cassatie te kunnen verwachten. Tenslotte zou u tegen 's Hof's oordeel inzake de boete in cassatie willen gaan, omdat het Hof op een aantal argumenten inzake de pleitbaarheid van het standpunt van belanghebbende niet is ingegaan. Ook van deze klacht verwacht ik geen succes. Onze ervaring hiermee is helaas dat de Hoge Raad hierop vrijwel nooit casseert, zeker niet als de Rechtbank en het Hof hebben geoordeeld dat belanghebbendes standpunt pleitbaar was. Daarbij komt dat de rechter niet hoeft in te gaan op alle een stelling ondersteunende argumenten.

Van het instellen van beroep in cassatie valt derhalve naar mijn opvatting geen succes te verwachten. Ook zijn er geen (onbeantwoorde) rechtsvragen in het geding die aanleiding zouden kunnen vormen om desondanks beroep in cassatie in te stellen.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

mr. J. de Bleeck

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2015-5070

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden van 29 september 2015, nr. 15/00126, inzake
. Het betreft een procedure van

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Naar 's Hofs oordeel geldt voor het in artikel 3.12, tweede lid, van de Wet inkomstenbelasting 2001 (hierna: Wet IB 2001) opgenomen begrip 'in het kader van veehouderij fokken, mesten of houden van dieren' en daarmee, gelet op de in het tweede lid, laatste volzin, geregelde gelijkstelling voor visteelt, ook voor het telen van vis niet de eis dat de dieren uitsluitend of in overwegende mate moeten worden gefokt, gehouden of geteeld met het oog op consumptief gebruik of verbruik van delen of producten van die dieren (vgl. HR 29 april 2005, nr. 39.781, ECLI:NL:HR:2005:AT4895). Het Hof kent in zijn overwegingen voorts betekenis toe aan de uitleg van het in artikel 7:312 BW vervatte begrip 'veehouderij' (vgl. HR 14 november 2014, nr. 13/03180, ECLI:NL:HR:2014:3197). Uit de wetgeschiedenis van het toenmalige artikel 8, derde lid, van de Wet op de inkomstenbelasting 1964, de voorganger van artikel 3.12, tweede lid, Wet IB 2001, valt naar 's Hofs oordeel niet af te leiden dat de wetgever de eis van consumptie als een noodzakelijke voorwaarde voor toepassing van de landbouwvrijstelling voor ogen heeft gehad. Omdat buiten geschil is dat de door erflater gekweekte siervissen bestemd waren voor de verkoop, is de aanspraak

van belanghebbenden op toepassing van de landbouwvrijstelling naar 's Hofs oordeel terecht. 's Hofs oordeel getuigt mijns inziens niet van een onjuiste rechtsopvatting. Ik zie derhalve af van het instellen van beroep in cassatie.

Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

mr. J. de Blieck

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2015-5509

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden van 3 november 2015, nr. 15/00214, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

In deze zaak gaat het om de vraag of een voornemen tot herinvestering op de balansdatum aannemelijk is gemaakt.

Het Hof heeft op basis van de gedragingen van belanghebbende en de daarmee verband houdende verklaringen van diverse personen geoordeeld dat een en ander voldoende aannemelijk is gemaakt. Dat oordeel is van feitelijke aard en gelet op het geheel van feiten en omstandigheden niet onbegrijpelijk.

Ook het feit dat in de aangifte voor het jaar 2007 geen herinvesteringsreserve op de balans was vermeld, staat aan dit oordeel niet in de weg, nu belanghebbende op advies van zijn boekhouder ook de boekwinst op de verkoop van een gedeelte van het onroerende zaakcomplex nog niet had verantwoord in 2007, doch eerst in 2008 toen de verkoop van het gehele complex een feit was. Dat daarmee achteraf gezien de balans onjuist was, neemt niet weg dat aannemelijk was dat belanghebbende voor het in 2007 verkochte deel ook reeds een voornemen tot herinvestering had ultimo 2007.

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2015-5511

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden van 3 november 2015, nr. 15/00213, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

In deze zaak gaat het om de vraag of een voornemen tot herinvestering op de balansdatum aannemelijk is gemaakt.

Het Hof heeft op basis van de gedragingen van belanghebbende en de daarmee verband houdende verklaringen van diverse personen geoordeeld dat een en ander voldoende aannemelijk is gemaakt. Dat oordeel is van feitelijke aard en gelet op het geheel van feiten en omstandigheden niet onbegrijpelijk.

Ook het feit dat in de aangifte voor het jaar 2007 geen herinvesteringsreserve op de balans was vermeld, staat aan dit oordeel niet in de weg, nu belanghebbende op advies van zijn boekhouder ook de boekwinst op de verkoop van een gedeelte van het onroerende zaakcomplex nog niet had verantwoord in 2007, doch eerst in 2008 toen de verkoop van het gehele complex een feit was. Dat daarmee achteraf bezien de balans onjuist was, neemt niet weg dat aannemelijk was dat belanghebbende voor het in 2007 verkochte deel ook reeds een voornemen tot herinvestering had ultimo 2007.

Deze zaak is behandeld door collega

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

mr. J. de Blieck

Onderschriften 2016

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2016-234

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof Den Haag van 6 januari 2016, nr. 15/00474,

Ter toelichting merk ik het volgende op.

De Hoge Raad heeft in zijn arrest van 3 april 2015 de zaak verwezen voor nader onderzoek van de waarde van de verhuurde woningen. Daarbij dient onderzocht te worden of de waarde in het economische verkeer van de verhuurde woningen per 1 januari 2009 in betekende mate afwijkt van de op basis van de met de leegwaarderatio gecorrigeerde WOZ-waarde van die woningen.

Het Hof heeft op basis van ingebrachte taxaties vastgesteld dat voor één van de woningen de waarde in het economische verkeer meer dan 10% lager ligt dan de met de leegwaarderatio gecorrigeerde WOZ-waarde. Voor de overige woningen is dit niet aangetoond. Nu de leegwaarderatio per woning wordt bepaald, kan ik mij vinden in de door het Hof gegeven uitleg dat de aan te leggen waardetoets per woning dient te geschieden en niet op basis van alle woningen samen. Om deze reden stel ik geen beroep in cassatie in tegen de uitspraak van het Hof.

De overgelegde stukken gaan hierbij. Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

mr. J. de Bleeck

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2016-397

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof Amsterdam van 12 januari 2016, nr. 14/01023, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

In deze zaak gaat het over de hoogte van het gebruikelijk loon. De achterliggende aandeelhouder is jurist en verricht werkzaamheden in een werkmaatschappij die op uurbasis worden doorberekend aan de klanten. De aandeelhouder is in dienstbetrekking bij de moedermaatschappij van de werkmaatschappij. Voor de werkzaamheden binnen de werkmaatschappij brengt de moedermaatschappij een managementfee in rekening. Naast de aandeelhouder zijn er geen andere werknemers. De werkzaamheden betreffen juridische diensten.

- De aandeelhouder heeft in 2012 een salaris van € 62.503 per jaar.
- De holding brengt € 8.000 managementfee per maand in rekening aan de werkmaatschappij.
- De werkmaatschappij heeft € 198.052 aan gewerkte uren in rekening gebracht aan klanten.
- Tussen partijen is niet in geschil dat voor een soortgelijke dienstbetrekking (seniorjurist) waarbij een aanmerkelijk belang geen rol speelt een loon van € 82.181 gebruikelijk is.

De inspecteur heeft verdedigd dat voor deze "éénpitter" het gebruikelijk loon conform de afroommethode mag worden bepaald. Dat komt uit op een bedrag van 70% van 156.088 = € 109.261.

Het Hof oordeelt dat uit het arrest HR 17 september 2004, nr. 38 378, BNB 2005/50 afgeleid kan worden dat de afroommethode ook aan de orde kan komen als er geen echte comparable is. Het Hof meent echter dat wanneer er zowel een comparable is als een via de afroommethode berekend loon gelet op de tekst van de wet en de wetsgeschiedenis de echte comparable voorrang dient te krijgen. In dat geval is het loon van € 62.503 niet lager dan 70% van het gebruikelijke loon, want 70% van € 82.181 = € 57.526.

Dat het Hof voorrang geeft aan de ene methode boven de andere kan wellicht nog worden afgewezen. Maar in mijn opvatting is in ieder geval sprake van twee methoden die beide geschikt zijn om aan te tonen of het loon niet meer dan 30% lager dan gebruikelijk is vastgesteld. Als dan volgens een van die methoden het loon van belanghebbende niet te laag is, is er geen ruimte voor een correctie op basis van de tekst van de wet. Wel kan de uitkomst van de afroommethode een vermoeden opleveren dat geen sprake is van een echte comparable. Nu de inspecteur dat niet heeft gesteld, kan dit in deze fase niet meer aan de orde komen. Ik heb dan ook besloten om geen beroep in cassatie in te stellen tegen deze uitspraak.

Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

mr. J. de Blicck

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2016-465

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof Den Haag van 13 januari 2016, nr. 15/00258, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Naar het oordeel van het Hof heeft belanghebbende met hetgeen zij heeft overgelegd en aangevoerd aannemelijk gemaakt dat de auto sinds de aanschaf in 2007 aan belanghebbende en de directeur/aandeelhouder (dga) gezamenlijk toebehoort. De Inspecteur acht dit oordeel onbegrijpelijk nu hij het standpunt heeft ingenomen dat van mede-eigendom geen sprake is. 's Hofs oordeel berust op de aan dit College voorbehouden keuze en waardering van de bewijsmiddelen, waaronder hetgeen belanghebbende heeft overgelegd en heeft gesteld. Het oordeel is niet onbegrijpelijk, omdat de mogelijkheid bestaat dat de eigendom van de auto berust bij belanghebbende en de dga gezamenlijk. De feitelijke beschikkingsmacht bepaalt niet noodzakelijkerwijs de eigendom, de beschikkingsmacht kan door de eigenaar gegeven worden aan een ander.

Het Hof leidt uit de feiten en uit hetgeen partijen hebben aangevoerd af dat tussen belanghebbende en de dga met betrekking tot de auto een gemeenschap in de zin van artikel 3:166 van het Burgerlijk Wetboek bestaat. De rechtsverhouding is zodanig dat belanghebbende 75% en de dga 25% bezit. De uitleg van hetgeen belanghebbende en de dga zijn overeengekomen is voorbehouden aan het Hof. Dit oordeel acht ik niet onbegrijpelijk, ook al bestaan er andere samenwerkingsvormen.

Het Hof oordeelt dat belanghebbende de auto maar voor 75% bezit en derhalve niet meer dan voor 75% ter beschikking kan stellen. Daaraan koppelt het Hof een bijtelling van € 13.180, waarop geen eigen bijdrage van de dga in mindering wordt gebracht. Dit oordeel acht ik niet onredelijk. Ik geef er de voorkeur aan om dit oordeel eventueel in een incidenteel beroep in cassatie aan de orde te stellen.

De door de Belastingdienst,
stukken heb ik vooralsnog achtergehouden.

overgelegde

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

mr. J. de Blicck

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2016-501

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van de bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden van 12 januari 2016, nr. 14/00557, inzake
. Het betreft een procedure

Ter toelichting merk ik het volgende op.

's Hofs oordeel in r.o. 4.1 van de uitspraak getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting (vgl. HR 17 oktober 1990, nr. 26.299, BNB 1991/118). Uit dit arrest volgt dat de belastingplichtige zich niet met vrucht kan beroepen op het aan het aanslagbiljet te ontleen en in het belang van de rechtszekerheid te beschermen vertrouwen indien hem ten tijde van de uitreiking van het aanslagbiljet reeds vanwege de inspecteur was kenbaar gemaakt dat de daarin opgenomen aanslag ten gevolge van een door de inspecteur nader aangeduide misslag van feitelijke of rechtskundige aard onjuist was vastgesteld en mitsdien in zoverre niet als definitieve vaststelling van de belastingschuld kon gelden doch door een navordering op dit punt zou worden gevolgd. In deze mededeling dient met voldoende scherpheid te worden aangegeven welke misslag is begaan.

Bij brief van 13 april 2011 wordt belanghebbende er door de Inspecteur van op de hoogte gesteld dat (i) zij op korte termijn een aanslag in de inkomstenbelasting/premie volksverzekeringen (hierna: IB/PVV) voor het jaar 2008 zal ontvangen; (ii) het (verzamel)inkomen zal afwijken van het bedrag dat is aangegeven omdat uit een nog lopend boekenonderzoek vermoedelijk correcties

op het inkomen zullen worden aangebracht; en (iii) een navorderingsaanslag wordt opgelegd waarin de juiste bedragen worden opgenomen omdat het niet meer mogelijk is om de toezending van het aanslagbiljet te voorkomen. Uit de feiten volgt echter dat het aanslagbiljet IB/PVV 2008 wel is tegenhouden; deze aanslag is eerst op 16 maart 2012 vastgesteld. Naar 's Hofs oordeel is belanghebbende in de genoemde brief van 13 april 2011 weliswaar met voldoende scherppte op de hoogte gesteld van een misslag in bovenvermelde zin, maar was tussen het moment van op de hoogte stellen van de misslag en het opleggen van het aanslagbiljet reeds zoveel tijd verstreken dat belanghebbende bij de ontvangst van het aanslagbiljet niet meer het verband behoefde te zien met de brief van 13 april 2011. Het Hof heeft voorts geoordeeld dat belanghebbende wel in de brief van 13 april 2011, maar niet in de brieven van 15 december 2011 en van 11 januari 2012 met voldoende scherppte op de misslag is geweest. Deze oordelen zijn van feitelijke aard en mijns inziens niet onbegrijpelijk. Op het moment van schrijven van deze twee laatstgenoemde brieven deed de misslag zoals omschreven in de brief van 13 april 2011 – kort gezegd, het niet meer kunnen tegenhouden van de toezending van het (foutieve) aanslagbiljet - zich namelijk niet meer voor. De reden voor het opleggen van de aanslag overeenkomstig de aangifte is dus komen te vervallen. Als de aanslag conform de aangifte is opgelegd is er derhalve sprake van een nieuwe misslag. Het Hof heeft dienaangaande geoordeeld (r.o. 4.5) dat (i) de Inspecteur de aanslag IB/PVV voor het jaar 2008 heeft opgelegd overeenkomstig de aangifte, met de bedoeling die aanslag door het opleggen van de verliesherzieningsbeschikking te corrigeren met de hem reeds uit het boekenonderzoek bekende bedragen en (ii) hij willens en wetens een aanslag heeft opgelegd die afweek van hetgeen hij beoogde. Dit oordeel is gelet op de stukken van het geding niet onbegrijpelijk. Ook hieruit volgt dat de misslag zoals deze met voldoende scherppte is omschreven in de brief van 13 april 2011 zich bij het opleggen van de aanslag IB/PVV niet meer voordeed. Van het instellen van beroep in cassatie in deze zaak wordt derhalve geen succes verwacht.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

mr. J. de Blicck

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2016-690

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Niet openbaar o.g.v. art. 10, lid
2, onder b, van de Wob

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof 's-Hertogenbosch

De door collega
hierbij.

overgelegde stukken gaan

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

mr. J. de Bleeck

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2016-1237

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof Den Haag van 24 februari 2016, nr. 15/00991, inzake . Het betreft een procedure van

Ter toelichting merk ik het volgende op.

In het onderhavige geval is de bewijslast op grond van artikel 27e, eerste lid, van de Algemene wet inzake rijksbelastingen omgekeerd en verzwaaard. Het Hof heeft geoordeeld dat de Inspecteur niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanslag op een redelijke schatting berust. Aan dit oordeel heeft het Hof ten grondslag gelegd dat de door de Inspecteur ter onderbouwing van de schatting aangevoerde feiten onvoldoende zijn om enkel op grond daarvan te oordelen dat het inkomen uit werk en woning voor aftrek van het negatieve eigenwonningsaldo in redelijkheid op € 25.728 kan worden geschat. Het Hof heeft het door belanghebbende genoten belastbare inkomen uit werk en woning zelf schattenderwijs bepaald op € 6.000 en zijn schatting in de plaats van die van de Inspecteur gesteld. Het oordeel van het Hof inzake de redelijke schatting getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is voor het overige van feitelijke aard en niet volstrekt onbegrijpelijk. De waardering van de bewijsmiddelen is voorts aan het Hof voorbehouden.

Onze ervaring is dat de Hoge Raad met dit soort kwesties niets doet. Zonder concrete aanwijzingen dat de schatting van het Hof niet kan kloppen, laat de Hoge Raad dit soort kwesties over aan de feitenrechter. Ik zie derhalve af van het instellen van beroep in cassatie.

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

mr. J. de Blieck

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2016-1495

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof Amsterdam van 11 februari 2016, nr. 14/00252 en 14/00253, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

In deze zaak heeft het Hof alleen een immateriële schadevergoeding toegekend voor een overschrijding van de redelijke termijn door de rechter. In het recente overzichtsarrest van de Hoge Raad over de immateriële schadevergoedingen (HR 19-2-2016, nr. 14/03907, ECLI:NL:HR:2016:252) wordt in r.o. 3.14.2 overwogen dat wanneer de overschrijding van de redelijke termijn uitsluitend aan de rechter is toe te rekenen de vergoeding van proceskosten en griffierechten door de Staat (Minister van Veiligheid & Justitie) moet plaatsvinden. Wanneer de overschrijding van de redelijke termijn zowel aan het bestuursorgaan als aan de rechter ligt geeft de Hoge Raad aan dat (om redenen van eenvoud en uitvoerbaarheid) ieder de helft van deze kosten voor zijn rekening neemt.

Het Hof heeft dit in zijn acht dagen voor het overzichtsarrest van de Hoge Raad gedane uitspraak miskend en de inspecteur veroordeeld tot vergoeding van de proceskosten in plaats van de Minister van Veiligheid & Justitie.

Ik wil de belanghebbende in deze zaak echter niet belasten met een cassatieprocedure waarin het alleen gaat over de vraag of zij haar vergoeding ad € 837 van de inspecteur krijgt of van de Minister van Veiligheid & Justitie. Daarbij merk ik op dat ik er vanuit ga dat de rechtbanken en gerechtshoven vanaf nu het arrest van 19 februari 2016 op de juiste wijze zullen toepassen.

Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

mr. J. de Bleeck

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2016-1658

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van het voorstel van de Belastingdienst,
() deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen
de uitspraak van het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden van 1 maart 2016, nr.
14/01127 en 14/01128, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Belanghebbende heeft gesteld dat de bestelauto een poolauto was, die door vier bestuurders doorlopend afwisselend werd gebruikt. Dit vloeide voort uit de aard van de werkzaamheden. De werknemers werkten in wisselende diensten en verrichtten afwisselend bestel- en productiewerkzaamheden. De bestelauto werd 's avonds gestald op het bedrijfsterrein, incidenteel nam een werknemer de auto mee naar huis. De Inspecteur heeft gesteld dat geen sprake is van doorlopend afwisselend gebruik, aangezien de bestelauto (nagenoeg) uitsluitend ter beschikking stond. Het Hof volgt de Inspecteur niet in dit standpunt, maar vindt aannemelijk dat de bestelauto door minimaal vier werknemers afwisselend werd gebruikt.

Dit oordeel van het Hof berust op de waardering van hetgeen partijen hebben aangevoerd. Een dergelijk oordeel is voorbehouden aan het Hof. Het kan niet onbegrijpelijk worden genoemd, mede gelet op de omstandigheid dat aan al de Volvo XC90 ter beschikking is gesteld, dit mede voor privé gebruik. Wel bestaat de mogelijkheid dat van de bestelauto's privé gebruik wordt gemaakt door de werknemers. Moeilijk is vast te stellen of en wie de bestelauto voor privé doeleinden heeft gebruikt. Het gevolg is dat artikel 31, eerste lid, aanhef en

onderdeel e (vanaf 2011 onderdeel d), 1°, van de Wet op de loonbelasting 1964
toepassing vindt. Terecht past het Hof deze bepaling toe.
De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

mr. J. de Bleeck

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2016-1920

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden van 15 maart 2016, nr. 15/00065 en 15/00066, inzake . Het zelfde geldt voor de zaak met nr. 15/00064, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Het Hof oordeelt dat niet aannemelijk is gemaakt dat het ten tijde van aankoop al de bedoeling was om het pand met winst door te verkopen. Daarbij merkt het Hof terecht op dat het eerste contact met een mogelijke koper pas een maand na de aankoop plaatsvindt. Verder is de behaalde winst niet gerelateerd aan een mogelijke winkelbestemming, want de koper wist al dat er geen winkelbestemming was. Dat de verkoper dit desondanks suggereerde heeft slechts tot een kleine schadevergoeding geleid.

Het Hof heeft de door de Hoge Raad in het arrest HR 24 december 2010, nr. 09/02964, ECLI:NL:HR:2012:BM9252 neergelegde criteria voor het kwalificeren als resultaat uit overige werkzaamheden op de juiste wijze in beeld gebracht en getoetst aan het onderhavige feitencomplex. Het oordeel dat geen bijzondere kennis aanwezig was ten aanzien van een te behalen voordeel en dat de activiteiten van belanghebbenden niet uitstijgen boven normaal actief vermogensbeheer acht ik niet onbegrijpelijk.

Het Hof wijst er in dat kader terecht op dat zowel belanghebbenden, de oorspronkelijke verkoper en de uiteindelijke koper op de hoogte waren van het feit dat het pand geen echte winkelbestemming had. Er is dan ook geen sprake van het behalen van een voordeel door een (gefingeerde) bestemmingswijziging. Andere omstandigheden die het behaalde voordeel verklaren zijn niet gegeven. Ook is niet aannemelijk geworden dat belanghebbenden het pand alleen aangekocht hebben met de bedoeling het weer met (een redelijkerwijs te verwachten) winst door te verkopen.

Het oordeel van het Hof geeft derhalve geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is voor het overige als verweven met waarderingen van feitelijke aard in cassatie niet op zijn juistheid te toetsen.

De door collega
gaan hierbij.

overgelegde stukken

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

mr. J. de Blicck

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2016-2292

Uw brief (kenmerk)

Datum:

Betreft: Cassatievoorstel overdrachtsbelasting

Geachte heer/mevrouw,

Hierbij bericht ik u naar aanleiding van de bovenvermelde brief van de

Over het door ingediende cassatievoorstel is reeds met hem contact geweest en is hem toegelicht waarom ik geen beroep in cassatie ingesteld heb tegen de uitspraak van het Gerechtshof 's-Hertogenbosch (hierna: het Hof) van 15 april 2016, nr. 14/01046, inzake . Wel is het voorstel aanleiding om een onderschrift te publiceren, waarin zal worden toegelicht waarom geen beroep in cassatie is ingesteld in deze zaak.

Ik bedank voor het toezenden van zijn interessante cassatievoorstel en voor zijn begrip. De overgelegde stukken gaan hierbij retour. Hieronder volgt de toelichting.

OVB: Geen cassatie tegen uitspraak over afgeleid vertrouwensbeginsel

Toelichting Staatssecretaris, nr. DGB 2016-2292, n.a.v. uitspraak Hof 's-Hertogenbosch van 15 april 2016, nr. 14/01046 (niet gepubliceerd)

Bij brief van 20 juli 2000 heeft de toenmalige inspecteur een akkoordverklaring gegeven voor een door een notaris, belastingadviseur en lessor veelvuldig gebruikte structuur voor vastgoedleases. Deze structuur hield – kort gezegd – in dat een pand van een derde werd gekocht en aan deze derde teruggeleased.

De (ver)koop vond plaats onder de ontbindende voorwaarde dat de derde/ lessee binnen een termijn van tien of vijftien jaar het pand zou terugkopen. Een gedetailleerde beschrijving van de structuur en van de contractuele bepalingen is te vinden in een eerdere uitspraak van het Gerechtshof 's-Hertogenbosch (hierna: het Hof; uitspraak van 20 januari 2011, nr. 09-00542, ECLI:NL:GHSHE:2011:BQ2832).

De akkoordverklaring hield in dat de inspecteur verklaarde dat hij met de lessor van mening was dat die ontbindende voorwaarde, een ontbindende voorwaarde als bedoeld in artikel 19, lid 1, onderdeel a, van de Wet op belastingen van rechtsverkeer (hierna: WBR) was, en dat bij de vervulling daarvan derhalve sprake is van een vrijgestelde verkrijging in de zin van artikel 15, lid 1, onderdeel r, WBR. Er is bij deze akkoordverklaring geen voorbehoud opgenomen voor het geval van gewijzigde wet- en regelgeving, beleid of jurisprudentie.

Het Hof heeft geoordeeld dat geen sprake is van een ontbindende voorwaarde in de zin van evenbedoelde bepaling, aangezien het uitoefenen van de koopoptie wilsafhankelijk is en derhalve niet afhankelijk is van een objectief onzekere factor (ro. 4.5 van de uitspraak). Dat oordeel onderschrijf ik (zie ook het Besluit van 3 mei 2005, nr. CPP2005/370M, inmiddels vervangen door het Besluit van 30 augustus 2012, nr. BLKB/2012/791M).

Voorts heeft het Hof geoordeeld dat de hierboven beschreven akkoordverklaring van de inspecteur een in rechte te honoreren vertrouwen heeft gewekt voor wat betreft de fiscale gevolgen van de gebruikte structuur. Dit vertrouwen is niet alleen gewekt bij de lessor die de akkoordverklaring van de inspecteur heeft verkregen, maar ook bij de destijds nog onbekende belastingplichtige die de onroerende zaak met gebruikmaking van deze structuur heeft verkocht en teruggeleased en daarbij een (terug)koopoptie heeft verkregen (ro. 4.10 van de uitspraak). Het Hof heeft hier de leer van het afgeleide vertrouwensbeginsel toegepast (vergelijk Hoge Raad 4 december 2009, nr. 08/02258, ECLI:NL:HR:2009:BG7213, ro. 3.4).

Ten slotte heeft het Hof geoordeeld dat het Besluit van 3 mei 2005 het bij belanghebbende gewekte vertrouwen niet heeft kunnen beëindigen, aangezien de toezegging van de inspecteur expliciet ziet op de gevolgen voor de overdrachtsbelasting als gedurende de looptijd van de overeenkomst de koopoptie wordt uitgeoefend. Onder die omstandigheden is bij belanghebbende de gerechtvaardigde verwachting gewekt dat in de toekomst indien van de koopoptie gebruik wordt gemaakt er geen overdrachtsbelasting is verschuldigd, aldus nog steeds het Hof (ro. 4.14).

Ik kan mij vinden in het oordeel van het Hof dat in het onderhavige geval in rechte te beschermen vertrouwen is opgewekt.

Indien een dergelijke overeenkomst echter tot stand komt na het hiervoor vermelde Besluit van 3 mei 2005, kan bij belastingplichtigen in elk geval niet meer het gerechtvaardigde vertrouwen bestaan dat de op 20 juli 2000 gedane toezegging voor de onderhavige structuur nog steeds geldt. Deze toezegging is sindsdien zozeer in strijd met het door de Staatssecretaris uitgedragen beleid, dat van een gerechtvaardigd vertrouwen voor overeenkomsten die nadien tot stand komen geen sprake meer kan zijn.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2016-2349

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

niet openbaar o.g.v.
art. 10, lid 2, onder b

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief, deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof Den Haag van

De overgelegde stukken gaan hierbij.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

mr. J. de Bleeck

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2016-2766

Uw brief (kenmerk)

Datum:

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden van 31 mei 2016, nr. 15/01232, inzake

De door Belastingdienst/ PDB,

overgelegde stukken gaan hierbij. Ik heb de zaak aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht in verband met de publicatie van dit onderschrift.

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Geen cassatie tegen uitspraak ANBI-status

Toelichting Staatssecretaris, nr. DGB 2016-2766, n.a.v. uitspraak Hof Arnhem-Leeuwarden, nr. 15/01232, ECLI:NL:GHARL:2016:4206.

In de statuten van belanghebbende staat dat zij ten doel heeft het maatschappelijk welzijn, de fysieke en mentale onafhankelijkheid, het voorkomen van sociaal isolement en de integratie van mensen met een handicap te bevorderen, middels (het aanbieden van) faciliteiten op het gebied van de watersport. Belanghebbende organiseert watersportactiviteiten en actieve vakanties voor mensen met een (meervoudige) beperking, waarbij de mensen worden uitgedaagd om zo zelfstandig mogelijk te watersporten en daarmee de in het dagelijkse leven

ervaren fysieke en mentale drempels te verlagen. Om dit mogelijk te maken wordt hulp of zorg op maat geboden, zowel door aanpassingen aan de boten en accommodaties, als door persoonlijke begeleiding door vrijwilligers. Jaarlijks zijn ongeveer 230 vrijwilligers actief. Het tarief dat belanghebbende hanteert is weliswaar (ongeveer) gelijk aan het tarief voor vergelijkbare activiteiten voor mensen zonder beperkingen, maar ligt door noodzakelijke aanpassingen ver beneden de kostprijs. Ongeveer 50% van de kosten wordt gedekt uit deelnemersbijdragen en de overige 50% uit giften en subsidies. Daarbij komt nog de inzet van vrijwilligers, die in het seizoen ongeveer neerkomt op 15 fte. aan professionele zorgverleners.

Het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden heeft geoordeeld dat belanghebbende een algemeen nut beogende instelling (ANBI) is. Ik stel tegen deze uitspraak geen beroep in cassatie in.

In de wetsgeschiedenis (Kamerstukken 2011-2012, 33 006, nr. 3, blz. 24-25) is een onderscheid gemaakt tussen sportverenigingen waarvan de leden een beperking hebben (in beginsel geen ANBI) en organisaties die ten doel hebben het verbeteren van de gezondheidstoestand van mensen met een beperking en dat doen door middel van sportieve activiteiten (wel ANBI).

Het Gerechtshof heeft vastgesteld dat in het onderhavige geval de sportieve activiteiten het middel zijn om het doel te bereiken; te weten het bijdragen aan de revalidatie, de zelfredzaamheid, het zelfvertrouwen en de sociale integratie van de deelnemers aan de activiteiten. Gelet op de door belanghebbende overgelegde verklaringen van revalidatiecentra en organisaties die actief zijn voor mensen met een beperking, is aannemelijk dat belanghebbende er ook daadwerkelijk in slaagt dit oogmerk met haar activiteiten in betekenisvolle mate te bewerkstelligen. Niet alleen de doelstelling, ook de daadwerkelijke activiteiten van belanghebbende worden door het Gerechtshof derhalve geacht het algemeen belang te dienen. Dit oordeel geeft geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Het is voor het overige als verweven met waarderingen van feitelijke aard, niet onbegrijpelijk.

In het oordeel van het Gerechtshof ligt voorts besloten dat het de financiële bijdragen die belanghebbende aan de deelnemers vraagt niet als tarieven van commerciële aard beschouwt. Bij het hanteren van commerciële tarieven zou immers als regel hebben te gelden dat de activiteiten zijn aan te merken als activiteiten die primair particuliere belangen dienen (vgl. Hoge Raad 12 december

2014, nr. 13/05820, ECLI:NL:HR:2014:3565 en Hoge Raad 7 november 2003, ECLI:NL:HR:2003:AN7741). Belanghebbende heeft ten doel (en doet dat ook daadwerkelijk) haar activiteiten aan te bieden tegen een zodanige prijs dat deze mogelijk worden, zijn en blijven voor mensen met een handicap. Dat betekent dat de tarieven van belanghebbendes doelactiviteiten door de deelnemers niet als tarieven van commerciële aard worden ervaren. Ik kan me daarom in deze uitkomst vinden.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

mr. J. de Bleeck

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2016-3050

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden van 18 mei 2016, nrs. 14/01067 t/m 14/01073, inzake

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Voor de aansprakelijkstelling uit hoofde van artikel 36 Invorderingswet 1990 is in dit geval op basis van het vijfde lid noodzakelijk dat aannemelijk is dat belanghebbende het beleid van het lichaam mede heeft bepaald als ware hij bestuurder. In de wetsgeschiedenis is deze bepaling zodanig toegelicht dat bedrijfskundige adviseurs, wier adviezen op het beleid van grote invloed kunnen zijn, niet onder deze categorie vallen als de opgevolgde adviezen zijn gegeven binnen hun rol van adviseur. Zij bepalen dan immers niet het beleid.

Het Hof heeft op basis van de (deels tegenstrijdige) verklaringen geoordeeld het aannemelijk te achten dat belanghebbende steeds binnen zijn rol van adviseur heeft gehandeld. Dat oordeel is van feitelijke aard en niet onbegrijpelijk. Dat op basis van de feiten en omstandigheden ook tot een ander oordeel gekomen kan worden, zoals bijvoorbeeld de rechtbank heeft gedaan in deze zaak, maakt nog niet dat het oordeel van het Hof volstrekt onbegrijpelijk is.

Ik acht in dit kader ook van belang dat de curator in zijn civiele procedure de aansprakelijkstelling van belanghebbende op grond van artikel 2:248 BW (aansprakelijkheid bestuurder/feitelijk beleidsbepaler) heeft laten vallen en zich heeft beperkt tot aansprakelijkheid uit hoofde van een zogenoemde Peeters/Gatzen-vordering (benadeling gezamenlijke schuldeisers in de rol van opdrachtnemer).

Wellicht ten overvloede merk ik nog op dat wanneer het oordeel van het Hof in de civiele procedure overeind blijft de ontvanger via de curator ook verhaal op belanghebbende kan nemen voor de onbetaald gebleven naheffingsaanslagen.

De zaak is in behandeling bij collega

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

mr. J. de Bleeck

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Directoraat Generaal Belastingdienst

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

Ons kenmerk
DGB 2016-4219

Uw brief (kenmerk)

Datum:

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof Amsterdam (het Hof) van 13 september 2016, nr. 15/00844, inzake

. De toelichting om geen cassatieberoep in te stellen heeft het ANBI-team al vernomen, maar zoals aangekondigd gaat deze hierbij ook nog per post.

Toelichting

Het cassatievoorstel en de uitspraak van het Hof zijn besproken binnen :

. We komen

tot de conclusie dat geen succes te verwachten valt van het instellen van cassatieberoep.

persoonlijke beleidsopvatting,
art. 11 Wob

De uitspraak

Het Hof is uitgegaan van een juiste rechtsopvatting. Het heeft getoetst aan de juiste wettelijke bepalingen en heeft de goede criteria gebezigd bij de beoordeling of sprake is van een ANBI (de kwalitatieve en kwantitatieve toets zijn doorlopen; zie. ro. 4.4.5 en 4.5.6. van de uitspraak).

Vervolgens komt het aan op de weging van het door partijen aangedragen bewijs voor het algemene dan wel particuliere belang. Bij de toetsing wordt onder meer gerefereerd aan een opmerking van de Inspecteur ter zitting dat het hierbij om nuances gaat en dat het muntje dan twee kanten opvallen kan. Ook gelet op de – wel erg vage – doelomschrijving in de statuten, kan dat muntje inderdaad twee

De door
stukken gaan hierbij.

, overgelegde

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

mr. J. de Blieck